

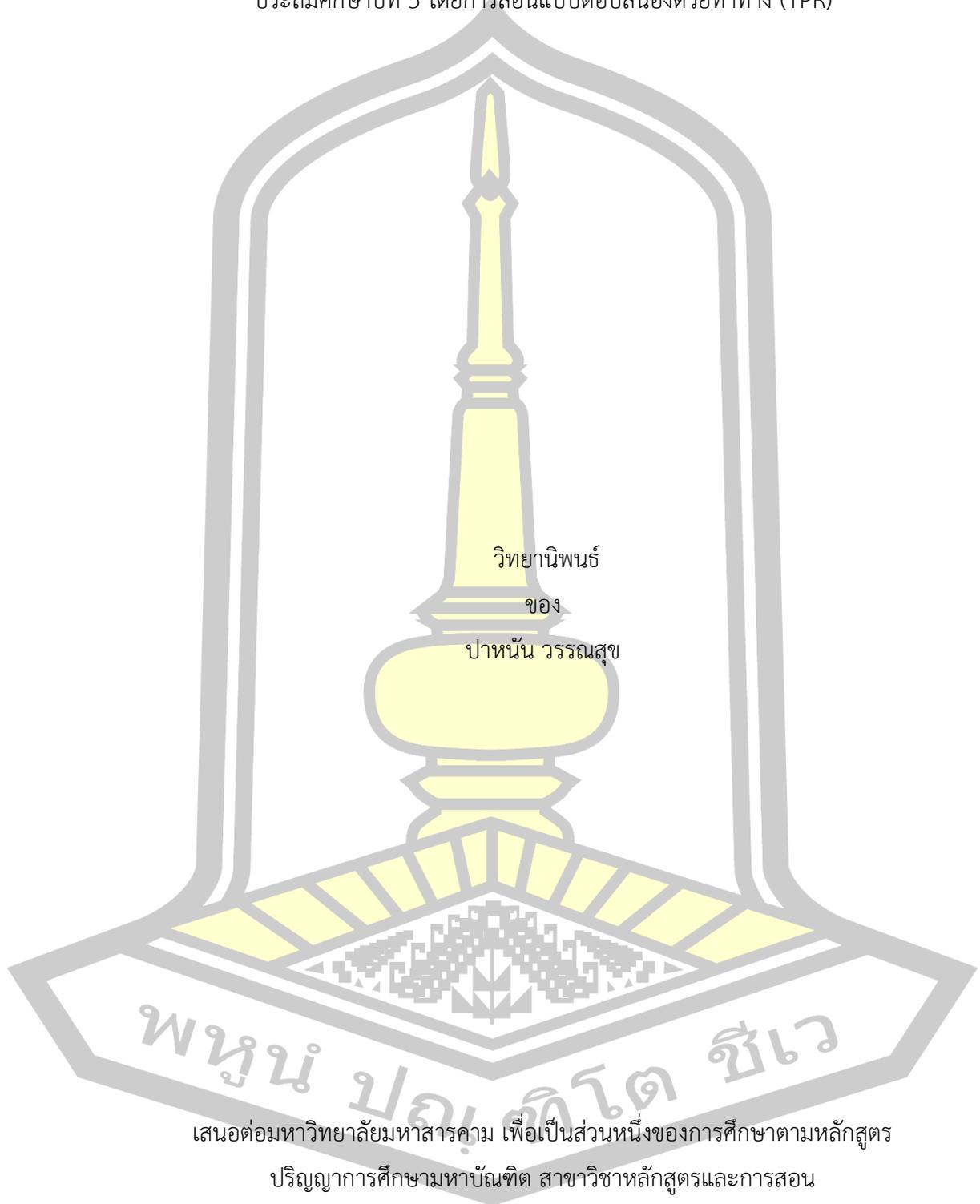
การพัฒนาความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ของนักเรียนชั้น
ประถมศึกษาปีที่ 5 โดยการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR)

วิทยานิพนธ์
ของ
ปาหนัน วรรณสุข

เสนอต่อมหาวิทยาลัยมหาสารคาม เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน
กุมภาพันธ์ 2563

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

การพัฒนาความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ของนักเรียนชั้น
ประถมศึกษาปีที่ 5 โดยการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR)

พูน บุญเกิด โชเว

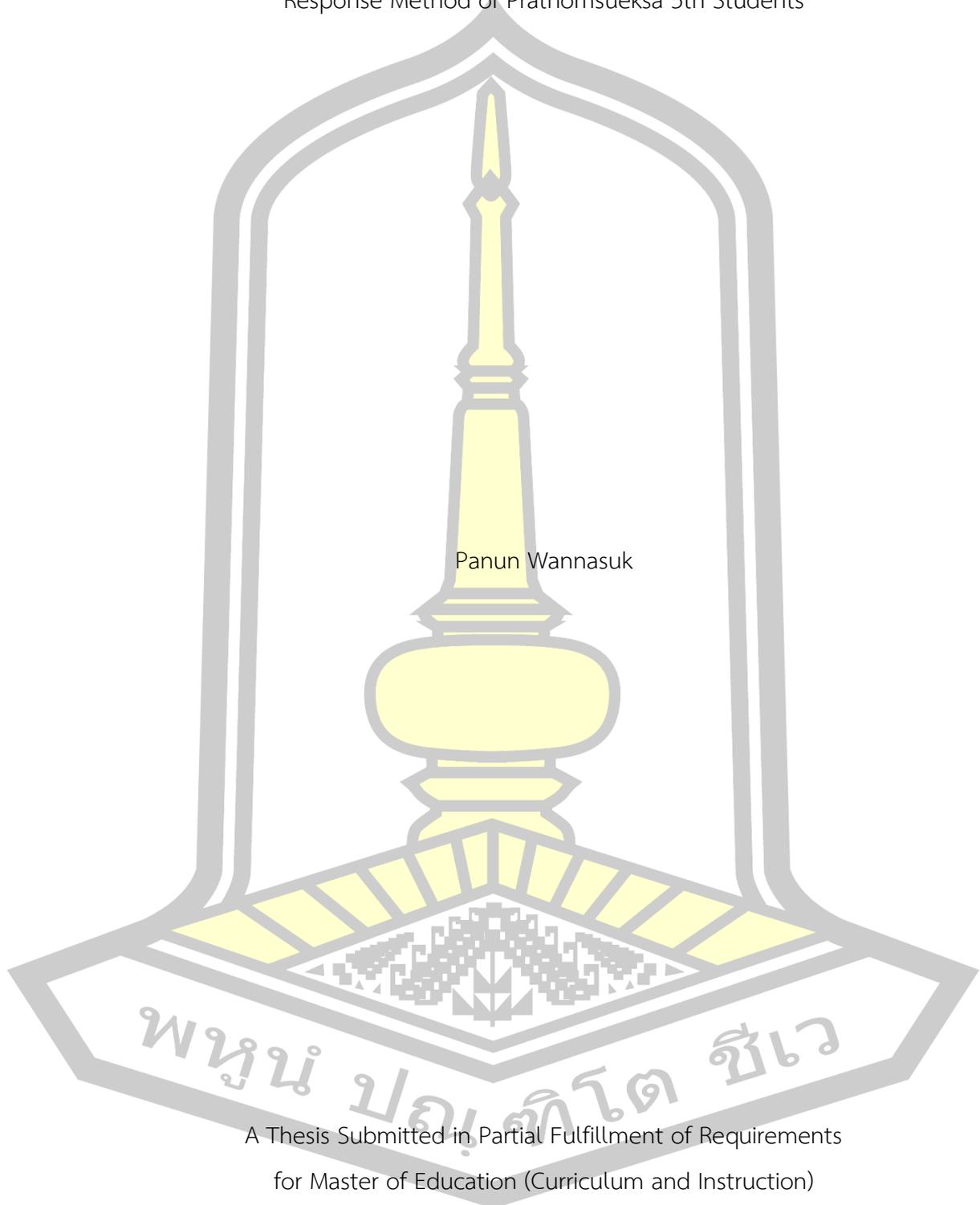
เสนอต่อมหาวิทยาลัยมหาสารคาม เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน

กุมภาพันธ์ 2563

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

The Development of English Listening and Speaking Abilities Through Total Physical
Response Method of Prathomsueksa 5th Students

Panun Wannasuk

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of Requirements
for Master of Education (Curriculum and Instruction)

February 2020

Copyright of Maharakham University

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ได้พิจารณาวิทยานิพนธ์ของนางปาหนัน วรรณสุข แล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชา หลักสูตรและการสอน ของมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

ประธานกรรมการ

(อ. ดร. กัญญารัตน์ โคจร)

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

(ผศ. ดร. จิระพร ชะโน)

กรรมการ

(ผศ. ดร. วราพร เอรารวรรณ)

กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิภายนอก

(ผศ. ดร. สมาน เอกพิมพ์)

มหาวิทยาลัยอนุมัติให้รับวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร ปริญญา การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน ของมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

(รศ. ดร. พชรวิทย์ จันทร์ศิริสิริ)

คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

(รศ. ดร. กริสน์ ชัยมูล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

ชื่อเรื่อง	การพัฒนาความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR)		
ผู้วิจัย	ปาหนัน วรรณสุข		
อาจารย์ที่ปรึกษา	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. จิระพร ชะโน		
ปริญญา	การศึกษามหาบัณฑิต	สาขาวิชา	หลักสูตรและการสอน
มหาวิทยาลัย	มหาวิทยาลัยมหาสารคาม	ปีที่พิมพ์	2563

บทคัดย่อ

การวิจัยในครั้งนี้มีความมุ่งหมาย 1) เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษ โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางให้ผ่านเกณฑ์ ร้อยละ 80 2) เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางให้ผ่านเกณฑ์ ร้อยละ 80 3) เพื่อศึกษาพฤติกรรมมารกล้าแสดงออกของนักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง กลุ่มเป้าหมายการวิจัย ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 10 คน โรงเรียนบ้านฝางผั่ง อำเภอประทาย จังหวัดนครราชสีมา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษานครราชสีมา เขต 7 ที่เรียนในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2562 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1) แผนการจัดการกิจกรรมการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง จำนวน 7 แผน 14 ชั่วโมง 2) แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการฟังจำนวน 20 ข้อแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร จำนวนด้าน 20 ข้อ 3) แบบประเมินพฤติกรรมมารกล้าแสดงออกของนักเรียน การวิจัยครั้งนี้ใช้รูปแบบของการวิจัยเชิงปฏิบัติการ ซึ่งมีวงจรการปฏิบัติ 3 วงจร ได้แก่ วงจรปฏิบัติการที่ 1 ใช้แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1-2 วงจรปฏิบัติการที่ 2 ใช้แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3-5 และวงจรปฏิบัติการที่ 3 ใช้แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 6-7 สถิติที่ใช้วิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ผลการวิจัยปรากฏดังนี้

1. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 10 คน ที่ได้รับการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR) ได้ผลจากการทำแบบประเมินความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษ จำนวน 3 วงจรปฏิบัติการ ผ่านเกณฑ์ประเมิน โดยได้คะแนนร้อยละ 80 ขึ้นไป

2. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 10 คน ที่ได้รับการสอนแบบตอบสนองด้วย

ท่าทาง (TPR) ได้ผลจากการทำแบบประเมินความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ จำนวน 3 วงจร ปฏิบัติการ ผ่านเกณฑ์ประเมิน โดยได้คะแนนร้อยละ 80 ขึ้นไป

3. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 10 คน ที่ได้รับการสอนแบบตอบสนองด้วย ท่าทาง (TPR) ได้ผลจากแบบบันทึกผลระหว่างการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยประเมินจากแบบสังเกต พฤติกรรมการกล้าแสดงออกในขณะที่ฟังและพูด จำนวน 3 วงจรปฏิบัติการนักเรียนมีพฤติกรรมการ กล้าแสดงออกในด้านบุคลิกส่วนตัว มั่นใจในตนเอง กล้าพูดกล้าแสดงออก และ พฤติกรรมแสดงออก ในการสัมพันธ์กับผู้อื่น มีค่าเฉลี่ยโดยรวมอยู่ที่ 4.48 ซึ่งเป็นพฤติกรรมการกล้าแสดงออกอยู่ในระดับสูง

โดยสรุปการพัฒนาความสามารถทางการฟังและพูดภาษาอังกฤษ โดยการสอนแบบ ตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR) สนับสนุนให้นักเรียนร่วมกิจกรรม เรียนวิชาภาษาอังกฤษได้ดีและมี พัฒนาการฟังและพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ครูผู้สอนจึงสามารถนำการจัดการเรียนรู้ไป ประยุกต์ใช้ ในสถานการณ์การเรียนรู้ของผู้เรียนให้ประสบผลสำเร็จ จึงควรส่งเสริมสนับสนุนให้ครูนำ รูปแบบการเรียนรู้ดังกล่าว ไปใช้ในการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษให้บรรลุผลต่อไป

คำสำคัญ : การวิจัยเชิงปฏิบัติการ, การฟังและการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร, การสอนแบบ ตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR), พฤติกรรมการกล้าแสดงออก

TITLE	The Development of English Listening and Speaking Abilities Through Total Physical Response Method of Prathomsueksa 5th Students		
AUTHOR	Panun Wannasuk		
ADVISORS	Assistant Professor Jiraporn Chano , Ed.D.		
DEGREE	Master of Education	MAJOR	Curriculum and Instruction
UNIVERSITY	Maharakham University	YEAR	2020

ABSTRACT

This research aimed 1) to develop of English Communication Listening Abilities of Prathomsuksa 5 Students by The Total Physical Response to pass the criteria 80 percent. 2) to develop of English Communication Speaking Abilities of Prathomsuksa 5 Students by The Total Physical Response to pass the criteria 80 percent. and 3) to study of Assertive Behavior of students who learned by The Total Physical Response. The target group was 10 Prathomsuksa 5 Students from Ban Fa-panang, Prathai District, Nakhon Ratchasima Province in Nakhon Ratchasima Primary Educational Service Area Office 6 in the first semester of the academic year of 2019. The instrument used in this study were 1) Plans for learning by The Total Physical Response, with 7 plans for 14 hours of learning. 2) English communication listening for 20 items and speaking abilities test for 20 items 3) Assertive Behavior evaluation Form of Students. Whereas action research approach used in this study composed of 3 spirals, which the first spiral used for the first to the second plan, the second spiral used for the third to the fifth plan, and the third spiral used for the sixth to the seventh plan. The statistics used for analyzing the collected data were percentage, mean and standard deviation.

The results of the study were as follows :

1. 10 Prathom Suksa 5 students who received the response teaching as well. Posture (TPR) is the result of conducting the English Listening Assessment Test in 3 circuits. Pass the evaluation criteria with a score of 80 percent or more.

2. 10 Prathom Suksa 5 students who received gesture teaching (TPR) is achieved by conducting the English-Speaking Assessment Assessment for 3 operational circuits. Pass the evaluation criteria with a score of 80 percent or more.

3. 10 Prathom Suksa grade 5 students who received gesture teaching(TPR) are obtained from the result recording form during learning activities. By evaluating from the 3 assertive behaviors observation forms while listening and speaking, in 3 action circuits, students showed assertive behavior in personal personality. Self-confidence Dare to say, assertive and expressive behavior in relation to others with an average of 4.48 which is an assertive behavior at a high level.

In summary, the English listening and speaking ability development by the total physical response encouraged the students to participate in activity, to better learn English and to better develop the English Communication listening and speaking. teacher can use this learning by apply in a suitable situation. Teachers should use this strategy to organize English learning activity.

Keyword : Action Research, English Communication Listening and Speaking, The Total Physical Response (TPR), Assertive Behavior

พหุ ประถมศึกษา

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี เพราะได้รับความกรุณาอย่างดียิ่งจาก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.จิระพร ชะโน อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ที่ได้ให้คำแนะนำคำปรึกษาในด้านความรู้ ชี้แนะแนวทางที่เป็นประโยชน์ ตลอดจนให้ความอนุเคราะห์ตรวจสอบข้อบกพร่องต่าง ๆ ของวิทยานิพนธ์ให้ถูกต้องสมบูรณ์ ด้วยความเมตตาและเอาใจใส่อย่างดียิ่ง ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ขอกราบขอบพระคุณ อาจารย์ ดร.กันยารัตน์ สอนสุภาพ ที่กรุณาเป็นประธานกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วราพร เอราวรรณ กรรมการสอบวิทยานิพนธ์ และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สมาน เอกพิมพ์ ผู้ทรงคุณวุฒิภายนอก ที่กรุณาให้คำแนะนำแก้ไขให้วิทยานิพนธ์มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้นตลอด จนคณาจารย์สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคามทุกท่าน ที่ได้กรุณาประสิทธิ์ประสาทความรู้ แนวคิด และประสบการณ์ อันมีคุณค่ายิ่งแก่ศิษย์

ขอขอบพระคุณอาจารย์มยุรี วรรณสุข อาจารย์สุธาวัลย์ จันทร์เรือง อาจารย์เสกฐิติกลยา เผ่าเผือกงาม อาจารย์จุไรรัตน์ ประพาสพงษ์ และอาจารย์ณัฐทิศา ภูเลี่ยมคำ ที่กรุณาเป็นผู้เชี่ยวชาญให้คำแนะนำข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์ในการจัดทำแผนการ จัดการเรียนรู้และเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ทำให้งานวิจัยมีคุณค่ามากยิ่งขึ้น

ขอขอบพระคุณคณะครูและท่านผู้บริหารโรงเรียนบ้านฝาผนัง ที่อำนวยความสะดวกและคอยให้กำลังใจแก่ผู้วิจัยเสมอมา และขอขอบใจนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ให้ความอนุเคราะห์ความร่วมมือและช่วยเหลือในการวิจัยครั้งนี้เป็นอย่างดีขอขอบคุณเพื่อน ๆ พี่ ๆ และน้อง ๆ นักศึกษาปริญญาโท สาขาวิชาหลักสูตรและการสอนที่ช่วยเหลือ กระตุ้นและให้กำลังใจเป็นอย่างดี

สุดท้ายนี้ ขอกราบขอบพระคุณบิดามารดา บุรพาจารย์ ที่มีส่วนสำคัญในการวางรากฐานชีวิต คอยให้กำลังใจ และสนับสนุนทุกสิ่งทุกอย่างแก่ข้าพเจ้าในการทำวิทยานิพนธ์ครั้งนี้

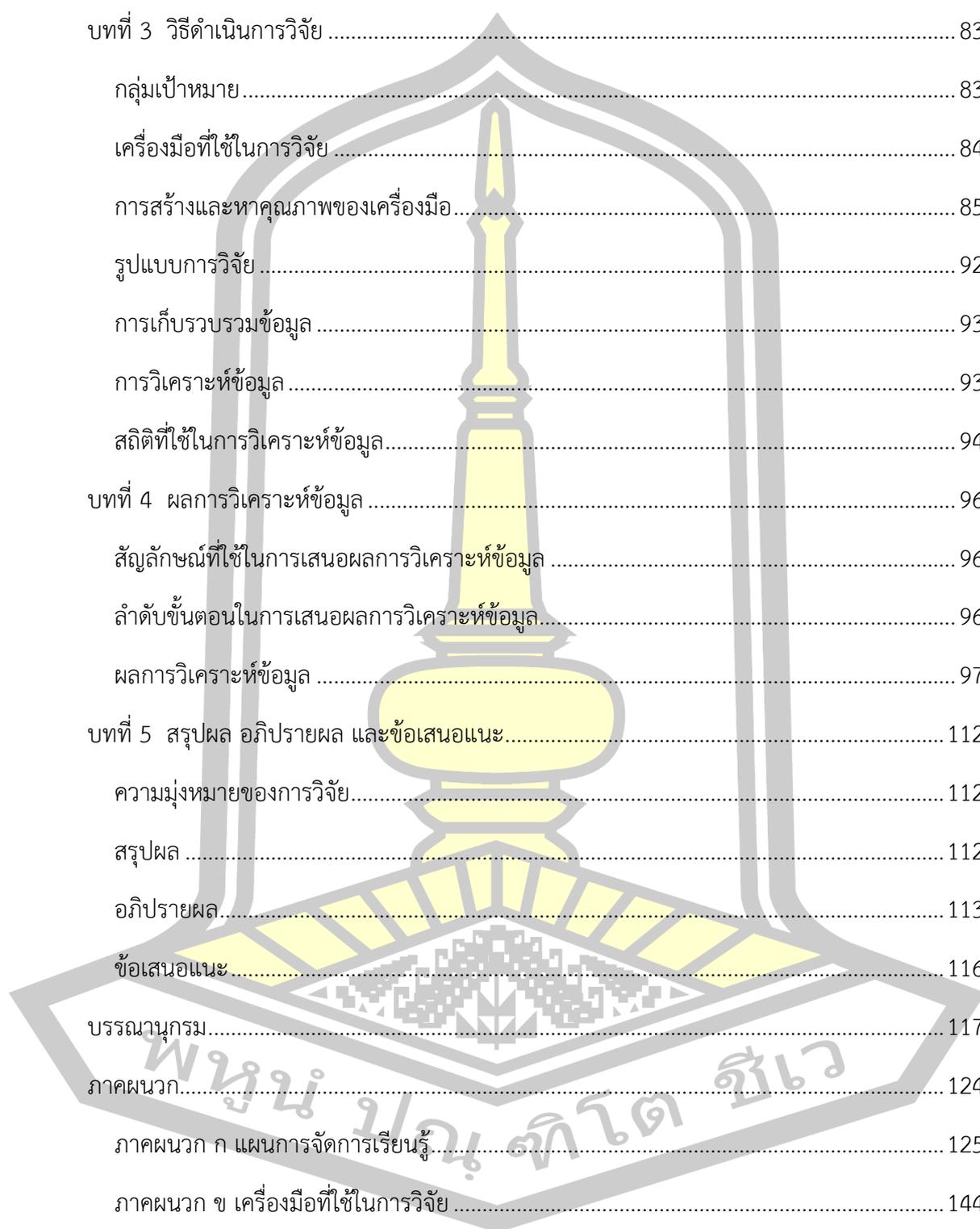
พูน ปรณ ทิโต ชีเว

ปาหนัน วรรณสุข

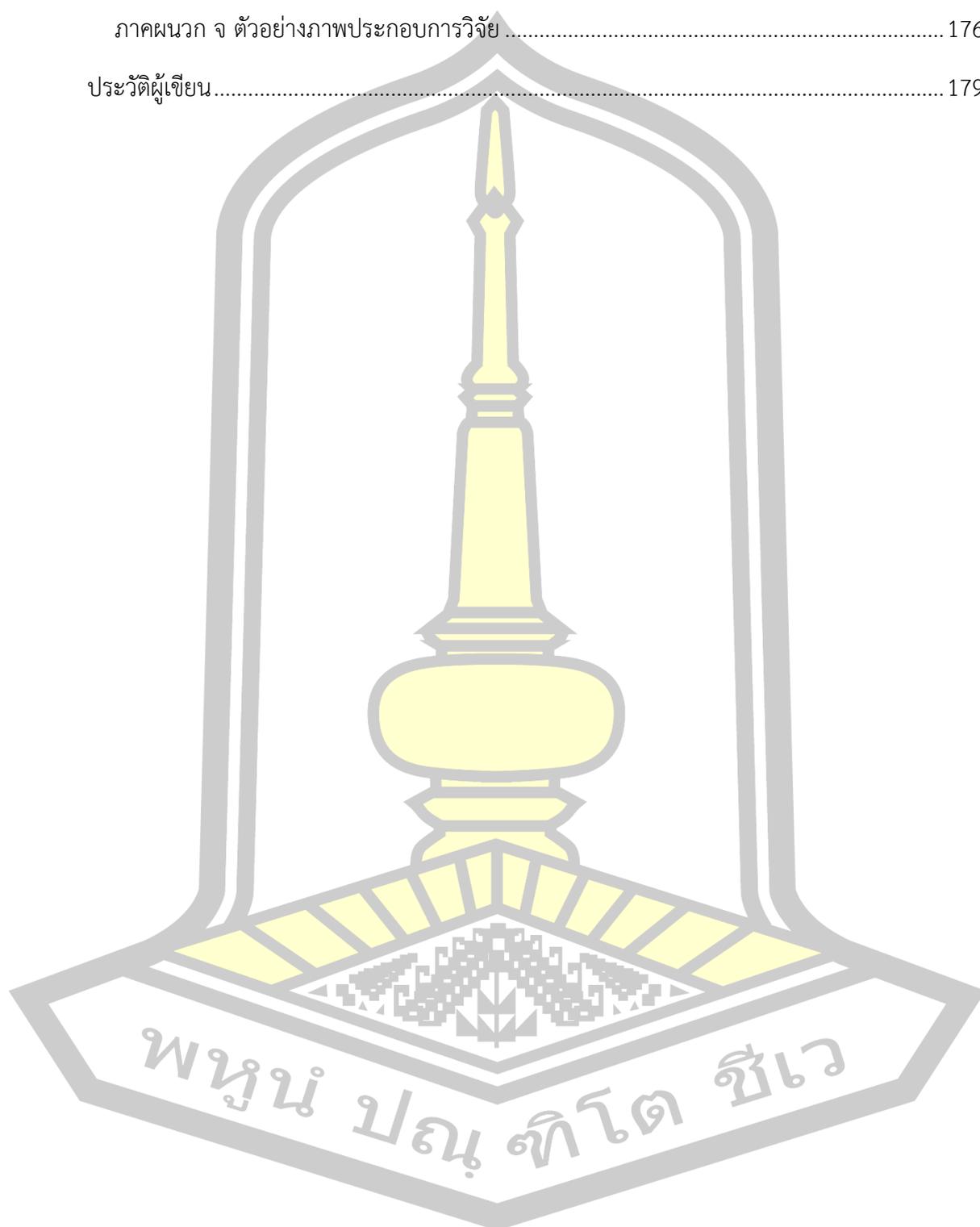
สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	ฉ
กิตติกรรมประกาศ.....	ช
สารบัญ.....	ฌ
สารบัญตาราง.....	ฉ
บทที่ 1 บทนำ.....	1
ภูมิหลัง.....	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	5
ความสำคัญของการวิจัย.....	5
ขอบเขตของการวิจัย.....	6
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	7
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	11
หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ.....	11
การจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง.....	15
ความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษ.....	22
ความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ.....	39
พฤติกรรมการกล้าแสดงออก.....	63
การวิจัยเชิงปฏิบัติการ.....	71
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	77
งานวิจัยในประเทศ.....	77

งานวิจัยต่างประเทศ.....	80
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	83
กลุ่มเป้าหมาย.....	83
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	84
การสร้างและหาคุณภาพของเครื่องมือ.....	85
รูปแบบการวิจัย.....	92
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	93
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	93
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	94
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	96
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	96
ลำดับขั้นตอนในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	96
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	97
บทที่ 5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	112
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	112
สรุปผล.....	112
อภิปรายผล.....	113
ข้อเสนอแนะ.....	116
บรรณานุกรม.....	117
ภาคผนวก.....	124
ภาคผนวก ก แผนการจัดการเรียนรู้.....	125
ภาคผนวก ข เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	144
ภาคผนวก ค แบบประเมินสำหรับผู้เชี่ยวชาญ.....	154
ภาคผนวก ง คุณภาพเครื่องมือ.....	163

ภาคผนวก จ หนังสือขอความอนุเคราะห์.....	170
ภาคผนวก จ ตัวอย่างภาพประกอบการวิจัย.....	176
ประวัติผู้เขียน.....	179

สารบัญตาราง

	หน้า
ตาราง 1 แสดงคะแนนของนักเรียนที่ทำแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการฟังและการพูด ภาษาอังกฤษ.....	84
ตาราง 2 ความสัมพันธ์ระหว่างเนื้อหาย่อยและจุดประสงค์การเรียนรู้.....	85
ตาราง 3 แสดงคะแนน ค่าเฉลี่ย ร้อยละและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของนักเรียนที่ทำแบบทดสอบวัด ความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษซึ่งมี คะแนนด้านละ 20 คะแนน ของนักเรียน 10 คน ก่อนเรียน.....	97
ตาราง 4 ผลการประเมินความสามารถด้านการฟัง ของวงจรปฏิบัติการที่ 1 คะแนนความสามารถ ด้านการฟัง 18 คะแนน.....	100
ตาราง 5 ผลการประเมินความสามารถด้านการพูด ของวงจรปฏิบัติการที่ 1 คะแนนความสามารถ ด้านการพูด 24 คะแนน.....	101
ตาราง 6 ผลการประเมินความสามารถด้านการฟัง ของวงจรปฏิบัติการที่ 2 คะแนนความสามารถ ด้านการฟัง 18 คะแนน.....	104
ตาราง 7 ผลการประเมินความสามารถด้านการพูด ของวงจรปฏิบัติการที่ 1 คะแนนความสามารถ ด้านการพูด 24 คะแนน.....	105
ตาราง 8 ผลการประเมินความสามารถด้านการฟัง ของวงจรปฏิบัติการที่ 3 คะแนนความสามารถด้าน การฟัง 18 คะแนน.....	108
ตาราง 9 ผลการประเมินความสามารถด้านการพูด ของวงจรปฏิบัติการที่ 3 คะแนนความสามารถด้าน การฟัง 24 คะแนน.....	108
ตาราง 10 พฤติกรรมการกล้าแสดงออกของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 10 คน ที่ได้รับ การสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง.....	110
ตาราง 11 แสดงคะแนน ค่าเฉลี่ย ร้อยละและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของนักเรียนที่ทำแบบทดสอบ วัดความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษซึ่งมี คะแนนด้านละ 20 คะแนน ของนักเรียน 10 คน หลังเรียน.....	111

ตาราง 12 ผลการประเมินแผนการจัดการเรียนรู้โดยการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางของนักเรียน
 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 164

ตาราง 13 ผลการวิเคราะห์สอดคล้องระหว่างข้อคำถาม (IOC) ของแบบทดสอบวัดความสามารถการ
 ฟัง..... 166

ตาราง 14 ผลการวิเคราะห์หาความยาก (p) ค่าอำนาจจำแนก (B) และหาค่าความเชื่อมั่นฉบับ (r_{cc})
 ของแบบทดสอบวัดความสามารถทางการฟัง..... 167

ตาราง 15 ผลการวิเคราะห์สอดคล้องระหว่างข้อคำถาม (IOC) ของแบบทดสอบวัดความสามารถ
 ทางการพูด..... 168

ตาราง 16 ผลการวิเคราะห์หาความยาก (p) ค่าอำนาจจำแนก (B) และหาค่าความเชื่อมั่นฉบับ (r_{cc})
 ของแบบทดสอบวัดความสามารถทางการพูด..... 169

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

โลกปัจจุบัน การเรียนรู้ภาษาเป็นสิ่งจำเป็น ทั้งนี้เพื่อประโยชน์ในการติดต่อสื่อสาร การศึกษา การแสวงหาข้อมูลเพิ่มเติมและเพื่อการประกอบอาชีพ ตลอดจนเพื่อให้สามารถนำประเทศไปสู่การแข่งขันด้านเศรษฐกิจ เข้าใจความแตกต่างทางการเมืองและวัฒนธรรมในฐานะที่เป็นพลเมืองโลกในยุคโลกาภิวัตน์ การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศจะช่วยให้ผู้เรียนมีวิสัยทัศน์กว้างไกล สามารถสื่อสารกับชาวต่างชาติได้อย่างถูกต้องเหมาะสมและมั่นใจ มีเจตคติที่ดีต่อการใช้ภาษาและวัฒนธรรมต่างประเทศ การจัดการการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน มีความคาดหวังว่า เมื่อผู้เรียนเรียนภาษาต่างประเทศอย่างต่อเนื่องตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาถึงมัธยมศึกษาผู้เรียนจะมีเจตคติที่ดีต่อภาษาต่างประเทศ สามารถใช้ภาษาต่างประเทศสื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ แสวงหาความรู้ประกอบอาชีพ และศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น รวมทั้งมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องราวและวัฒนธรรมอันหลากหลายของประชาคมโลก และสามารถถ่ายทอดความคิดและวัฒนธรรมไทยไปยังสังคมโลกได้อย่างสร้างสรรค์ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2558)

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศได้กำหนดสาระการเรียนรู้ออกเป็น 4 สาระ คือ สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม สาระที่ 3 ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น สาระที่ 4 ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก ซึ่งจุดมุ่งหมายของการเรียนการสอนภาษาอังกฤษคือ ให้ผู้เรียนมีสมรรถนะการสื่อสารสามารถใช้ทักษะทั้ง 4 คือ ฟัง พูด อ่าน และเขียน หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ซึ่งมีเนื้อหาที่สอดคล้องกับตัวชี้วัดในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 สาระและมาตรฐานการเรียนรู้ ในสาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสารจะเน้นในเรื่องการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร โดยกำหนดตัวชี้วัดให้นักเรียนสามารถปฏิบัติตามคำสั่ง คำขอร้อง คำขออนุญาต และคำแนะนำง่าย ๆ จากการฟังและอ่าน อ่านออกเสียง ประโยค ข้อความและบทกลอนสั้น ๆ ตามหลักการอ่าน และบอกความเหมือน ความแตกต่างระหว่างการอ่านออกเสียงประโยคชนิดต่าง ๆ การใช้เครื่องหมายวรรคตอน การลำดับคำระบุและวาดภาพ สัญลักษณ์หรือเครื่องหมาย ตรงตามความหมายของประโยคและข้อความสั้น ๆ เขียนแผนผัง แผนภูมิ แสดงข้อมูลจากเรื่องที่ฟังหรืออ่าน บอกใจความสำคัญและตอบคำถามจากการฟัง และอ่านบทสนทนา นิทานง่าย ๆ หรือเรื่องสั้น ใช้ถ้อยคำ น้ำเสียงและกิริยาท่าทางอย่างสุภาพตามมารยาท

ตอบคำถาม บอกความสำคัญของเทศกาล วันสำคัญ งานฉลองและชีวิตความเป็นอยู่ของเจ้าของภาษา ค้นคว้า รวบรวมคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น นำเสนอด้วยการพูดและเขียน ใช้ภาษา ในการฟัง พูด อ่าน เขียน เรื่องราวเกี่ยวกับสถานการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในห้องเรียน ในสถานศึกษา พูด และเขียนแสดงความต้องการ แสดงความรู้สึก ขอความช่วยเหลือ ตอบรับ ปฏิเสธการให้ความช่วยเหลือ แสดงความรู้สึกของตนเองพร้อมทั้งให้เหตุผลสั้น ๆ ขอและให้ข้อมูลเกี่ยวกับครอบครัว และเรื่องใกล้ตัว ใช้ภาษาอังกฤษเป็นเครื่องมือสืบค้น รวบรวมข้อมูล บอกความเหมือน ความแตกต่าง ระหว่างเทศกาลและงานฉลองของเจ้าของภาษากับของไทย รักในความเป็นไทย ใฝ่รู้ใฝ่เรียน และมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ จะเห็นได้ว่าการฟังและการพูด เป็นทักษะที่ควรได้รับการพัฒนาเพื่อส่งเสริมการเรียนรู้ให้เกิดทักษะการฟัง ซึ่งเป็นทักษะพื้นฐานก่อนอันจะนำไปสู่ทักษะ การพูดเมื่อรับสารเข้ามาผ่านกระบวนการแปลผล และเกิดการเรียนรู้สู่ทักษะการอ่าน และเขียน ในลำดับต่อไป

จากสภาพปัญหาในการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยเฉพาะทักษะการฟัง และการพูดอาจมีปัจจัยสำคัญที่ทำให้ไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควร โดยเฉพาะกิจกรรมในชั้นเรียน ด้านทักษะการฟังและการพูดจะมีลักษณะใช้การบรรยายหรือผู้สอนไม่นำกิจกรรมการสอนที่เน้นภาษา เพื่อการสื่อสารมาจัดกิจกรรม รวมทั้งนักเรียนส่วนมากไม่ชอบพูดโต้ตอบหรือซักถามในห้องเรียน และไม่กล้าใช้ภาษาอังกฤษเพราะอายหรือกลัวผิด ซึ่งปัญหาเหล่านี้ส่งผลโดยตรงต่อผู้เรียน ซึ่งไม่สามารถนำข้อมูลที่ได้เรียนรู้มาประยุกต์ใช้ในการสื่อสาร (สุทัศน์ สังคะพันธ์, 2557) รวมทั้ง การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษในทักษะการฟังและพูดยังใช้การฝึกทักษะที่ขาดความเป็นระบบ ที่ดี แต่สำหรับสิ่งที่ยากลำบากและสำคัญในการจัดกิจกรรมภาษาอังกฤษคือ ทำอย่างไรให้นักเรียน สนใจและกล้าที่จะพูด เด็กบางกลุ่มที่มีความสนใจในเรื่องของภาษาอยู่ก่อนแล้ว มีแนวโน้มที่จะเรียน ภาษาอังกฤษได้ดีกว่า และความสนใจนี้เป็นตัวทำให้เกิดความแตกต่างด้านความสามารถระหว่าง นักเรียนด้วยกันเอง ซึ่งถ้าโรงเรียนที่ต้องการยกระดับด้านภาษาอังกฤษให้กับนักเรียนของตน เพื่อเตรียมในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โรงเรียนควรเน้นที่การพัฒนาทักษะด้านการสื่อสาร เบื้องต้นก่อนเรื่องอื่น ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งควรเพิ่มกิจกรรมการฟังและการพูดให้เด็กได้ฝึกฝน การออกเสียงให้ถูกต้อง เพราะการฝึกฝนจะช่วยให้นักเรียนรู้อย่างแม่นยำและนำไปใช้ได้จริง (สถาบันภาษาอังกฤษ, 2559) ซึ่งวิธีการเรียนสำหรับนักเรียนระดับประถมศึกษาที่เหมาะสมควรใช้การ ฝึกปฏิบัติจริง เพื่อให้เกิดทักษะการสื่อสารทางภาษาผ่านการจัดกิจกรรมต่าง ๆ ในห้องเรียนในการเกิด การเรียนรู้สู่การนำไปใช้ได้จริง (มูลนิธิการศึกษาผ่านทางไกลผ่านดาวเทียม, 2558) ดังนั้น การจัดกิจกรรมเพื่อส่งเสริมการเรียนรู้ให้เกิดทักษะการฟังซึ่งเป็นทักษะพื้นฐานก่อนอันจะนำไปสู่ ทักษะการพูดเมื่อรับสารเข้ามาผ่านกระบวนการแปลผล และเกิดการเรียนรู้สู่ทักษะการอ่าน และเขียนในลำดับต่อไปโดยเน้นการสื่อสารแบบองค์รวม (กระทรวงศึกษาธิการ, 2558)

โรงเรียนบ้านฝาง เป็นโรงเรียนขนาดเล็กที่ประสบปัญหาในด้านการจัดการเรียนการสอน วิชาภาษาอังกฤษ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนยังอยู่ในเกณฑ์ที่ผลยังไม่เป็นที่น่าพอใจ จากผลการทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติขั้นพื้นฐาน (O-NET) ในปีการศึกษา 2558 และ 2559 ที่ดำเนินการทดสอบโดยสถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ (สทศ.) โดยเฉพาะกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ซึ่งจากรายงานผลการทดสอบทางการศึกษาระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน (O-NET) ฉบับที่ 5 ค่าสถิติแยกตามกลุ่มสาระ จะพบว่า สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสารซึ่งได้คะแนนระดับโรงเรียนอยู่ที่ 21.54 ซึ่งต่ำกว่าระดับประเทศ คือ 35.35 และฉบับที่ 2 ค่าสถิติแยกตามมาตรฐานการเรียนรู้สำหรับโรงเรียน มาตรฐานการเรียนรู้ที่ โรงเรียนควรเร่งพัฒนาเนื่องจากคะแนนเฉลี่ยของโรงเรียนต่ำกว่าคะแนนระดับประเทศ ได้แก่ มาตรฐาน ต 1.2 ต 1.1 และ ต 1.3 ตามลำดับ (สถาบันทดสอบทางการศึกษา) จากรายงาน การประเมินตนเอง (SAR) พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) ของโรงเรียนบ้านฝาง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษานครราชสีมาเขต 7 มีผลคะแนน อยู่ในระดับต่ำ ตั้งแต่ระดับชั้น ป.1-ป.6 ซึ่งชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 นั้น พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) มีคะแนนอยู่ที่ 50 คะแนน หรือต่ำกว่า จะเห็นได้จากแบบรายงานคุณภาพการศึกษา (รศ. 4-5/2559) ร้อยละของผู้เรียนระดับการศึกษา ขั้นพื้นฐานในสังกัดที่ผ่านเกณฑ์การประเมินความสามารถ ด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร และแบบรายงานผลสัมฤทธิ์กลุ่มสาระการเรียนรู้ต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) (สำนักงานเขตพื้นที่ การศึกษาประถมศึกษานครราชสีมา, 2560) ซึ่งข้อมูลเหล่านี้แสดงให้เห็นว่านักเรียนประสบปัญหาใน การเรียนรู้ภาษาอังกฤษซึ่งจะส่งผลกระทบต่อทักษะการสื่อสารทางภาษาของผู้เรียนด้วย

จากการศึกษาวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response Method ; TPR) ที่บุกเบิกโดย เจมส์ แอชเชอร์ (James Asher) ศาสตราจารย์ด้านจิตวิทยาแห่ง มหาวิทยาลัยแคลิฟอร์เนีย เป็นวิธีการสอนที่เน้นบทบาทความเข้าใจ การรับรู้ภาษาเป็นภาษาที่สอง ของนักเรียนโดยมีหลักการสำคัญคือ เน้นบทบาทของความเข้าใจในการฟัง ด้วยการให้ปัจจัยที่มีความหมายและใช้คำสั่งสั้น ๆ ง่าย ๆ ครูจะพูดพร้อมแสดงท่าทางหรือปฏิบัติตามประโยคคำสั่งนั้นแล้ว ให้นักเรียนปฏิบัติตาม จนนักเรียนมีความพร้อมที่จะปฏิบัติด้วยตนเองโดยที่ครูไม่ต้องเป็นแบบให้ การแสดงท่าทางในการฝึกด้วยประโยคคำสั่งเป็นสิ่งที่สำคัญมาก เพราะจะทำให้นักเรียนเข้าใจ และสื่อความหมายได้ตรงที่สุด Asher ได้นำวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางนี้มาทดลองใช้ใน ปี ค.ศ. 1969 และได้ผลสรุปว่า การเรียนภาษาจะได้ผลช้าลง ถ้าผู้เรียนรีบร้อนที่จะพูดจนเกินไป ก่อนที่จะสามารถฟังภาษาให้เข้าใจและได้เรียนรู้คำศัพท์มากพอสมควรแล้ว วิธีการสอนนี้เป็นวิธีหนึ่ง ที่เหมาะสมต่อการนำมาใช้ในการจัดการเรียนการสอนสำหรับนักเรียนที่เริ่มเรียนภาษาต่างประเทศ

(Asher, 1982) ซึ่งเป็นหลักการที่สอดคล้องกับพื้นฐานหลักอันเป็นองค์ประกอบสำคัญที่ใช้ในการเรียนภาษาที่สอง ได้แก่ ทักษะการฟังต้องมาก่อนทักษะการพูด เนื่องจากเด็กมักจะสนใจข้อความหรือประโยคที่จับช้อนก่อนจึงจะสามารถพูดประโยคดังกล่าวได้ ข้อความหรือประโยคที่ผู้ใหญ่หรือพ่อแม่ใช้พูดกับเด็กโดยปกติมีความสัมพันธ์กับกิริยาท่าทางและข้อความส่วนใหญ่ดังกล่าวมักเป็นประโยคคำสั่ง เช่น “มานี่” หรือ “จับมือพ่อ/แม่ไว้” จากกิริยาท่าทางและการสังเกตจะเห็นว่าการแสดงของร่างกายของเด็กทั้งหมด (Whole Body) แสดงให้ทราบว่าเด็กเข้าใจข้อความหรือเสียงที่พูดหรือไม่เพียงใดการฟังเป็นทักษะเบื้องต้นที่ทำให้เกิดความพร้อม (Readiness) ที่จะพูดต่อไป ดังนั้นการเตรียมความพร้อมนี้จะรีบเร่งไม่ได้ เมื่อเด็กเกิดความพร้อมจากการได้ฝึกความเข้าใจในการฟังแล้ว เด็กจึงจะเริ่มพูดได้เองตามธรรมชาติ (Asher, 1982) วิธีสอนนี้มุ่งเน้นให้นักเรียนได้มีประสบการณ์ที่สนุกสนานในการเรียน ผู้สอนได้สื่อสารกับนักเรียนทั้งชั้นและเป็นรายบุคคลทำให้ครูรู้จักและเข้าใจนักเรียนมากยิ่งขึ้น การเรียนภาษาจึงเป็นเรื่องสนุกและง่ายขึ้น ครูผู้สอนทราบได้ทันทีว่าผู้เรียนเข้าใจบทเรียนหรือไม่ (สมิตรา อังวัฒนกุล, 2550)

การนำวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response Method ; TPR) มาพัฒนาการเรียนรู้อำนาจใช้ในการสนทนา เล่าเรื่อง เป็นการสอนที่ให้ผู้เรียนฟังคำสั่งพร้อมกับตอบสนองด้วยท่าทางที่เหมาะสม การสอนแบบ TPR นี้เกิดจากสมมติฐานที่ว่าสมองของมนุษย์สามารถรับรู้ภาษาใด ๆ ก็ได้ รวมทั้งภาษาใบ้ วิธีการเล่าเรื่องหรือสนทนาแบบตอบสนองด้วยท่าทางยังเป็นการขยายวงคำศัพท์ของผู้เรียนด้วย ในการเรียนรู้ผู้เรียนจะได้ฟัง ดู แสดงท่าทาง สนทนา เล่าเรื่อง และเขียนนิทานที่ได้ฟัง การเรียนรู้วิธีนี้ ผู้เรียนจะได้ใช้ภาษาที่เรียนอย่างเข้มข้น เน้นการสื่อสารเป็นการสอนที่เน้นให้ผู้เรียนสามารถปฏิบัติตามคำสั่งตามสถานการณ์และตอบสนองด้วยท่าทางที่เหมาะสม ครูสอนคำศัพท์ใหม่ให้นักเรียน โดยใช้ท่าทาง รูปภาพ และคำศัพท์ที่คุ้นเคยในชีวิตประจำวัน นักเรียนจับคู่สลับกันทำกิจกรรมฝึกคำศัพท์ใหม่ คนแรกบอกคำศัพท์อีกคนหนึ่งแสดงท่าทางที่เพื่อนบอก ครูพูดประโยคสั้น ๆ โดยใช้ท่าทางและรูปภาพประกอบให้นักเรียนฟัง แล้วนักเรียนนำมาเล่าซ้ำ นักเรียนนำประโยคมาพูดต่อกันเป็นตอนสั้น ๆ พร้อมแสดงท่าทางประกอบ และให้นักเรียนพูดเลียนแบบประโยคโดยใช้คำศัพท์ที่เรียนมาแล้ว พร้อมแสดงท่าทางและใช้รูปภาพประกอบ ลักษณะสำคัญของการสนทนา เล่าเรื่อง โดยนำวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางมาใช้ในการสนทนาหรือเล่านิทาน ซึ่งทำให้ผู้เรียนสนุกสนานมากขึ้น และผู้เรียนยังสามารถใช้ภาษาในการเล่าเรื่องและบรรยายได้ด้วย (พรสวรรค์ สีป้อ, 2552)

จากการศึกษาค้นคว้าเอกสาร ข้อมูลแนวคิดต่าง ๆ เกี่ยวกับวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง ทำให้ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะนำวิธีการสอนมาพัฒนาความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารแบบตอบสนองด้วยท่าทางของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 เพราะวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางเป็นวิธีสอนที่ไม่เสียเวลาในการเรียนการสอนมากนัก

และนักเรียนได้รับประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษโดยตรงจากการปฏิบัติ อีกทั้งเป็นวิธีการสอนที่ไม่ฝืนธรรมชาติของการสอนภาษา คือ สอนตามลำดับทักษะโดยเริ่มจากการฟัง พูด อ่าน และเขียน เมื่อเริ่มต้นเรียน นักเรียนใช้ทักษะการฟัง ฟังให้เข้าใจและค่อยพูดโต้ตอบพร้อมแสดงท่าทางประกอบ ทำให้นักเรียนสามารถเลียนแบบจากการฟังและการพูดได้อย่างถูกต้อง เมื่อนักเรียนได้ดูและลงมือปฏิบัติเองทำให้เกิดความทรงจำที่ถาวรและต่อเนื่องไปยังทักษะอื่น ๆ ผู้วิจัยมีความมุ่งหวังที่จะใช้วิธีสอนโดยแบบตอบสนองด้วยท่าทางให้กับนักเรียน สามารถแก้ปัญหานักเรียนที่มีปัญหาความสามารถด้านทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ เมื่อนักเรียนฟังแล้วสามารถปฏิบัติตามคำสั่งได้โดยการแสดงท่าทางและเล่าโต้ตอบได้ โดยมีกิจกรรมให้นักเรียนฟังคำศัพท์ใหม่ แสดงท่าทางประกอบ ฟังเรื่องราวที่เล่า พูดคำศัพท์ พูดเล่าเรื่อง เพื่อพัฒนาความสามารถทางด้านการฟังและการพูด และส่งเสริมให้นักเรียนกล้าแสดงออก การเข้าร่วมกิจกรรมเรียนวิชาภาษาอังกฤษได้ดีขึ้นและมีเจตคติที่ดีต่อวิชาภาษาอังกฤษส่งผลให้การเรียนการสอนภาษาอังกฤษมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นต่อไป

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษ โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางให้ผ่านเกณฑ์ ร้อยละ 80
2. เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางให้ผ่านเกณฑ์ ร้อยละ 80
3. เพื่อศึกษาพฤติกรรมการกล้าแสดงออกของนักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง

ความสำคัญของการวิจัย

1. ได้แนวทางพัฒนาความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน
2. ได้แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้วิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง เพื่อเป็นแนวทางการสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา
3. เป็นข้อเสนอแนะทางการศึกษาเพื่อช่วยในการพัฒนา และศึกษาค้นคว้าวิจัยในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ของครูผู้สอนภาษาอังกฤษและผู้ที่สนใจให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

ขอบเขตของการวิจัย

1. กลุ่มเป้าหมาย

กลุ่มเป้าหมาย ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านฝาง อำเภอประทาย จังหวัดนครราชสีมา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษานครราชสีมา เขต 7 ที่เรียนสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร หน่วยการเรียนรู้ Welcome to English for Communication ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2562 จำนวน 10 คน ซึ่งได้มาจากการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling)

2. เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัย

เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัย คือ สาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร หน่วยการเรียนรู้ Welcome to English for Communication ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2562 โดยแบ่งเป็น 3 วงจรปฏิบัติการ ดังนี้

วงจรปฏิบัติการที่ 1 ใช้แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1-2 เรื่อง Rooms in my house และ English for Communication: Listen

วงจรปฏิบัติการที่ 2 ใช้แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3-5 เรื่อง Parts of the Body. How to make a sandwich? และ Things in classroom.

วงจรปฏิบัติการที่ 3 ใช้แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 6-7 เรื่อง Animal และ Greeting

3. ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

3.1 ตัวแปรต้น ได้แก่ วิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง

3.2 ตัวแปรตาม ได้แก่

3.2.1 ความสามารถในการฟัง

3.2.2 ความสามารถในการพูด

3.2.3 พฤติกรรมการกล้าแสดงออก

4. รูปแบบการวิจัย

ในงานวิจัยนี้ ใช้หลักการวิจัยเชิงปฏิบัติการ (Action Research) ผู้วิจัยได้ประยุกต์ใช้หลักการและขั้นตอนการดำเนินงานตามแนวคิดของ เดมมิ่ง (Deming) ตามวงจรคุณภาพ PDCA (ซนิกันต์ เรียร์สูตร, 2562) เป็นกระบวนการในการดำเนินการวิจัย ประกอบด้วย 4 ขั้นตอน คือ

4.1 ขั้นตอนการวางแผน (Plan)

4.2 ขั้นตอนการปฏิบัติ (DO)

4.3 ขั้นตอนการตรวจสอบ (Check)

4.4 ขั้นตอนการดำเนินงานให้เหมาะสม (Act)

5. ระยะเวลาในการวิจัย

ในงานวิจัยนี้ ดำเนินการวิจัยในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2562 โดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้จำนวน 7 แผนการจัดการเรียนรู้ รวม 14 ชั่วโมง

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. การพัฒนาความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร หมายถึง การนำวิธีการสอนที่ช่วยส่งเสริมให้นักเรียนได้ฝึกปฏิบัติ ทำกิจกรรม ทั้งผู้พูดและผู้ฟังต่างต้องมีปฏิสัมพันธ์เชิงบวกในการพูดเพื่อการสื่อสารและการฟังเพื่อรับข้อมูล เพราะปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดกับผู้ฟังเป็นกระบวนการที่ซับซ้อน ผู้พูดส่งรหัสในการสื่อสารข้อมูลโดยใช้ภาษาที่เหมาะสม ขณะเดียวกันผู้ฟังก็ต้องถอดรหัสหรือแปลความหมายข้อมูล ลักษณะการพูดโดยทั่วไปก็คือ รายละเอียดของข้อมูลในการพูดมักจะมีมากมายเกินความต้องการของผู้ฟัง ทั้งนี้เพื่อที่จะสื่อความให้ผู้ฟังเข้าใจนั่นเอง นอกจากนั้นผู้ฟังยังมีตัวช่วยในการฟังได้แก่ จังหวะ และสัมผัสทางฉันทลักษณ์ เช่น การเน้นเสียงหนักในคำ และการออกเสียงสูงต่ำในประโยค ซึ่งเป็นองค์ประกอบหนึ่งในการสื่อความหมายในการพูด เช่นเดียวกันกับการเคลื่อนไหวทางร่างกายและการแสดงออกทางสีหน้าท่าทาง แม้ว่าสถานการณ์ในชั้นเรียนจะมีข้อจำกัดในเรื่องเวลา ให้จำเป็นต้องพัฒนาทักษะใดทักษะหนึ่งในแต่ละบทเรียนก็ตาม ครูจะต้องไม่ลืมข้อเท็จจริงที่ว่า การพูดเป็นการสื่อสารแบบ 2 ทางระหว่างผู้พูดกับผู้ฟัง ผู้สอนต้องคำนึงถึงปัจจัยต่าง ๆ เช่น สภาพจิตใจ ความตั้งใจ ความแตกต่างของรูปแบบการเรียนรู้ของนักเรียน

2. การสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR) หมายถึง วิธีสอนที่มุ่งเน้นให้นักเรียนได้มีประสบการณ์ที่สนุกสนานในการเรียนเพื่อพัฒนาความสามารถทางด้าน การฟังและการพูด ภาษาอังกฤษการจัดการจัดการเรียนรู้อตามแนวทางการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง ประกอบด้วย 3 ส่วน คือ

ส่วนที่ 1 นำเข้าสู่บทเรียน หมายถึง การนำเสนอด้วย เพลง เกม กิจกรรม เพื่อสร้างความสนใจ

ส่วนที่ 2 ดำเนินกิจกรรม ประกอบด้วย 5 ขั้นตอน ได้แก่

ขั้นที่ 1 ครูเสนอคำศัพท์ใหม่ หมายถึง ชี้นำเสนอคำศัพท์และกลุ่มคำใหม่ โดยใช้ท่าทางประกอบ ให้นักเรียนดูและฟัง

ขั้นที่ 2 นักเรียนจับคู่พร้อมแสดงท่าทาง หมายถึง ชี้นำเสนอคำศัพท์ที่เรียนมาแล้วใช้ท่าทางประกอบ

ขั้นที่ 3 ครูบอกประโยค หมายถึง ครูให้ประโยค นักเรียนจับคู่เปลี่ยนกันสนทนา ประโยคนั้น ๆ

ขั้นที่ 4 นักเรียนพูดประโยคพร้อมแสดงท่าทาง หมายถึง นักเรียนสามารถใช้คำศัพท์เก่าและใหม่จากความรู้เดิมนำมาสร้างเป็นเรื่องของตนเอง

ขั้นที่ 5 นักเรียนเลียนประโยคพร้อมแสดงท่าทาง หมายถึง การให้นักเรียนจับคู่ฝึกแต่งประโยค บทสนทนา นำโครงสร้างประโยคที่ครูสอนมาฝึก

ส่วนที่ 3 สรุป หมายถึง นักเรียนสามารถออกมานำเสนอหน้าชั้นเรียน

3. ความสามารถทางการฟังภาษาอังกฤษ หมายถึง กระบวนการรับรู้เรื่องราวต่าง ๆ จากแหล่งที่เป็นข้อมูล ซึ่งอาจจะเกิดจากแหล่งเสียงหรือการได้ยินจากผู้พูดโดยตรงหรือจากสิ่งที่ได้ยินจากธรรมชาติ เป็นการรับรู้ที่สำคัญในการติดต่อสื่อสารการฟังเป็นทักษะของการรับสาร (Receptive Skill) เพื่อประมวลผลหรือแสดงปฏิกิริยาโต้กลับหรือส่งสาร (Productive Skill) โดยวัดได้จากแบบประเมินความสามารถด้านการฟังระหว่างการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยใช้เกณฑ์การประเมินที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ดังนี้

เกณฑ์การให้คะแนนการฟัง

รู้ความหมายคำศัพท์

ระดับ 3 หมายถึง รู้ความหมายทุกคำและชัดเจน

ระดับ 2 หมายถึง รู้ความหมายบางคำและชัดเจน

ระดับ 1 หมายถึง รู้ความหมายบางคำ แต่ไม่ชัดเจน

สามารถปฏิบัติตามคำสั่งได้

ระดับ 3 หมายถึง ปฏิบัติได้ถูกต้องและคล่องแคล่ว

ระดับ 2 หมายถึง ปฏิบัติได้ถูกต้อง แต่ช้า

ระดับ 1 หมายถึง ปฏิบัติได้อย่างไม่มั่นใจ

กระตือรือร้นที่จะปฏิบัติ

ระดับ 3 หมายถึง ปฏิบัติตามคำสั่งทันทีได้ทุกคำสั่ง

ระดับ 2 หมายถึง ปฏิบัติตามคำสั่งได้ แต่ค่อนข้างช้า

ระดับ 1 หมายถึง ไม่สนใจปฏิบัติตามคำสั่ง

4. ความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษ หมายถึง การปฏิสัมพันธ์ทางการพูดระหว่างบุคคลตั้งแต่สองคนขึ้นไป ซึ่งได้แก่ ผู้พูดและผู้ฟัง ซึ่งเป็นการแสดงเจตนาของผู้พูดในการสื่อสารและผู้ฟังจะต้องเข้าใจสิ่งที่ผู้พูดพยายามที่จะสื่อ เพื่อจะพูดโต้ตอบได้อย่างเหมาะสม โดยวัดได้จากแบบประเมินความสามารถด้านการพูดระหว่างการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยใช้เกณฑ์การประเมินที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ดังนี้

เกณฑ์การให้คะแนนการพูด

การออกเสียง

ระดับ 1 หมายถึง ยังพูดไม่ได้และตอบโต้ไม่ได้

ระดับ 2 หมายถึง ออกเสียงผิดๆและเข้าใจยาก

ระดับ 3 หมายถึง ออกเสียงผิดเป็นครั้งคราว

ระดับ 4 หมายถึง ออกเสียงถูกต้อง พูดได้

คำศัพท์

ระดับ 1 ใช้คำศัพท์ผิดและโต้ตอบไม่ได้

ระดับ 2 หมายถึง ใช้คำศัพท์ผิดบ่อย ๆ แต่ใช้ศัพท์ในสถานการณ์ได้

ระดับ 3 หมายถึง สื่อความหมายได้เป็นส่วนใหญ่ ใช้คำศัพท์ได้เหมาะสม

ระดับ 4 หมายถึง ใช้คำศัพท์ได้เหมาะสมทุกสถานการณ์

ความคล่องแคล่ว

ระดับ 1 หมายถึง พูดแล้วหยุดนาน พูดไม่จบประโยคหรือโต้ตอบไม่ได้

ระดับ 2 หมายถึง พูด ๆ แล้วพูดต่อไม่ได้ พยายามพูดต่อไปโดยเริ่มต้นใหม่

ระดับ 3 หมายถึง บทสนทนาเป็นธรรมชาติ และต่อเนื่องบางครั้ง ยังติด

ตะกุกตะกัก

ระดับ 4 หมายถึง บทสนทนาเป็นธรรมชาติ หยุดบ้างเช่นเดียวกับเจ้าของภาษา

5. พฤติกรรมการกล้าแสดงออก หมายถึง ความสามารถของตนเองในการแสดงความรู้สึกนึกคิดการกระทำต่อบุคคลและสถานการณ์อย่างตรงไปตรงมา อย่างเหมาะสมด้วยความเชื่อมั่น ความมั่นใจ ความสบายใจ โดยปราศจากความวิตกกังวล เช่น การแสดงความคิดเห็นต่าง ๆ การพูด การแสดงความรู้สึกเป็นต้น ซึ่งจะแบ่งออกเป็น 2 ลักษณะ คือ พฤติกรรมการกล้าแสดงออกในขณะที่ฟัง และพฤติกรรมการกล้าแสดงออกในขณะที่พูด

5.1 พฤติกรรมการกล้าแสดงออกในขณะที่ฟัง คือ การแสดงให้ผู้พูดทราบถึงความสนใจฟัง การสะท้อนความคิดเห็น การแสดงสีหน้า ท่าทางที่เหมาะสมในขณะนั้นยอมรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น และกล่าววิจารณ์งานและแนะนำคนอื่น

5.2 พฤติกรรมการกล้าแสดงออกในขณะที่พูด คือ การแสดงความรู้สึกทางด้านภาษาพูด และการแสดงออกทางสีหน้า กิริยาท่าทาง อย่างถูกต้องเหมาะสมกับบุคคลและสถานการณ์ นำเสนองานอย่างมั่นใจแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล กล้าแสดงความคิดเห็น ทักทายคนรู้จักด้วยใบหน้าที่ยิ้มแย้มแจ่มใส แสดงกิริยาท่าทางเวลาแนะนำเสนองาน ทักทายครูทุกท่านเป็นประจำ มีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น

ซึ่งพฤติกรรมการกล้าแสดงออก จะวัดได้จากแบบประเมินพฤติกรรมกล้าแสดงออกตามที่ถูกวิจัยได้สร้างขึ้น ดังนี้

แบบประเมินพฤติกรรมกล้าแสดงออก

1. บุคลิกส่วนตัว มั่นใจในตนเอง กล้าพูดกล้าแสดงออก

- 1) นำเสนองานอย่างมั่นใจ
- 2) แสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล
- 3) กล้าแสดงความคิดเห็น
- 4) ทักทายคนรู้จักด้วยใบหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส
- 5) แสดงกริยาท่าทางเวลานำเสนองาน
- 6) ทักทายครูทุกท่านเป็นประจำ

2. แสดงออกในการสัมพันธ์กับผู้อื่น

- 7) ยอมรับฟังคำวิจารณ์เมื่อผู้อื่นแนะนำ
- 8) ชมเชยผู้อื่นเมื่อเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดี
- 9) แสดงความเป็นผู้นำในกลุ่มเพื่อน
- 10) เวลาคนอื่นให้ยืมสิ่งของจะกล่าวขอบคุณ
- 11) ยอมรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น
- 12) กล้าวิจารณ์งานและแนะนำคนอื่น

เกณฑ์ระดับคุณภาพ

มากที่สุด หมายถึง นักเรียนแสดงพฤติกรรมนั้นสม่ำเสมอเป็นที่ประจักษ์
แก่ผู้อื่นคะแนน 5

มาก หมายถึง นักเรียนแสดงพฤติกรรมนั้นด้วยความเต็มใจ
คะแนน 4

ปานกลาง หมายถึง นักเรียนแสดงพฤติกรรมนั้นโดยมีผู้แนะนำ คะแนน 3

น้อย หมายถึง นักเรียนแสดงพฤติกรรมนั้นโดยมีผู้กระตุ้นเตือน
คะแนน 2

น้อยที่สุด หมายถึง นักเรียนไม่ค่อยแสดงพฤติกรรมนั้น คะแนน 1

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสาร บทความและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังต่อไปนี้

1. หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ
2. การจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง
3. ความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษ
4. ความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ
5. พฤติกรรมการกล้าแสดงออก
6. การวิจัยเชิงปฏิบัติการ
7. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 - 7.1 งานวิจัยในประเทศ
 - 7.2 งานวิจัยต่างประเทศ

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

กระทรวงศึกษาธิการ (2551) ได้จัดทำสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สรุปลักษณะที่สำคัญได้ดังนี้

1. วิสัยทัศน์และโครงสร้างของหลักสูตรภาษาต่างประเทศการจัดการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ ในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานมีความคาดหวังว่าผู้เรียนสามารถถ่ายทอดความคิดและวัฒนธรรมไทยไปยังสังคมโลกได้อย่างสร้างสรรค์ มีความรู้ความเข้าใจวัฒนธรรมหลากหลายของประชาคมโลกใช้โครงสร้างหลักสูตรภาษาต่างประเทศ กำหนดระดับความสามารถทางภาษาและพัฒนาการของผู้เรียน ดังนี้
 - 1.1 ระดับประถมศึกษา ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6
 - 1.2 ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3
 - 1.3 ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4-ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6
2. คุณภาพผู้เรียน
 - 2.1 จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

2.1.1 เข้าใจและใช้ภาษาต่างประเทศ แลกเปลี่ยน และนำเสนอข้อมูลข่าวสาร สร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล ในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับตนเอง ชีวิตประจำวัน สิ่งแวดล้อมในชุมชน

2.1.2 มีทักษะในการใช้ภาษาต่างประเทศในการฟัง พูด อ่าน ตามหัวข้อเรื่องที่เกี่ยวกับตนเอง ครอบครัว โรงเรียน สิ่งแวดล้อม อาหาร เครื่องดื่ม ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล เวลาว่าง และนันทนาการ สุขภาพและสวัสดิการ การซื้อขาย สมฟ้าอากาศ ภายในวงคำศัพท์ประมาณ 1,050-1,200 คำ (คำศัพท์ที่เป็นรูปธรรมและนามธรรม)

2.1.3 ใช้ประโยคเดี่ยว และประโยคผสม สื่อความหมายตามบริบทต่าง ๆ

2.1.4 เข้าใจข้อความที่เป็นความเรียง และไม่ใช้ความเรียงในการสนทนาทั้งที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการ ในบริบทที่หลากหลาย

2.1.5 มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมทางภาษา และชีวิตความเป็นอยู่ของเจ้าของภาษา ตามบริบทของข้อความที่พบตามระดับชั้น

2.1.6 มีความสามารถในการใช้ภาษาต่างประเทศ นำเสนอและสืบค้นข้อมูลความรู้ในวิชาอื่นที่เรียนตามความสนใจและระดับชั้น

2.1.7 มีความสามารถในการใช้ภาษาต่างประเทศภายในห้องเรียน และในโรงเรียนในการแสวงหาความรู้เพิ่มเติม และเพื่อความเพลิดเพลิน

3. สารและมาตรฐานการเรียนรู้ ในที่นี้จะกล่าวถึงเฉพาะสาระการเรียนรู้และมาตรฐานการเรียนรู้ของชั้นที่ทำการศึกษาค้นคว้าชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ซึ่งมีรายละเอียด ดังนี้

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐาน ต 1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่าง ๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล

ตัวชี้วัด

1. ปฏิบัติตามคำสั่ง คำขอร้อง และคำแนะนำง่าย ๆ ที่ฟังและอ่าน
2. อ่านออกเสียงประโยค ข้อความ และบทกลอนสั้น ๆ

ถูกต้องตาม หลักการอ่าน

3. ระบุ/วาดภาพสัญลักษณ์หรือเครื่องหมายตรงตามความหมายของประโยคและข้อความสั้น ๆ ที่ฟังหรืออ่าน

4. บอกใจความสำคัญ และตอบคำถาม จากการฟังและอ่านบทสนทนาและนิทานง่าย ๆ หรือเรื่องสั้น ๆ

มาตรฐาน ต 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

ตัวชี้วัด

1. พูด/เขียนโต้ตอบในการสื่อสารระหว่างบุคคล
2. ใช้คำสั่ง คำขอร้อง คำขออนุญาต และให้คำแนะนำง่าย ๆ
3. พูด/เขียนแสดงความต้องการ ขอความช่วยเหลือ ตอบรับและปฏิเสธ การให้ความช่วยเหลือในสถานการณ์ง่าย ๆ
4. พูด/เขียนเพื่อขอและให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เพื่อน ครอบครัว และเรื่องใกล้ตัว
5. พูด/เขียนแสดงความรู้สึก ของตนเองเกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ ใกล้ตัว และกิจกรรมต่าง ๆ พร้อมทั้งให้เหตุผลสั้น ๆ ประกอบ

มาตรฐาน ต 1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดเห็น ในเรื่องต่าง ๆ โดยการพูดและการเขียน

ตัวชี้วัด

1. พูด/เขียนให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเองและเรื่องใกล้ตัว
2. เขียนภาพ แผนผัง และแผนภูมิแสดงข้อมูลต่าง ๆ ตามที่ฟังหรืออ่าน
3. พูดแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ ใกล้ตัว

สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม

มาตรฐาน ต 2.1 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของ ภาษา และนำไปใช้ได้อย่างเหมาะสมกับกาลเทศะ

ตัวชี้วัด

1. ใช้ถ้อยคำ น้ำเสียง และกิริยาท่าทางอย่างสุภาพตามมารยาทสังคมและ วัฒนธรรมของเจ้าของภาษา
2. ตอบคำถาม/บอกความสำคัญของเทศกาล/วันสำคัญ/งานฉลองและ ชีวิตความเป็นอยู่ต่างๆของเจ้าของภาษา
3. เข้าร่วมกิจกรรมตามภาษาและวัฒนธรรมตามความสนใจ

มาตรฐาน ต 2.2 เข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษาและ วัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับภาษาและวัฒนธรรมไทย และนำมาใช้อย่างถูกต้องและเหมาะสม

ตัวชี้วัด

1. บอกความเหมือน/ความแตกต่างระหว่างการออกเสียงประโยค ชนิดต่าง ๆ การใช้เครื่องหมายวรรคตอน และการลำดับคำ (Order) ตามโครงสร้างประโยค ของภาษาต่างประเทศและภาษาไทย

2. บอกความเหมือน/ความแตกต่างระหว่างเทศกาลและงานฉลองของ
เจ้าของภาษากับของไทย

สาระที่ 3 ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น

มาตรฐาน ต 3.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระ
การเรียนรู้อื่น และเป็นพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ของตน

ตัวชี้วัด

1. ค้นคว้า รวบรวมคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น
และนำเสนอด้วยการพูด/การเขียน

สาระที่ 4 ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก

มาตรฐาน ต 4.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งในสถานศึกษา
ชุมชนและสังคม

ตัวชี้วัด

1. ฟัง พูด และอ่าน/เขียน ในสถานการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในห้องเรียน
และสถานศึกษา

มาตรฐาน ต 4.2 ใช้ภาษาต่างประเทศเป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อ
การประกอบอาชีพ และการแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

ตัวชี้วัด

1. ใช้ภาษาต่างประเทศในการสืบค้นและรวบรวมข้อมูลต่าง ๆ
หลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนบ้านฝาง กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ
(ภาษาอังกฤษ)

1. คำอธิบายรายวิชาภาษาอังกฤษ รหัสวิชา อ 15101 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน
80 ชั่วโมง ปฏิบัติตามคำสั่ง คำขอร้อง คำขออนุญาต และคำแนะนำง่าย ๆ จากการฟังและอ่าน
อ่านออกเสียงประโยค ขอความและบทกลอนสั้น ๆ ตามหลักการอ่าน และบอกความเหมือน
ความแตกต่างระหว่างการอ่านออกเสียงประโยคชนิดต่าง ๆ การใช้เครื่องหมายวรรคตอน การลำดับ
คำระบุและวาดภาพสัญลักษณ์ หรือเครื่องหมาย ตรงตามความหมายของประโยคและข้อความสั้น ๆ
เขียนแผนผัง แผนภูมิ แสดงข้อมูลจากเรื่องที่ฟังหรืออ่าน บอกใจความสำคัญและตอบคำถามจาก
การฟัง และอ่านบทสนทนา นิทานง่าย ๆ หรือเรื่องสั้น ใช้ถ้อยคำ น้ำเสียงและกิริยาท่าทางอย่างสุภาพ
ตามมารยาท ตอบคำถาม บอกความสำคัญของเทศกาล วันสำคัญ งานฉลองและชีวิต
ความเป็นอยู่ของเจ้าของภาษา ค้นคว้า รวบรวมคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น
นำเสนอด้วยการพูดและเขียน ใช้ภาษาในการฟัง พูด อ่าน เขียน เรื่องราวเกี่ยวกับสถานการณ์ต่าง ๆ
ที่เกิดขึ้นในห้องเรียน ในสถานศึกษา พูด และเขียนแสดงความต้องการ แสดงความรู้สึก

ขอความช่วยเหลือ ตอบรับ ปฏิเสธการให้ความช่วยเหลือ แสดงความรู้สึกของตนเองพร้อมทั้งให้เหตุผลสั้น ๆ ขอและให้ข้อมูลเกี่ยวกับครอบครัวและเรื่องใกล้ตัว ใช้ภาษาอังกฤษเป็นเครื่องมือสืบค้น รวบรวมข้อมูล บอกความเหมือน ความแตกต่างระหว่างเทศกาลและงานฉลองของเจ้าของภาษากับของไทย รักในความเป็นไทย ใฝ่รู้ใฝ่เรียน และมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ

มาตรฐาน/ตัวชี้วัด

ต 1.1 ป.5/1 ป.5/2 ป.5/3 ป.5/4

ต 1.2 ป.5/1 ป.5/2 ป.5/3 ป.5/4 ป.5/5

ต 1.3 ป.5/1 ป.5/2 ป.5/3

ต 2.1 ป.5/1 ป.5/2 ป.5/3

ต 2.2 ป.5/1 ป.5/2

ต 3.1 ป.5/1

ต 4.1 ป.5/1

ต 4.2 ป.5/1

2. การจัดทำหน่วยการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 เวลา 80 ชั่วโมง

เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ สาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร หน่วยการเรียนรู้ Welcome to English for Communication ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2562 โดยแบ่งเป็น 3 วงจรปฏิบัติการ ดังนี้

วงจรปฏิบัติการที่ 1 ใช้แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1-2 เรื่อง Rooms in my house และ English for Communication: Listen

วงจรปฏิบัติการที่ 2 ใช้แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3-5 เรื่อง Parts of the Body. How to make a sandwich? และ Things in classroom.

วงจรปฏิบัติการที่ 3 ใช้แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 6-7 เรื่อง Animal และ Greeting

การจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง

สมิตรา อังวัฒนกุล (2550) ได้กล่าวถึงวิธีสอนแบบตอบสนองด้วย (The Total Physical Response Method : TPR) ดังนี้

1. แนวคิดพื้นฐาน

วิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางนี้อิงแนวคิดที่ว่า การสื่อความหมายของภาษาต่างประเทศอาจทำได้โดยการปฏิบัติหรือใช้กริยาอาการประกอบ ผู้เรียนจะจำได้ดีถ้าได้ปฏิบัติหรือ

แสดงการโต้ตอบด้วยการเรียนภาษาควรเรียนเป็นกลุ่มคำที่มีความหมายไม่ใช้การเรียนคำโดด ๆ เน้นภาษาพูดมากกว่าภาษาเขียน ผู้เรียนควรได้รับการฝึกฟังให้เข้าใจที่จะฝึกให้พูด ผู้เรียนจะเริ่มพูดเมื่อพร้อมที่จะพูด ผู้เรียนจะเรียนรู้ภาษาจากการสังเกตการณ์กระทำของผู้อื่น และจากการฝึกปฏิบัติด้วยตนเอง การที่ผู้เรียนรู้สึกว่าคุณประสบความสำเร็จในการเรียนนั้นเป็นสิ่งสำคัญ ช่วยให้การเรียนรู้เป็นไปได้อย่างขึ้น การแก้ไขเมื่อผู้เรียนทำผิดจึงควรทำอย่างนุ่มนวลไม่โจ่งแจ้ง โดยผู้สอนอาจจะพูดคำสั่งซ้ำหรือปฏิบัติให้ผู้เรียนดูเป็นตัวอย่าง การแก้ไขในรายละเอียดอาจจะต้องชะลอไว้จนกว่าผู้เรียนจะอยู่ในระดับที่สูงขึ้น

2. ลักษณะสำคัญ

จุดมุ่งหมายของวิธีสอนแบบนี้มุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้มีประสบการณ์ที่สนุกสนานในการเรียนเพื่อการสื่อสารเป็นภาษาต่างประเทศ และกระตุ้นให้ผู้เรียนอยากเรียนรู้ต่อไปหลังจากเรียนในระดับเริ่มต้นในระยะแรกของการเรียนการสอน ผู้เรียนไม่ต้องพูดแต่เป็นผู้ฟัง และทำตามผู้สอน ผู้สอนเป็นผู้กำกับพฤติกรรมของผู้เรียนทั้งหมด ผู้เรียนเป็นผู้เลียนแบบการกระทำของผู้สอน โดยผู้สอนออกคำสั่งให้ผู้เรียน 2-3 คน ปฏิบัติตาม โดยผู้สอนปฏิบัติตามคำสั่งนั้นด้วย จากนั้นให้ผู้เรียนปฏิบัติตามคำสั่งต่าง ๆ ของผู้สอน หลังจากที่เรียนโดยปฏิบัติตามคำสั่งแล้วระยะหนึ่งเมื่อผู้เรียนพร้อมที่จะพูดก็จะเป็นผู้ออกคำสั่งเอง แล้วเรียนอ่านและเขียนต่อไป ผู้สอนได้สื่อสารกับผู้เรียนทั้งชั้นและเป็นรายบุคคล ส่วนผู้เรียนได้เรียนรู้จากการสังเกตดูเพื่อนนักเรียนด้วยกัน ช่วยให้เข้าใจและจำได้ดี นอกจากนี้การให้ผู้เรียนพูดเมื่อพร้อมที่จะพูดช่วยลดความวิตกกังวลของผู้เรียน ทำให้การเรียนภาษาเป็นเรื่องน่าสนุกและง่ายขึ้น ภาษาที่นำมาใช้ในการเรียนการสอนเน้นที่ภาษาพูด โดยเน้นโครงสร้างทางไวยากรณ์และคำศัพท์มากกว่าด้านอื่น ๆ โดยอิงอยู่กับประโยคคำสั่ง ทั้งนี้เพราะภาษาพูดที่ใช้กับเด็กวัยเรียนรู้ภาษานั้นส่วนใหญ่เป็นประโยคคำสั่ง ความเข้าใจคำพูดที่ได้รับฟังควรมาก่อนการแสดงออก ภาษาพูดจึงได้รับการเน้นมากกว่าภาษาเขียนผู้สอนอาจจะใช้ภาษาของผู้เรียนอธิบายให้ผู้เรียนเข้าใจวิธีการเรียนแบบนี้ก่อนหลังจากนั้นแทบจะไม่ต้องใช้ภาษาของผู้เรียนเลย เพราะผู้เรียนจะเข้าใจความหมายได้ชัดเจนจากการแสดงท่าทางอยู่แล้ว ผู้สอนสามารถที่จะทราบได้ทันทีว่าผู้เรียนเข้าใจหรือไม่ จากการสังเกตการณ์ปฏิบัติตามคำสั่งของผู้เรียนเป็นเรื่องแน่นอนว่าการพูดครั้งแรกๆ ของผู้เรียนจะต้องมีที่ผิด ผู้สอนจะต้องอดทนและแก้ไขเฉพาะที่ผิดสำคัญ ๆ เท่านั้น และควรแก้ไขอย่างนุ่มนวล เมื่อผู้เรียนอยู่ในระดับที่สูงขึ้น จึงแก้ไขในรายละเอียดต่อไป

พรสวรรค์ สปีอ (2552) ได้กล่าวถึงลักษณะสำคัญของการพัฒนาความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR-S) เหมือนกับการเรียนโดยการตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR) ความแตกต่างก็นำเทคนิค TPR มาใช้ในการสนทนาซึ่งทำให้ผู้เรียนสนุกสนาน และผู้เรียนยังสามารถใช้ภาษาในการสนทนาอีกด้วย การจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยการสนทนาตอบสนองด้วยท่าทาง มีดังนี้

ขั้นที่ 1 สอนคำศัพท์โดยใช้ TPR

ขั้นที่ 2 ผู้เรียนฝึกคำศัพท์

ขั้นที่ 3 ผู้สอนนำเสนอเรื่องเป็นตอนสั้นๆ ผู้เรียนฟัง และนำมาเล่าซ้ำ

ขั้นที่ 4 นำนิทานที่เล่าเป็นตอนนั้น มาเล่าต่อเป็นเรื่องติดต่อกัน

ขั้นที่ 5 ผู้เรียนแต่งเรื่องใหม่ โดยใช้คำศัพท์ที่เรียน

ประโยชน์ของ TPR

1. บรรยากาศในห้องเรียนจะสนุกสนาน
2. ผู้สอนไม่ต้องเตรียมมาก
3. เหมาะสมกับชั้นเรียนที่ผู้เรียนมีความสามารถต่างกัน
4. เป็นวิธีเรียนรู้คำศัพท์ที่ดี
5. ขนาดของห้องเรียนไม่เป็นปัญหาในการสอน
6. ผู้เรียนสามารถจำได้ดี เพราะการเคลื่อนไหวจะช่วยกระตุ้น
7. สามารถนำคำศัพท์มาเล่าเป็นเรื่องราวได้

ประสาทรับรู้

Marsh (2005) ได้กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของวิธีสอนแบบนี้มุ่งเน้นให้นักเรียนได้มีประสบการณ์ที่สนุกสนานในการเรียนเพื่อการสื่อสารภาษาต่างประเทศ และกระตุ้นให้นักเรียนอยากเรียนรู้ต่อไปหลังจากเรียนในระดับเริ่มต้น ในระยะแรกของการเรียนการสอนนักเรียนไม่ต้องพูด แต่เป็นผู้ฟังและทำตามผู้สอน ผู้สอนเป็นผู้กำหนดพฤติกรรมของนักเรียนทั้งหมดนักเรียนเป็นผู้เรียนแบบการกระทำของผู้สอนโดยผู้สอนออกคำสั่งให้นักเรียน 2-3 คน ปฏิบัติตามโดยผู้สอนปฏิบัติตามคำสั่งนั้นด้วยจากนั้นให้นักเรียนปฏิบัติตามคำสั่งต่าง ๆ ของผู้สอน หลังจากที่เรียนโดยปฏิบัติตามคำสั่งแล้วระยะหนึ่ง เมื่อนักเรียนพร้อมที่จะพูดก็จะเป็นผู้ออกคำสั่งเองแล้วเรียนอ่านและเขียนต่อไป ผู้สอนได้สื่อสารกับนักเรียนทั้งชั้นและเป็นรายบุคคล ส่วนนักเรียนที่เรียนรู้จากการสังเกตดูเพื่อนนักเรียนด้วยกัน ช่วยให้เข้าใจและจำได้ดีขึ้นนอกจากนี้การให้นักเรียนพูดเมื่อพร้อมที่จะพูดช่วยลดความวิตกกังวลของนักเรียน ทำให้การเรียนภาษาเป็นเรื่องน่าสนุกและง่ายขึ้น การสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางมีข้อดีทุกอย่าง เป็นประโยชน์ต่อการสอนแบบดั้งเดิม คือ เด็กจำได้กว่าการบอกเล่าว่าการออกเสียงจะดีกว่ามีการใช้ไวยากรณ์ได้ถูกต้องตามเจ้าของภาษา ข้อดีอีกอย่างหนึ่งคือ ผู้เรียนจะได้ทักษะการฟังโดยส่งเสริมให้เด็กพูดภาษาอย่างเป็นธรรมชาติจากที่ได้เรียนรู้มา นอกจากนี้ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้พูดอย่างคล่องแคล่ว ผู้เรียนสามารถเรียงลำดับประโยคข้อความ ความเร็วของการพูด รู้จักการพูดสอดแทรกในไวยากรณ์ได้ การสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางจะทำให้ความเครียดของผู้เรียนอยู่ในระดับต่ำ ทำให้ส่งเสริมการพูด เพิ่มกิจกรรมการเคลื่อนไหว การสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางมีข้อจำกัดคือต้องดึงความจำที่เก็บไว้มานำมาใช้ใหม่เพื่อให้เกิดความรู้คำศัพท์ที่กว้างขวาง

มากขึ้น นอกจากนี้ต้องรู้จักไวยากรณ์ที่ซับซ้อนและมีปัญหาเกี่ยวกับเด็กที่ตามไม่ทันและจะต้องจำแนกเรื่องให้ดีโดยเน้นให้นักเรียนได้ฟัง ได้เห็น ได้แสดงออก โดยต้องเป็นธรรมชาติ และ Marsh ยังได้เสนอขั้นตอนการสอนทั้งหมด 5 ขั้น ดังนี้

ขั้นที่ 1 เป็นขั้นการจัดกิจกรรมเพื่อการเรียนรู้คำศัพท์และกลุ่มคำ โดยใช้วิธีการสอนตอบสนองด้วยท่าทาง คือการสอนคำศัพท์โดยใช้ท่าทางประกอบเพื่อให้นักเรียนเข้าใจยิ่งขึ้น เรียกว่า “Plays with” the vocabulary เช่น การใช้ท่าทาง รูปภาพ และคำศัพท์ต่างๆ ที่ผู้เรียนคุ้นเคยในการให้ความหมายคำศัพท์ใหม่หลังจากนั้น ครูออกคำสั่งให้นักเรียนปฏิบัติตามคำสั่งนั้น เช่น ครูสอนคำศัพท์ the coyote, sees, the bird, wants to eat ,grabs, offers

Eat.

Eat a big plate of spinach (Yuck!)

Eat four ice cream cones (Yum!)

Eat a small bird and a big coyote.

Grab the coyote.

Offer it to the student on your right.

Offer that student a big bird.

Grab a coyote and put it on that student's head.

Etc.

นักเรียนแสดงท่าทางตามที่ครูสั่งหลังจากนั้นครูเล่าเรื่องที่มีคำศัพท์ที่สอน เช่น There is a tiny bird. (Student bird takes a bow and says “tweet tweet) There is a big coyote. (Student bird takes a bow and howls) The big coyote has four sandwiches. The tiny bird wants to eat the sandwiches. the coyote offer o san the bird two Sandwiches. Yum!

ขั้นที่ 2 นักเรียนสลับการใช้คำศัพท์เป็นคู่โดยสลับบทบาทกัน พูดประโยคที่มีคำศัพท์นั้น นักเรียนคนหนึ่งแสดงท่าทางประกอบ

ขั้นที่ 3 ครูเล่าเรื่องในเนื้อเรื่องคำศัพท์ที่เรียนมาแล้วในขั้นที่ 1 และขั้นที่ 2 โดยใช้หลาย ๆ เทคนิค เช่น นักเรียนทำท่าประกอบ หุ่นกระบอกหรือรูปภาพ หลังจากนั้นนักเรียนจับคู่เปลี่ยนกันสนทนากัน กิจกรรมสนทนากันนี้ครูช่วยให้นักเรียนจำเนื้อเรื่องได้ ครูให้อาสาสมัครออกมาสนทนาให้นักเรียนคนอื่น ๆ แสดงท่าทางตามให้อาสาสมัครสนทนา

ขั้นที่ 4 ครูนำเรื่องย่อหลาย ๆ เรื่องมาให้ให้นักเรียนแต่งโดยใช้คำศัพท์จากเรื่องย่อครูนำเรื่องราวที่นักเรียนแต่งมานำเสนอเหมือนขั้นที่ 3 คือ เล่าและแสดงท่าทางประกอบ การนำเรื่องย่อมาแต่งเพิ่มเติมนักเรียนสามารถใช้คำศัพท์ที่เป็นความรู้เดิมของนักเรียนก็ได้

ขั้นที่ 5 นักเรียนใช้คำศัพท์เก่าและใหม่จากความรู้เดิมนำมาสร้างเป็นเรื่องของตนเอง จุดประสงค์มุ่งเน้นให้นักเรียนเกิดความคิดสร้างสรรค์ นักเรียนจะได้รับโอกาสจะฝึกเขียน ฝึกบรรยาย ฝึกแสดงออกมีการแลกเปลี่ยนความคิดกิจกรรมนี้อาจรวมถึงการแสดงละครหรือการแต่ง เป็นประโยคสั้น ๆ โต้ตอบกันหรือทำเป็นวิดีโอเทป นักเรียนบางคนอาจจะสามารถแต่งเป็นหนังสือ นิยายเล่มเล็ก ๆ หรืออาจจัดเป็นการแข่งขันทำงานเป็นกลุ่ม การฝึกอธิบาย แบบฝึกหัด เป็นการถามตอบมีการปฏิสัมพันธ์โดยการพูดโต้ตอบ

3. ขั้นตอนในการดำเนินการเรียนการสอน

การเรียนการสอนด้วยวิธีการสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทางนี้ มีขั้นตอน การสอน ดังนี้

3.1 ผู้สอนพูดคำสั่งเป็นภาษาต่างประเทศ แล้วปฏิบัติตามคำสั่งนั้นให้ดูเป็น ตัวอย่างพร้อมทั้งให้สัญญาณแก่ผู้เรียน 3-4 คน ที่เลือกมาเป็นตัวแทนให้ปฏิบัติตามท่าทางนี้หลาย ๆ ครั้งโดยที่ผู้เรียนไม่ต้องพูดอะไรเลย นอกจากผู้สอนจะออกคำสั่งใหม่ พร้อมทั้งปฏิบัติตามคำสั่งให้ดู เป็นตัวอย่าง และให้ผู้เรียนที่เลือกมาปฏิบัติตามเป็นตัวอย่างพร้อม ๆ กับผู้สอน ผู้สอนออกคำสั่ง เหล่านี้ โดยสลับคำสั่งไปมา ต่อมาผู้สอนออกคำสั่งเหล่านั้นแล้วให้ผู้เรียนที่เลือกมาปฏิบัติตามคำสั่ง เป็นกลุ่มและทีละคน จากนั้นผู้สอนออกคำสั่งให้นักเรียนทั้งชั้นปฏิบัติตาม

3.2 เมื่อเห็นว่าผู้เรียนเข้าใจคำสั่งที่สอนไปแล้ว ผู้สอนจะเริ่มคำสั่งใหม่ให้ผู้เรียนที่ เป็นตัวแทนปฏิบัติตามไปพร้อมกับผู้สอน และฝึกปฏิบัติด้วยตนเองและพร้อมกันทั้งชั้นเช่นเดียวกับ ขั้นที่ 1

3.3 ผู้สอนออกคำสั่งให้ผู้เรียนที่เป็นตัวแทนปฏิบัติตามคำสั่งโดยผู้สอนไม่ได้แสดง ท่าทางให้ดูเป็นตัวอย่าง ซึ่งเป็นคำสั่งที่ไม่เคยฝึกมาก่อนแต่มีคำศัพท์ที่เรียนรู้มาจากขั้นที่ 1 และ 2 บ้างแล้วซึ่งผู้เรียนก็ปฏิบัติตามได้

3.4 ผู้สอนเขียนคำสั่งต่าง ๆ บนกระดานดำ โดยในการเขียนคำสั่งแต่ละครั้ง ผู้สอนจะปฏิบัติตามคำสั่งนั้น ๆ ให้ผู้เรียนดูด้วย ผู้เรียนจดประโยคเหล่านั้นไว้ในสมุด

4. กลวิธีการสอน

อาจสรุปกลวิธีการสอนตามวิธีการสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง ได้ดังนี้

4.1 การใช้คำสั่งเพื่อกำกับพฤติกรรม จากขั้นตอนการสอนที่กล่าวมาแล้วจะเห็น ได้ชัดว่าการใช้คำสั่งต่าง ๆ เป็นเทคนิคการสอนที่สำคัญของวิธีการสอนแบบนี้ คำสั่งเหล่านั้นทำให้ ผู้เรียนต้องปฏิบัติตามปฏิบัติของผู้เรียนทำให้คำสั่งนั้นมีความหมายที่ชัดเจนเนื่องจากแอสเชอร์ (Asher) เสนอแนะให้จัดการเรียนการสอนอย่างมีชีวิตชีวิต ผู้สอนจึงจำเป็นต้องวางแผนการสอน ล่วงหน้าว่าในการเรียนแต่ละครั้งจะใช้คำสั่งใดบ้าง ถ้าจะคิดเอาในขณะที่จะสอนจะทำให้การเรียน การสอนนั้นเข้าไปในขั้นแรก เพื่อให้ผู้เรียนทั้งชั้นเข้าใจความหมายได้ชัดเจนผู้สอนต้องปฏิบัติ

พร้อม ๆ กับผู้เรียนด้วย ต่อมาจึงจะสั่งผู้เรียนเท่านั้น การแสดงออกของผู้เรียนจะช่วยให้ทราบได้ว่าผู้เรียนเข้าใจหรือไม่ นอกจากนี้ แอชเชอร์ (Asher) เสนอแนะว่า ผู้สอนควรจะเรียงลำดับคำสั่งให้ต่างกันในแต่ละครั้ง เพื่อไม่ให้ผู้เรียนใช้ชีวิตจำลำดับการปฏิบัติเพียงอย่างเดียวโดยที่ไม่ได้เชื่อมโยงการปฏิบัติกับภาษาเลย และยังเชื่อว่าเป็นเรื่องสำคัญมากที่จะต้องให้ผู้เรียนรู้สึกว่าเขาประสบความสำเร็จในการเรียน ฉะนั้นจึงไม่ควรให้คำสั่งใหม่เร็วเกินไป แอชเชอร์จึงเสนอแนะว่าควรจะให้คำสั่งใหม่ครั้งละ 3 คำสั่งเท่านั้น เมื่อผู้เรียนเข้าใจดีแล้วจึงให้คำสั่งใหม่อีกครั้ง ครั้งละ 3 คำสั่งเช่นกัน แม้ว่าขั้นตอนการสอนที่กล่าวมาแล้ว เป็นขั้นตอนการสอนในชั้นที่เริ่มเรียนเท่านั้น แต่อาจจะมีการถามว่าการสอนโดยใช้คำสั่งนี้จะสอนภาษาได้มากน้อยเพียงใด แอชเชอร์อ้างว่าไวยากรณ์ทั้งหมดสามารถสอนได้โดยใช้ประโยคคำสั่ง ต่อไปนี้เป็นตัวอย่างของการสอบ past tense ในชั้นเรียนระดับค่อนข้างสูง

ตัวอย่างเช่น

Teacher : Ingrid, walk to the blackboard. (Ingrid gets up and walks to the blackboard.)

Teacher : Class, if Ingrid walked to the blackboard, Stand up. (The class stand up.)

Teacher : Ingrid, write your name on the blackboard (Ingrid writes her name on the blackboard.)

Teacher: Class, if Ingrid wrote her name on the blackboard, sit down. (The class sit down.)

4.2 การสลับบทบาทของผู้สอนและผู้เรียน ซึ่งผู้เรียนเป็นผู้ออกคำสั่งแก่ผู้สอนและเพื่อนร่วมชั้นให้ปฏิบัติตามคำสั่ง แอชเชอร์กล่าวว่า ผู้เรียนจะต้องพูดหลังจากได้เรียนไปแล้วประมาณ 10-20 ชั่วโมง แต่ถ้าผู้เรียนบางคนอาจใช้เวลาานกว่านี้ ผู้เรียนไม่ควรถูกกระตุ้นหรือเร่งเร้าให้พูดจนกว่าเขาพร้อมที่จะพูดเอง

4.3 การปฏิบัติตามคำสั่งที่ต่อเนื่องกันเป็นลำดับในชั้นแรก ผู้สอนออกคำสั่ง 3 คำสั่งแก่ผู้เรียน เช่น ใ้ชี้ที่ประตู ให้เดินไปที่ประตูและให้แตะที่ประตู เมื่อผู้เรียนเรียนภาษามากขึ้นแล้วก็จะให้คำสั่งจำนวนมากและเป็นขั้นตอนที่ต่อเนื่องกันได้ ตัวอย่างเช่น

Take out a pen.

Take out a piece of paper.

Write a letter. (imaginary)

Fold the letter.

Put it in an envelope.

Seal the envelope.

Write the address on the envelope.

Put a stamp on the envelope.

Mail the letter.

ซึ่งคำสั่งที่ต่อเนื่องกันเป็นลำดับเช่นนี้ เรียกว่า Action Sequence กิจกรรมประจำวันหลาย ๆ อย่าง เช่น การเขียนจดหมาย สามารถนำมาแบ่งเป็นขั้นตอนตามลำดับก่อนหลังเพื่อใช้ออกคำสั่งให้ผู้เรียนปฏิบัติตามได้

5. ข้อดีของวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง

สุมิตรา อังวัฒนกุล (2550) ได้สรุปข้อดีของการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง ดังนี้

1. นักเรียนได้ประสบการณ์ตรงจากการปฏิบัติจริง จึงเข้าใจสนุกสนานและจำได้
2. นักเรียนไม่เกิดความเครียด เพราะไม่มีการบังคับให้นักเรียนพูด เมื่อยังไม่พร้อมที่จะพูด
3. วิธีการสอนแบบนี้เหมาะสำหรับนักเรียนในชั้นเริ่มเรียน
4. ไม่เสียเวลาในการสอนมาก เนื่องจากนักเรียนได้ประสบการณ์มาจากการเรียนภาษาอังกฤษโดยตรงจากการปฏิบัติ

6. ข้อจำกัดของวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง

สุมิตรา อังวัฒนกุล (2550) ได้สรุปข้อจำกัดของการสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง ดังนี้

1. สิ่งที่เป็นนามธรรม ไม่สามารถนำมาสอนให้เข้าใจได้ดีด้วยการสอนแบบนี้ เพราะความคิดรวบยอดของคำศัพท์ที่เป็นนามธรรม ไม่อาจแสดงได้ชัดเจน
2. การสอนทักษะทางภาษาที่สลับซับซ้อน เช่น ทักษะการพูด และทักษะการเขียนการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง อาจไม่ได้ผลดีเท่าการสอนแบบอื่น
3. การสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง ครูจะต้องมีการวางแผนการใช้ประโยคคำสั่งในการสอนแต่ละคาบเป็นอย่างดี คือ จะต้องเป็นขั้นตอนอย่างต่อเนื่อง จึงจะทำให้เกิดความสนุกสนาน และไม่น่าเบื่อหน่าย

จากการศึกษาวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response Teaching Method) สามารถสรุปขั้นตอนการสอนได้ ดังนี้

1. ชั้นเสนอบทเรียน นำเข้าสู่บทเรียนโดยการพูดประโยคคำสั่งเป็นภาษาอังกฤษพร้อมกับแสดงท่าทางประกอบคำสั่งละ 2-3 ครั้ง ให้นักเรียนฟังแล้วแสดงท่าทางพร้อมกับครู โดยที่นักเรียนไม่ต้องพูด

2. ชั้นการปฏิบัติ

2.1 ครูพูดเนื้อหาหรือประโยคคำสั่งเป็นภาษาอังกฤษพร้อมแสดงท่าทาง ประกอบและให้นักเรียนแสดงท่าทางตามแบบอย่างครูทั้งชั้นเป็นกลุ่มหรือทีละคน

2.2 ครูพูดเนื้อหาหรือประโยคคำสั่งเป็นภาษาอังกฤษให้นักเรียนแสดงท่าทาง ทั้งชั้นเป็นกลุ่มหรือทีละคน

2.3 นักเรียนพูดเนื้อหาหรือประโยคพร้อมทั้งแสดงท่าทาง

3. ชั้นทดสอบการปฏิบัติและให้ข้อมูลป้อนกลับ จากนั้นครูสังเกตพฤติกรรม จากการปฏิบัติชมเชยเมื่อทำถูกต้องและแนะนำแก้ไขเมื่อไม่เข้าใจ

4. ชั้นประเมินผลโดยใช้กิจกรรมได้แก่ เกม กิจกรรมกลุ่ม

จากการศึกษาวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response Teaching Method) สามารถสรุปขั้นตอนการสอนได้ 4 ขั้นตอน คือ 1. ชั้นเสนอบทเรียน

2. ชั้นการปฏิบัติ 3. ชั้นทดสอบการปฏิบัติ และ 4. ชั้นประเมินผล

ความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษ

1. ความหมายของการฟัง

การฟังเป็นทักษะที่สำคัญอย่างยิ่งในการสื่อสาร เพราะการฟังมีส่วนเกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวันมากที่สุด จะเห็นได้ว่าการสนทนาแต่ละครั้งนั้น ผู้ฟังจะต้องฟังข่าวสารให้เข้าใจ ไม่เช่นนั้นจะก่อให้เกิดผลเสียหายมากมาย การฟังเป็นทักษะของการรับสาร (Receptive Skill) เพื่อประมวลผลหรือแสดงปฏิกิริยาโต้กลับหรือส่งสาร (Productive Skill) นักการศึกษาหลายท่าน ได้ให้ความหมายของการฟังไว้ ดังนี้

Widdowson (1983) กล่าวถึงความแตกต่างระหว่าง “การฟัง” กับ “การได้ยิน” ดังนี้

1. การฟัง หมายถึง ความสามารถที่จะเข้าใจว่าประโยคหนึ่งประโยคใด โดยเฉพาะนั้น มีความสัมพันธ์กับประโยคอื่น ๆ ที่พูดไปแล้วอย่างไร และเข้าใจว่าประโยคดังกล่าว มีหน้าที่อย่างไร ในการสื่อสาร ซึ่งการฟังแบบนี้ผู้ฟังจะเลือกจำ แต่เฉพาะข้อความที่สัมพันธ์หรือตรงกับจุดประสงค์ ในการฟังเท่านั้น และจะตัดหรือไม่สนใจข้อความที่ไม่เกี่ยวข้องและไม่ต้องการทั้งไป

2. การได้ยิน หมายถึง ความสามารถของผู้ฟังที่จะได้ยินหน่วยย่อยของภาษา ในรูปของกระแสเสียงที่ผู้พูดเปล่งเสียงออกมา ผู้ฟังจะนำหน่วยย่อยของภาษามาผูกเข้าด้วยกัน

เป็นประโยคหรือข้อความ โดยอาศัยความรู้ด้านระบบเสียงและไวยากรณ์ของภาษาเพื่อทำความเข้าใจความหมายของประโยคหรือข้อความเหล่านั้น

Krashen (1982) ได้ให้ความหมายของการฟังไว้ว่า การฟัง หมายถึง การที่ผู้ฟังได้รับตัวป้อนภาษา (Input) ที่มีความแก่ผู้ฟัง ในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศนั้น แครชเชน (Krashen) ได้เสนอแนะว่า ผู้สอนควรจะให้ผู้เรียนได้ฟังภาษานั้น จนเกิดการรับรู้เกี่ยวกับภาษานั้นพอสมควรก่อน แล้วค่อยให้ผู้เรียนพูดภาษานั้น อย่าพยายามบังคับให้ผู้เรียนพูดภาษาที่สองหรือภาษาเป้าหมายจนกว่าจะได้รับรู้ภาษาเป้าหมายพอสมควร ซึ่งมีวิธีการหลายอย่างที่จะช่วยให้นักเรียนได้รับปัจจัยป้อนที่มีความหมาย ตัวอย่างเช่น วิธีการของ แอชเชอร์ (Asher) ที่เรียกว่า Total Physical Response (T.P.R.) คือ การที่ผู้สอนใช้คำสั่งให้นักเรียนแสดงหรือปฏิบัติตามนักเรียนจะไม่ถูกบังคับให้พูดภาษาที่สองหรือภาษาเป้าหมายจนกว่านักเรียนจะได้เข้าใจในสิ่งที่ครูพูด นอกจากการใช้คำสั่งแล้ว ครูอาจจะใช้ท่าทางหรืออุปกรณ์ต่างๆ เช่น รูปภาพช่วยในการให้ปัจจัยป้อนที่มีความหมายแก่นักเรียน แล้วนักเรียนจะสามารถพูดได้ในที่สุด

Rivers (1982) ได้ให้ความเห็นว่า การฟังเป็นทักษะที่สร้างความหมาย คือ เมื่อได้ยินเสียง ผู้ฟังจะอาศัยคำ การเรียงลำดับคำ และเสียงที่ได้ยินมาสร้างความหมาย

Kathleen (1986) กล่าวถึงการฟังว่าเป็นทักษะที่ได้รับการพัฒนาแล้วโดยที่การฟังจะเกิดขึ้นเมื่อมีสัญญาณเสียงส่งไปยังสมอง สมองรับสัญญาณเสียงนั้นแล้วแปลสัญญาณออกมาเป็นข้อความที่มีความหมาย ทำให้ผู้ฟังเกิดความสนใจ ส่วนการได้ยินเป็นกระบวนการทางกายภาพเมื่อคลื่นเสียงไปกระทบเยื่อแก้วหูและสามารถเกิดการรับรู้การสั่นสะเทือนหรือเสียง ซึ่งเรียกว่า “การได้ยินเสียง”

การได้ยินเป็นกระบวนการขั้นต้นก่อนการฟัง กล่าวคือ การได้ยินเป็นกระบวนการรับรู้เสียงที่ผู้ฟังได้ยิน โดยไม่จำเป็นต้องเข้าใจความหมายหรือเข้าใจเสียงที่ได้ยิน แต่การฟังเป็นกระบวนการซึ่งซับซ้อนต่อเนื่อง เป็นกระบวนการที่ต้องอาศัยประสบการณ์มาผสมกันจึงจะเป็นการฟังที่สมบูรณ์ นอกจากนี้การฟังยังเป็นกระบวนการที่ผู้ฟังต้องใช้ความสามารถในการเรียบเรียง ตีความ เพื่อที่จะได้เข้าใจว่าสิ่งที่ผู้พูดพูดออกมานั้น มีความหมายอย่างไร การฟังต้องสัมพันธ์กับความเข้าใจสำเนียงหรือการออกเสียงของผู้พูด กริยาท่าทาง (Gesture) รวมถึงโครงสร้างทางไวยากรณ์ คำศัพท์ และความเข้าใจความหมายด้วย

Busby and Majors (1987) ได้อธิบายเกี่ยวกับการฟังว่า การฟัง หมายถึง กระบวนการของการรับรู้ การให้ความเข้าใจ และการตีความข้อมูลหรือตัวป้อนภาษา ที่รับทางโสต การรับตัวป้อนภาษานี้เกิดขึ้นโดยตั้งใจ เมื่อรับตัวป้อนภาษาเข้ามาแล้วมีการวิเคราะห์เนื้อหาสาระตลอดจนแหล่งที่มาของตัวป้อนภาษานั้น

Rost (1991) ได้กล่าวถึงการฟังว่า การฟัง หมายถึง ความสามารถในการตีความสิ่งที่ฟัง โดยการพิจารณาจากตัวชี้แนะทางภาษา (Clue) มากกว่าที่จะเน้นการจับคู่เสียงกับความหมาย

Cook (1991) เป็นอีกคนหนึ่งที่ได้ให้ความหมายการฟังไว้ว่า การฟัง หมายถึง ความสามารถในการตีความสารที่ได้รับการตีความมีลักษณะคล้ายกับการที่นักถอดรหัส (Cryptographer) ทำการถอดรหัสดิจิทัลที่ได้รับ ทั้ง ๆ ที่ไม่รู้รหัสมาก่อน

Underwood (1993) ได้ให้ความหมายของการฟังไว้ว่า การฟัง หมายถึง การที่ผู้ฟังให้ความสนใจและความพยายามเพื่อการเข้าใจความหมายของสิ่งที่ฟัง รวมทั้งความสารถนั้นเพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงตามสถานการณ์และวัตถุประสงค์ของผู้ส่งสาร

จากแนวความคิดของนักการศึกษาหลายท่านดังที่ได้กล่าวข้างต้น อาจสรุปได้ว่าการฟัง หมายถึง กระบวนการของการรับรู้ทางโสต เพื่อทำความเข้าใจและตีความข้อมูลหรือสิ่งที่ฟังด้วยความตั้งใจ โดยมีกรวิเคราะห์เนื้อหาสาระตลอดจนแหล่งที่มาของสิ่งที่ฟังเพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงตามสถานการณ์และวัตถุประสงค์ของผู้ส่งสาร

2. ความสำคัญของการฟัง

ก่อนที่มนุษย์จะสามารถเรียนรู้ภาษาจนสามารถสื่อสารกับบุคคลอื่นได้นั้น จำเป็นต้องใช้การฟังเป็นทักษะแรก กล่าวคือ เด็กที่เกิดมาต้องใช้การฟังเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะการฟังภาษาก่อนที่จะเกิดการเรียนรู้ (Acquisition) จนสามารถสรุปเป็นกฎของภาษา และสามารถใช้ภาษานั้นได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม ซึ่งได้มีผู้กล่าวถึงความสำคัญของทักษะการฟัง พอจะสรุปแนวคิดต่าง ๆ ได้ดังนี้

ในบรรดาทักษะทั้งสี่ คือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนนั้น การฟังเป็นทักษะที่มนุษย์ใช้มากที่สุด ซึ่งได้มีผู้กล่าวถึงการใช้ทักษะการฟังไว้ต่าง ๆ ดังนี้

Morley (2001) ได้กล่าวสรุปถึงการฟังไว้ว่า การฟังเป็นทักษะที่ต้องใช้มากกว่าทักษะอื่น ๆ ในชีวิตประจำวันมนุษย์ต้องใช้ทักษะการฟังโดยเฉลี่ยเป็นสองเท่าของการพูด สี่เท่าของการอ่าน และห้าเท่าของการเขียน

Oxford (1993) ได้สรุปเกี่ยวกับการใช้ทักษะต่าง ๆ ในชีวิตประจำวันสอดคล้องกันว่า มนุษย์ใช้ทักษะการฟัง ร้อยละ 45 การพูด ร้อยละ 30 การอ่าน ร้อยละ 16 และการเขียน ร้อยละ 9 นั่นคือ ในแต่ละวันมนุษย์ใช้ทักษะการฟังมากที่สุด

Mulholland (1991) ได้เน้นให้เห็นความสำคัญของการฟัง โดยกล่าวถึงการสื่อสารในชีวิตประจำวันว่า ในการสนทนานั้น โดยเฉลี่ยแล้ว ร้อยละ 50-60 ของเวลาทั้งหมดใช้ในการฟัง ซึ่งบางส่วนของเวลาที่ใช้ในการฟัง เป็นการฟังเพื่อตีความสิ่งที่ฟังด้วย

นอกจากนี้เมื่อพิจารณาถึงการใช้ทักษะการฟังในโรงเรียน ก็พบว่า เป็นทักษะที่ต้องใช้มากที่สุดคือการฟังดังที่ Stubbs (1984) ที่ได้แสดงทัศนคติเกี่ยวกับการเรียนการสอนว่า ประมาณ

ร้อยละ 70 ของบทเรียนถูกใช้ในการพูด และ ร้อยละ 70 ของการพูดเป็นการพูดของครู เมื่อนักเรียนเข้าโรงเรียนนั้น นักเรียนใช้เวลามากกว่า 1,000 ชั่วโมงต่อปี ในโรงเรียนนั้นหมายความว่า ในแต่ละปีนักเรียนใช้เวลาหลายร้อยชั่วโมงเพื่อฟังครูพูด

Nunan (1995) ได้กล่าวถึงการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ ในปัจจุบันสอดคล้องกันว่า นักการศึกษาต่างให้ความสำคัญต่อทักษะการฟังอย่างยิ่ง กล่าวคือ การเรียนรู้ภาษาที่สองก็มีลักษณะเช่นเดียวกับการเรียนรู้ภาษาที่หนึ่ง ความสามารถการฟังถือเป็นจุดเริ่มต้นของบุคคลที่จะเรียนรู้ภาษาที่สองเดียวกัน การฟังมีอิทธิพลอย่างมากต่อการพัฒนาทักษะการพูด การอ่าน และการเขียน รวมทั้งการพัฒนาทักษะการฟังเองอีกด้วย

Rost (1991) ได้ให้เหตุผลถึงความสำคัญของการฟังที่มีต่อการเรียนรู้ภาษาโดยเฉพาะในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ ดังนี้

1. ในชั้นเรียนภาษานั้นผู้ฟังต้องมีความเข้าใจตัวบ่อนภาษาที่ได้รับเพราะถ้าไม่เข้าใจแล้วก็จะไม่เกิดการเรียนรู้ภาษาที่เรียน ผู้เรียนจึงต้องมีความสามารถในการฟัง
2. ในการเรียนภาษา โดยเฉพาะในปัจจุบันที่เน้นการเรียนการสอนเชิงปฏิสัมพันธ์ เป้าหมายของการเรียนเริ่มจากให้ผู้เรียนมีความเข้าใจ เมื่อผู้เรียนมีความเข้าใจในสิ่งที่ฟังแล้วจะสามารถโต้ตอบได้
3. การฟังภาษาพูดที่เจ้าของภาษาใช้อยู่เป็นสิ่งที่แปลกแตกต่างจากภาษาพูดของผู้เรียนจึงเป็นสิ่งท้าทายที่ผู้เรียนจะต้องพยายามทำความเข้าใจ
4. การฝึกการฟังประกอบด้วยกิจกรรมต่าง ๆ มากมายที่สามารถทำให้ผู้เรียนเกิดความสนใจที่จะเรียน ทำให้มีผลต่อการเรียนรู้ในด้านอื่น ๆ ด้วย

จากแนวความคิดของนักการศึกษาหลายท่านดังที่ได้กล่าวข้างต้น อาจสรุปได้ว่าการฟังถือเป็นกุญแจสำคัญของการเรียนรู้ภาษาทั้งในการเรียนรู้ภาษาที่หนึ่งและภาษาที่สอง พัฒนาการของความสามารถทางภาษาไม่ว่าจะเป็นความสามารถในการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนล้วนต้องเริ่มจากการมีความสามารถในการฟังเป็นพื้นฐานทั้งสิ้น

3. จุดมุ่งหมายของการฟัง

การฟังที่ดีนั้นผู้ฟังควรจะต้องจุดประสงค์หรือจุดมุ่งหมายในการฟังของตนให้แน่นอนว่าต้องการฟังเรื่องราว นั้น ๆ เพื่ออะไร จึงจะทำให้การฟังของตนแต่ละครั้งประสบผลตามที่ตนตั้งจุดมุ่งหมายไว้ ซึ่งแต่ละบุคคลก็มีจุดมุ่งหมายในการฟังแตกต่างกันตามความสนใจของตน

Johnson and Morrow (1981) ได้ให้ความเห็นว่า โดยปกติมนุษย์จะฟังอย่างมีจุดประสงค์ และจุดประสงค์ในการฟังส่งผลต่อการฟังของเราคือ เราจะเลือกฟังเฉพาะข้อความที่ตรงกับจุดประสงค์ของเรา เท่านั้น นอกจากนี้เขายังให้ข้อคิดต่อไปอีกว่า ทักษะการฟังภาษาต่างประเทศจะพัฒนาได้ต้องใช้เวลานาน และได้รับการฝึกฝนอย่างถูกต้องตามขั้นตอนและฝึกซ้ำในสิ่ง

เดียวกัน เหมือนกับที่ฝึกฟังภาษาที่หนึ่ง นอกจากนี้ความเร็วในการพูดควรเป็นความเร็วปกติเพราะถ้าให้นักเรียนฝึกด้วยภาษาที่ช้าเกินไปนักเรียนจะไม่เข้าใจคำพูดในสถานการณ์จริงในชีวิตประจำวันได้

Underwood (1993) กล่าวถึงจุดประสงค์ในการฟังว่ามี 5 ประการ คือ

1. ฟังเพื่อมีส่วนร่วมในสังคมที่มีแบบแผน
2. ฟังเพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูล-ข่าวสาร
3. ฟังเพื่อได้ร่วมแสดงความรู้สึก
4. ฟังเพื่อใช้สิทธิของตน
5. ฟังเพื่อความบันเทิง

Katheleen (1986) ได้กล่าวถึงจุดมุ่งหมายในการฟังว่า

1. เพื่อใช้เป็นแนวทางในการรับรู้ข้อมูล เนื่องจากผู้เรียนต้องมีการเรียนรู้ความเป็นไปของโลก ซึ่งการเรียนรู้ต่าง ๆ นั้นอาจได้จากการฟังข่าวสารจากวิทยุ โทรทัศน์ ฟังจากผู้เชี่ยวชาญ หรือฟังจากผู้ที่ทำงานร่วมกัน และจากการที่ได้ฟังข่าวสารจากแหล่งข้อมูลต่าง ๆ นั้น ผู้เรียนสามารถนำสาระที่ได้ฟังไปใช้ในการพัฒนาความคิดและการตัดสินใจว่าข้อมูลนั้นถูกต้องหรือไม่

2. เพื่อใช้เป็นแนวทางในการดำเนินธุรกิจ เพราะในปัจจุบันการทำธุรกิจส่วนใหญ่ มักมีการติดต่อสื่อสารแลกเปลี่ยนข้อมูลโดยใช้โทรศัพท์ซึ่งต้องใช้ทักษะการฟัง

3. เพื่อใช้ข้อมูลที่ได้รับโต้ตอบบุคคลที่กำลังสื่อสารด้วย ดังนั้น จึงควรฟังอย่างระมัดระวังเพื่อจะได้ตีความข้อมูลที่ได้รับฟังได้อย่างถูกต้อง

4. เพื่อความเพลิดเพลิน เช่น การฟังเพลงดนตรีจากวิทยุ เครื่องบันทึกเสียง ซึ่งนอกจากได้รับความเพลิดเพลินแล้วยังทำให้ผู้ฟังสามารถติดตามเค้าโครงเรื่องจากภาพยนตร์ และละครทีวีได้อีกด้วย

Homer (1993) ได้อธิบายถึงจุดมุ่งหมายในการฟัง ไว้ดังนี้

1. ฟังเพราะเกิดความสนใจ
2. ฟังเพื่อต้องการประโยชน์จากสิ่งที่ฟัง

จากจุดมุ่งหมายของการฟังข้างต้นพอสรุปได้ว่าการฟังแต่ละครั้งของแต่ละบุคคลจะเป็นไปตามความต้องการของผู้ฟังเอง โดยสามารถแยกจุดประสงค์ของการฟังออกตามความสนใจได้ คือฟังเพื่อให้ได้ความรู้สารประโยชน์ เพื่อจะได้นำไปใช้ประกอบการดำเนินชีวิต และการฟังเพื่อความเพลิดเพลิน สนุกสนานเพื่อผ่อนคลายความตึงเครียด เป็นต้น

4. องค์ประกอบในการฟัง

องค์ประกอบในการฟังมีความสัมพันธ์กับความสามารถในการฟังอย่างแยกกันไม่ออกเกี่ยวกับเรื่องนี้ ได้มีผู้รู้ให้ความเห็นไว้ใกล้เคียงกัน ดังนี้

Valette and Disick (1972) กล่าวว่า ความสามารถในการด้านความเข้าใจในการฟังภาษาต่างประเทศ ขึ้นอยู่กับองค์ประกอบต่าง ๆ ของผู้ฟัง เช่น

1. ความสามารถในการจำแนกเสียงที่ได้ยินของผู้ฟัง
2. ความสามารถในการเข้าใจความหมายของเสียงเน้นหนักในคำและระดับเสียงสูง-ต่ำในประโยค
3. ความสามารถในการจำข้อความที่ได้ยิน
4. ความสามารถในการฟังระดับสูง เช่น ความเข้าใจบทสนทนาซึ่งต้องการความรู้ในด้านคำศัพท์ และไวยากรณ์

Finocchiaro and Bonomo (1973) ได้กล่าวถึง องค์ประกอบในการฟังภาษาต่างประเทศเพื่อความเข้าใจว่าขึ้นอยู่กับความคุ้นเคยกับคำพูดแต่ละคำพูดของผู้ฟัง ความคาดหวัง (Expectation) ในคำพูดที่จะได้ยินในสถานการณ์นั้น และความสามารถที่จะใช้ตัวแนะที่ซ้ำซ้อน (Redundant Clues) ทางภาษามาเป็นตัวประกอบช่วยให้เกิดความเข้าใจและองค์ประกอบที่จะช่วยให้เกิดความเข้าใจองค์ประกอบสุดท้ายคือ ความสามารถในการจำข้อความที่ได้ฟังมาได้ ซึ่งจะช่วยให้เกิดความเข้าใจดีขึ้น

จากองค์ประกอบของการฟังข้างต้นพอสรุปได้ว่า การฟังมีองค์ประกอบสำคัญอันได้แก่ความสามารถในการจำแนกเสียง ความเข้าใจในภาษา ความจำ เพื่อให้เกิดความเข้าใจในสารที่ส่งมาจากผู้พูดได้เป็นอย่างดี

5. ระดับความสามารถในการฟังภาษาต่างประเทศ

ได้มีนักการศึกษาแบ่งระดับความสามารถในการฟังไว้ดังนี้

Rivers (1982) ได้แบ่งระดับพฤติกรรม การฟังเป็น 2 ระดับ ดังนี้

1. ระดับการรับรู้ (Recognition Level) เป็นระดับการฟังที่เกี่ยวข้องกับการฟังเพื่อแยกกลุ่มคำหรือวลีซึ่งมีความสัมพันธ์กันในโครงสร้าง ลำดับเหตุการณ์ (Time Sequences) คำขยายและส่วนของวลีที่มีความซ้ำซ้อน
2. ระดับการเลือก (Level of Selection) เป็นระดับการฟังที่ผู้ฟังเลือกฟังเพื่อจับใจความสำคัญของการสื่อความหมาย ผู้ฟังเลือกฟังส่วนที่แสดงให้เห็นถึงจุดประสงค์ของผู้พูดหรือส่วนที่สอดคล้อง หรือตรงกับจุดประสงค์ของผู้ฟังเอง หรือฟังข่าวสารที่สำคัญแล้วจำไว้ในสมอง ซึ่งผู้ฟังสามารถฟังภาษาต่างประเทศในขั้นนี้ได้ ต้องได้รับการฝึกทั้งในระดับการรับรู้และระดับการเลือก

Valette and Disick (1972) ได้แบ่งระดับความสามารถในการฟังภาษาต่างประเทศออกเป็น 5 ระดับ ดังนี้

1. ระดับทักษะกลไก (Mechanical Skill) เป็นพฤติกรรมภายในอยู่ในระดับการรับรู้เป็นระดับที่ผู้ฟังสามารถแยกแยะความแตกต่างระหว่างภาษาแม่กับภาษาต่างประเทศจากเสียงที่ได้ยิน โดยไม่จำเป็นต้องเข้าใจความหมาย

2. ระดับความรู้ (Knowledge) เป็นระดับที่ผู้ฟังเข้าใจความหมายของคำหรือประโยคที่เคยได้ยินมาแล้ว สามารถปฏิบัติตามคำสั่งที่คุ้นเคย และสามารถจับคู่ประโยคหรือคำพูดที่ได้ยินกับรูปภาพได้ สามารถเลือกประโยคในภาษาที่หนึ่งที่มีความหมายเหมือนประโยคในภาษาต่างประเทศได้

3. ระดับถ่ายโอน (Transfer) เป็นระดับที่ผู้ฟังสามารถใจประโยคที่แต่งขึ้นใหม่โดยใช้ศัพท์และไวยากรณ์ที่เรียนมาแล้ว สามารถตอบคำถามได้ว่าถูกหรือผิด สามารถเลือกคำหรือข้อความที่เหมาะสมเพื่อตอบคำถามหรือข้อความในประโยคได้ และสามารถฟังข้อความยาว ๆ หลาย ๆ ประโยคได้เข้าใจ

4. ระดับสื่อสาร (Communication) ในระดับนี้ผู้ฟังสามารถเข้าใจคำแนะนำและคำอธิบายที่เป็นภาษาต่างประเทศได้ และเข้าใจความหมายโดยทั่วไปของข้อความที่มีคำศัพท์ใหม่ โดยการคาดหมายจากความรู้เดิม นอกจากนี้ยังสามารถที่จะสื่อความหมายกับเจ้าของภาษาได้ด้วย พฤติกรรมขั้นสูงสุดในระดับนี้ คือ ผู้ฟังสามารถเข้าใจคำพูดของเจ้าของภาษาในบทละคร บทภาพยนตร์ รายการวิทยุหรือโทรทัศน์

5. ระดับวิพากษ์วิจารณ์ (Criticism) การฟังในระดับนี้ผู้ฟังสามารถวิเคราะห์ภาษาที่ได้ยินได้ว่าเป็นภาษาของชนชั้นใด ภาษานั้นใช้ในถิ่นใด สามารถเข้าใจความหมายตรง และความหมายแฝง (Explicit and Implicit Meaning) สามารถเข้าใจความแตกต่างของความหมายของคำพูดได้จากระดับเสียงสูง-ต่ำ เสียงเน้นหนักของคำพูดที่ได้ยิน และสามารถเข้าใจอารมณ์และน้ำเสียงของผู้พูดได้

Finocchiaro and Bonomo (1973) ได้แบ่งพฤติกรรมการฟังภาษาต่างประเทศไว้ 7 ประการ ดังนี้

1. ระดับที่ผู้ฟังไม่สามารถแยกความแตกต่างของเสียงที่ได้ยินได้ (A Series of Undifferentiated Noises)
2. ระดับที่ผู้ฟังสามารถแยกองค์ประกอบของระบบเสียงที่ได้ยินได้ (Features of the Sound System)
3. ระดับที่ผู้ฟังสามารถแยกองค์ประกอบพื้นฐานทางไวยากรณ์ภาษาได้ (Basic Grammatical Element)
4. ระดับที่ผู้ฟังไม่สามารถแยกความแตกต่างของความหมายของคำ (Lexicon) ที่ได้ยินได้

5. ระดับที่ผู้ฟังสามารถรับรู้องค์ประกอบทางภาษาที่ซ้ำซ้อนจากตัวชี้แนะ (Clues) ที่ปรากฏเพื่อชี้แนะความสัมพันธ์ทางไวยากรณ์ของภาษา (Grammatical Relationships) เช่น The two boys are going ... เป็นต้น

6. ระดับที่ผู้ฟังสามารถเข้าใจความหมายของภาษาที่ได้ยินเป็นกลุ่มคำ

7. ระดับที่ผู้ฟังใช้ความเข้าใจที่ได้รับจากการฟังไปสัมพันธ์กับกฎเกณฑ์ของภาษา ความซ้ำซ้อนของภาษาที่ได้ยิน และองค์ประกอบอื่น ๆ ของภาษาในขั้นต้นมาประกอบกันเพื่อตีความ ข้อความที่ได้ยินให้ชัดเจนยิ่งขึ้น

สรุปได้ว่า พฤติกรรมการฟังแบ่งออกเป็น 3 ระดับ ดังนี้

1. ขั้นการรับรู้ ผู้ฟังจะรับข่าวสาร (Message) แล้วบอกได้ว่าเป็นเสียงอะไร เป็นภาษาใด แต่ยังไม่ทราบความหมายของเสียงที่ได้ยิน

2. ขั้นเข้าใจความหมาย เมื่อผู้ฟังรับข่าวสารนั้นมาแล้วจะทำความเข้าใจเสียงที่ได้ยินโดยการวิเคราะห์ความหมายของคำ โครงสร้างของประโยคตลอดจนข่าวสารนั้น ๆ มาวิเคราะห์หาความสัมพันธ์กับความรู้อะไรและประสบการณ์เดิมของตน

3. ขั้นสรุปความหมาย เมื่อผู้ฟังทำความเข้าใจเสียงที่ได้ยิน แล้วจะทำการสรุปความหมายของข่าวสารนั้นเพื่อจดจำเป็นความรู้ถาวร

Rost (1991) ได้กล่าวถึงความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษว่าผู้ฟังต้องมีความสามารถในการใช้ทักษะต่าง ๆ ดังนี้

1. ทักษะการรับรู้ (Perceptive Skills) คือ ความสามารถในการจำแนกเสียงต่าง ๆ ได้และสามารถจดจำคำที่ฟังได้

2. ทักษะการวิเคราะห์ (Analysis Skills) คือ ความสามารถในการจำแนกหน่วยทางไวยากรณ์ได้ และสามารถจำแนกหน่วยทางภาษาที่ควรนำไปใช้ได้

3. ทักษะการสังเคราะห์ (Synthesis Skills) คือ ความสามารถในการเชื่อมโยงตัวชี้แนะด้านภาษากับส่วนอื่น ๆ ได้ และสามารถนำความรู้เดิมมาใช้ประกอบเพื่อให้เกิดความเข้าใจในการฟังได้อย่างเหมาะสม

จากระดับความสามารถในการฟังภาษาต่างประเทศข้างต้นสรุปได้ว่าการฟังมีหลายระดับ ตั้งแต่ฟังเพื่อการรับรู้ ฟังเพื่อทำความเข้าใจ ฟังเพื่อวิเคราะห์ แต่จุดประสงค์หลักของการฟังก็คือเพื่อการสื่อสารที่เข้าใจตรงกันระหว่างผู้พูดกับผู้ฟัง

6. การสอนทักษะการฟังภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

ในการสอนทักษะการฟังภาษาอังกฤษนั้น ผู้สอนจำเป็นต้องตั้งจุดประสงค์การสอนไว้เป็นอันดับแรก หลังจากนั้นจึงกำหนดกิจกรรมที่สอดคล้องกับจุดประสงค์ เพื่อฝึกหัดให้ผู้เรียนบรรลุ

จุดประสงค์ที่ตั้งไว้ Underwood (1993) ได้เสนอการแก้ไขปัญหาการฟังว่า ผู้เรียนควรได้มีโอกาสรู้ว่า ตนจะได้ฟังอะไร และต้องเตรียมข้อมูลใดบ้างในการฟัง มิฉะนั้นแล้วจะเป็นความไม่ยุติธรรมสำหรับ ผู้เรียนในการที่จะได้รับฟังเนื้อหาหรือทดสอบการฟังทันที โดยที่ไม่มีความรู้พื้นฐานในเรื่อง ที่จะฟัง

สรุปได้ว่า ในการสอนทักษะการฟังภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ทั้งผู้สอนและผู้เรียน ต้องมีการเตรียมตัวเป็นเบื้องต้น

7. ขั้นตอนในการสอนฟัง

การที่จะพัฒนาการสอนฟังให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นนั้น จำเป็นอย่างยิ่งที่ครูผู้สอน จะต้องเข้าใจลำดับขั้นของการฟัง ดังต่อไปนี้

Rixon (1986) ได้เสนอขั้นตอนในการสอนทักษะการฟังไว้ 3 ขั้นตอน คือ

1. ขั้นการเตรียมฟัง (Pre-listening Stage) เป็นขั้นเตรียมให้ผู้เรียนมีความต้องการหรือมีความพร้อมที่จะฟัง โดยการกระตุ้นให้ผู้เรียนมีความสนใจใคร่รู้ในเนื้อหา และเกิดความกระตือรือร้นที่จะฟัง ครูควรใช้กิจกรรมที่ทำท่าย อาจใช้วิธีระดมสมอง คาดการณ์ล่วงหน้าว่าได้รับรู้อะไรบ้าง โดยพิจารณาจากหัวข้อเรื่อง จากรูปภาพ แผนภูมิประกอบบทฟังแล้ว ให้ผู้เรียนบอกว่าคุณมีความรู้ในเรื่องที่จะฟังอย่างไร และต้องการรู้อะไรเพิ่มขึ้น โดยครูอาจให้นักเรียน แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่จะฟัง เป็นการให้แนวคิดกว้างๆ ของบทฟัง เช่น ก่อนการฟังบทสนทนาที่เจ้าหน้าที่ฝ่ายบุคคลสองคนกำลังปรึกษารื้อกันถึงคุณลักษณะของบุคคลที่จะมาทำงาน ตำแหน่งเลขานุการ ครูอาจให้ผู้เรียนระดมสมองเพื่อหาคำตอบว่าเลขานุการควรเป็นคนอย่างไร แล้วจึงให้ผู้เรียนฟังบทสนทนา การให้ผู้เรียนคาดคะเนว่าจะได้ฟังอะไร การทำนายเหตุการณ์หรือเรื่องราวที่จะได้ฟัง ก็เป็นวิธีที่ทำให้ผู้เรียนมีความคิดกว้างไกล และสร้างความตื่นตัวให้กับผู้เรียนในขั้นการฟัง (While-listening Stage) กล่าวคือ ผู้เรียนเกิดความสงสัยใคร่รู้ว่าเรื่องที่ตนทำนายกับเรื่องที่จะได้ฟังนั้นตรงกันหรือไม่ เป็นต้น การเตรียมผู้เรียนให้มีความพร้อมในการรับสารนั้น คือ การให้ผู้เรียนมีความรู้พอสมควรเกี่ยวกับเรื่องที่ฟัง หรือเตรียมเนื้อหาให้ผู้เรียนนั่นเอง ถ้าไม่แน่ใจว่าผู้เรียนมีความรู้เกี่ยวกับเรื่องที่จะฟังหรือไม่ ครูอาจถามคำถามซึ่งนำเข้าสู่บทเรียน หรืออาจเล่าเรื่องย่อให้ผู้เรียนฟัง นอกจากนี้ ครูต้องเตรียมผู้เรียน ให้รู้ความหมายของคำศัพท์สำคัญๆ ที่จะพบในบทฟัง ตลอดจนโครงสร้างทางภาษาต่าง ๆ เพื่อที่จะช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจข้อมูลหรือสารที่ได้ฟังอย่างถูกต้อง

2. ขั้นการฟัง (While-listening Stage) เป็นขั้นที่ผู้เรียนหรือผู้ฟังทำกิจกรรมการฟังหรือแบบฝึกหัดด้วยตนเอง โดยใช้กลยุทธ์หลากหลายให้เหมาะสมกับจุดประสงค์การฟัง การสอนในขั้นนี้มุ่งให้ผู้เรียนสื่อความหมายจากการฟัง ดังนั้น ก่อนฟังผู้เรียนควรจะได้ทราบว่าจะมุ่งหมายในการฟังคืออะไร เพื่อผู้เรียนจะได้มีเหตุผลในการฟัง และจะได้กำหนดกลยุทธ์ในการฟังได้ถูกต้อง จากนั้นให้ผู้เรียนหาข้อมูลต่าง ๆ ตามจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม ได้แก่

- 2.1 ฟังเพื่อตรวจสอบข้อความตามรูปภาพ
- 2.2 ฟังเพื่อเลือกภาพตามเค้าโครงเรื่อง
- 2.3 ฟังเพื่อเรียงลำดับรูปภาพตามบทฟัง
- 2.4 ฟังเพื่อต่อเติมภาพให้สมบูรณ์
- 2.5 ฟังเพื่อตรวจสอบข้อความ ถูก/ผิด ตามบทฟัง
- 2.6 ฟังเพื่อเติมคำลงในช่องว่างให้สมบูรณ์
- 2.7 ฟังเพื่อหาข้อความสำคัญ
- 2.8 ฟังเพื่อปฏิบัติตามคำแนะนำหรือขั้นตอนการทำงาน

หลังจากที่ผู้เรียนทำกิจกรรมตามจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมแล้ว ครูควรให้ผลย้อนกลับทันที เพื่อให้ผู้เรียนทราบถึงผลสัมฤทธิ์ของภาระงานที่ผู้เรียนทำ ผู้เรียนจะรู้ว่าตนเข้าใจสิ่งที่ฟังถูกต้องมากน้อยเพียงใด ซึ่งส่วนใหญ่จะใช้การอภิปรายข้อผิดพลาดของผู้เรียน โดยครูต้องอธิบายให้ผู้เรียนเข้าใจข้อผิดพลาดของตนด้วย

3. ขั้นหลังการฟัง (Post-listening Stage) เป็นขั้นที่ผู้เรียนนำข้อมูลที่ได้จากการฟังมาทำกิจกรรมต่อเนื่อง ซึ่งรวมถึงการใช้ทักษะสัมพันธ์อื่น ๆ ฝึกให้ผู้เรียนนำข้อมูลที่ได้จากการฟังมาผสมผสานกับความรู้ ความคิดเห็นของตนเพื่อนำไปใช้ในการทำกิจกรรมอื่น ๆ ตามจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้ เช่น การแสดงบทบาทสมมติ การอภิปราย การแก้ปัญหา หรืออาจจะเป็นกิจกรรมการถ่ายโอน การเขียน เช่น การเติมแผนภูมิหรือแบบฟอร์มให้สมบูรณ์ การย่อความ การเขียนจดหมาย เป็นต้น

สรุปได้ว่า ขั้นตอนในการสอนการฟังมี 3 ขั้นตอนคือ ขั้นการเตรียมฟังเพื่อให้ผู้เรียนเกิดความพร้อมและสนใจในเรื่องที่จะสอน ขั้นการฟังเป็นขั้นที่ผู้เรียนฟังตามจุดประสงค์ของการฟัง และขั้นหลังฟังเป็นขั้นที่ผู้เรียนนำสิ่งที่ฟังมาขยายผล

8. กิจกรรมการฟังภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

ในการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารนั้น ผู้เรียนต้องสื่อความหมายให้ผู้อื่นเข้าใจว่าตนมีจุดประสงค์ที่จะพูดอะไร กับใคร ที่ไหน เมื่อไร และอย่างไร ผู้สอนต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนได้แสดงออกทางภาษา โดยใช้สถานการณ์ต่าง ๆ เข้าช่วย ครูต้องคำนึงถึงความสามารถในการสื่อความหมายให้เข้าใจ มีความถูกต้องเหมาะสม เป็นที่ยอมรับของคนในสังคม มิใช่ยึดความถูกต้องตามหลักไวยากรณ์เพียงอย่างเดียว Johnson and Morrow (1981) ในการสอนทักษะการฟัง ครูต้องฝึกให้ผู้เรียนมีความสามารถที่จะเข้าใจว่าประโยคที่ตนได้ยินนั้นเกี่ยวข้องกับประโยคอื่น ๆ อย่างไร และทำหน้าที่อย่างไรในการสื่อสาร ซึ่งผู้ฟังไม่จำเป็นต้องฟังสิ่งที่ตนได้ยินทั้งหมดเพียงเลือกฟังสิ่งที่ตรงกับจุดมุ่งหมายในการฟังของตนเท่านั้น

Richards (1987) ให้ความเห็นว่าในการสอนทักษะการฟังโดยมีจุดประสงค์เพื่อให้ผู้เรียนมีโอกาสเรียนรู้ทักษะย่อยในการฟัง และการสอนทักษะฟังสามารถผสมผสานทั้งข้อมูลทางภาษา (Input) และภาระงาน (Task) ซึ่งข้อมูลทางภาษาอาจเป็นบทสนทนาหรือการบรรยายโดยเจ้าของภาษาหรือไม่ก็ได้ ส่วนภาระงานนั้นขึ้นอยู่กับความต้องการหรือวัตถุประสงค์ว่าต้องการให้ผู้เรียนได้อะไรจากการฟัง เช่น ฟังเพื่อให้เข้าใจสิ่งที่ฟังทั้งหมด หรือเข้าใจเรื่องที่ฟังเพียงบางส่วนตามที่ผู้เรียนต้องการ และ Richards (1987) ยังกล่าวอีกว่าเกณฑ์การเลือก และประเมินผลภาระงานไม่ใช่ความน่าสนใจหรือความแปลกใหม่ของภาระงานแต่เป็นความสัมพันธ์ระหว่างภาระงานกับการสอน ริชาร์ดได้เสนอลักษณะกิจกรรมการฟังไว้ ดังนี้

1. การจับคู่ หรือจำแนกความแตกต่าง (Matching or Distinguishing) เช่น การเลือกคำตอบ หรือรูปภาพให้สัมพันธ์กับสิ่งที่ได้ยิน
2. การถ่ายโอน (Transferring) เป็นการฟังแล้วถ่ายโอนข้อมูลออกมาเป็นอีกลักษณะหนึ่ง เช่น ฟังโทรศัพท์แล้วบันทึกข้อมูล
3. การจดบันทึก (Transcribing) เช่น ฟังแล้วเขียนตามคำบอก (Dictation)
4. การหาข้อมูลเฉพาะอย่าง (Scanning)
5. การขยายความ (Extending) เช่น ฟังเรื่องราวแล้วเติมตอนจบของเรื่อง
6. การสรุปย่อ (Condensing) เช่น ฟังคำบรรยายแล้วสรุปประเด็นสำคัญ
7. การตอบคำถาม (Answering) ฟังแล้วตอบคำถามในรายละเอียดของสิ่งที่ได้ฟัง
8. การคาดการณ์ หรือการทำนาย (Predicting or Guessing) ฟังแล้วคาดการณ์หรือทำนายผลลัพธ์ หาสาเหตุ หรือความสัมพันธ์

Underwood (1993) กล่าวว่า ผู้สอนควรมั่นใจว่า บทเรียนทักษะการฟังนั้นดำเนินไปตามลำดับขั้น ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนรู้สึกผ่อนคลาย ไม่กลัวที่จะทำภาระงานหลังการฟังข้อมูลทางภาษาที่กำหนดให้ อันเดอร์วูดได้เสนอลักษณะกิจกรรมการฟังในแต่ละขั้นของการสอนฟังไว้ ดังนี้

1. กิจกรรมในขั้นก่อนการฟัง
 - 1.1 ดูภาพ แล้วพูดเกี่ยวกับภาพนั้น
 - 1.2 จัดหรือเขียนรายการ/ข้อแนะนำ
 - 1.3 อ่านเนื้อหาที่ฟัง
 - 1.4 อ่านคำถามเกี่ยวกับเนื้อเรื่องที่จะฟัง
 - 1.5 ทบทวนบทเรียนที่ผ่านมา
 - 1.6 สอนคำศัพท์ และ โครงสร้างที่สำคัญ
 - 1.7 การอภิปรายเกี่ยวกับเรื่องที่จะได้ฟัง
 - 1.8 ฟังบทนำเรื่อง

2. กิจกรรมในชั้นขณะฟัง

- 2.1 ตรวจสอบสิ่งที่ฟังกับรูปภาพ
- 2.2 จับคู่ภาพกับสิ่งที่ฟัง
- 2.3 จัดลำดับรูปภาพตามเรื่องที่ฟัง
- 2.4 แสดงท่าทางตามสิ่งที่ฟัง
- 2.5 ปฏิบัติตามขั้นตอน หรือจัดรายการตามสิ่งที่ฟัง
- 2.6 เขียนเครื่องหมายถูก/ผิดหน้าข้อความตามสิ่งที่ฟัง
- 2.7 เติมคำลงในช่องว่าง
- 2.8 หาสิ่งที่ผิด หรือแตกต่างจากการฟัง
- 2.9 ตอบคำถาม
- 2.10 เติมข้อความสั้น ๆ กรอกข้อมูลในแบบฟอร์ม

3. กิจกรรมในชั้นหลังการฟัง

- 3.1 เติมรูปแบบ/ตารางให้สมบูรณ์
- 3.2 อธิบายรายการเพิ่มเติม
- 3.3 จัดกลุ่ม/ระดับหรือประเภทสิ่งของ
- 3.4 จับคู่สิ่งที่ฟังกับเนื้อหา
- 3.5 อธิบายการจดบันทึกเพิ่มเติม
- 3.6 สรุปรายการที่ฟัง
- 3.7 แก้ปัญหาโดยใช้ข้อมูลที่ได้จากการฟัง
- 3.8 เรียบเรียงเนื้อหาให้ต่อเนื่อง
- 3.9 แยกแยะความสัมพันธ์ของผู้พูด
- 3.10 แสดงบทบาทสมมติ/สถานการณ์จำลอง

สรุปได้ว่า กิจกรรมการสอนการฟังนั้นมีสิ่งอันควรพิจารณา คือ วัตถุประสงค์ระดับความสามารถของผู้ฟัง ความแตกต่างระหว่างภาษาพูดกับภาษาเขียน การใช้เทคนิคการเดา ความหมาย การคาดการณ์ การสรุป โดยอาศัยตัวช่วยต่าง ๆ โดยแบ่งขั้นตอนการสอนออกเป็น 3 ขั้นตอน ได้แก่ กิจกรรมก่อนการฟัง ขณะฟัง และหลังการฟัง

9. ตัวแปรที่ส่งผลต่อความเข้าใจในการฟัง

การพัฒนาทักษะการฟัง จะต้องพัฒนาควบคู่กันไป ทั้งการสอน คำศัพท์ เสียง โครงสร้าง และสารความรู้ รวมทั้งวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาด้วย อันจะช่วยให้ผู้เรียนมีความเข้าใจดียิ่งขึ้น

Kennedy (1981) แห่งมหาวิทยาลัยวิกตอเรีย นิวซีแลนด์ได้ชี้ให้เห็นในการฟังว่า ตัวแปรที่ส่งผลต่อความเข้าใจในการฟังที่เกี่ยวข้องกัน 3 ประการ คือ

1. สื่อภาษา (Linguistic Medium) สื่อภาษาที่มีผลกระทบต่อความเข้าใจในการฟัง ได้แก่

1.1 ความซับซ้อนไวยากรณ์ (Grammatical Complexity) ผลการวิจัย แสดงให้เห็นว่า การใช้ไวยากรณ์บางอย่างเข้าใจยากกว่าอย่างอื่น ๆ หรืออย่างน้อยต้องใช้เวลา นานกว่า เช่น Passive ยากกว่า Active

1.2 ความยาวของประโยค (Sentence Length) ประโยคที่ยาวกว่า เข้าใจยาก กว่าประโยคสั้นๆ เนื่องจากมีปัจจัยด้านความจำรวมอยู่ด้วย

1.3 ปัจจัยที่เกี่ยวกับความหมายของคำ (Semantic Factors) รวมถึง การเชื่อมภายในหรือความคาดหวัง การเปลี่ยนแปลง ความเป็นไปได้ ความคลุมเครือ

1.4 คำที่ใช้บ่อย (Word Frequency) คำธรรมดาเข้าใจง่ายและใช้อย่างรวดเร็ว กว่า

1.5 ข้อมูล (Information) โดยทั่วไป ยิ่งสัดส่วนของข้อมูลที่มากเกินไปสูงขึ้น ข่าวสารก็เข้าใจยากยิ่งขึ้น

1.6 อัตราการส่งสาร (Rate of Delivery) เราส่วนมากเคยได้ยินว่า ผู้เรียน ภาษาที่สองขอให้พูดช้า ๆ ผลของอัตราความเร็วในการพูดต่อความเข้าใจเป็นหัวข้อของการวิจัย จำนวนมากเป็นส่วนสำคัญของการทดสอบทางภาษา

2. บริบท (Context) เป็นตัวแปรที่มีผลต่อความเข้าใจในการสนทนา ไม่ว่าผู้ฟัง สามารถตอบรับหรือให้ข้อมูลย้อนกลับ หรือแม้แต่การฟังที่ไม่มีการตอบรับ ก็มีผลต่อความเข้าใจ ในการฟังมากที่สุด ดังนั้น การสนทนาหรือการอภิปรายเมื่อเปรียบเทียบกับการบรรยายแล้วให้บริบท ที่แตกต่างกัน

3. ผู้ฟัง (Listener) สำหรับตัวแปรที่มีผลต่อความเข้าใจในการฟังของผู้ฟัง ได้แก่

3.1 ความรู้ทางสังคมภาษา (Sociolinguistic Knowledge) ความสามารถในการสื่อสาร รวมทั้งความรู้ หลักการใช้ที่เหมาะสมในคำอธิบายที่ แตกต่างกัน ผู้เข้าร่วมที่แตกต่าง กัน และหัวข้อ เป็นความสำคัญพื้นฐาน ไม่ใช่ความรู้อย่างเดียว แต่ระดับความเคยชินที่จะนำไปสู่ ความสามารถในการฟังด้วย

3.2 ความรู้พื้นฐานทางวัฒนธรรม (Cultural Background Knowledge) รวมทั้งมีการเสริมความรู้ ซึ่งเรียกว่าความรู้ทั่วไป ผู้ฟังต้องมีสามัญสำนึก และสามารถจะวิเคราะห์ และสรุปได้

3.3 ความรู้ทางปทานุกรม (Lexical Knowledge) ความรู้คำศัพท์และหลักความคิดเป็นพื้นฐานสำหรับความเข้าใจอย่างเห็นได้ชัด

3.4 ความรู้ทางไวยากรณ์ (Grammatical Knowledge) มีบทบาทสำคัญในการรับสารต่าง ๆ เช่น Tom Loves Mary. ไม่ได้หมายความเหมือนกับ Mary loves Tom. แต่ไม่ควรประเมินความสำคัญของความรู้ทางไวยากรณ์เกินไป

3.5 การแยกแยะการได้ยิน (Auditory Discrimination) ผู้ฟังจำเป็นต้องสามารถแยกแยะระบบเกี่ยวกับเสียง เพื่อช่วยจัดคำและแบ่งคำ เช่น

The price of steel went up \$ 19 a ton.

The price of steel went up \$ 90 a ton.

3.6 ความจำ (Memory) ระบบความจำสำคัญสำหรับผู้ฟังเพราะประโยคที่พูดรวดเร็วมาก เราไม่ถอดรหัสคำต่อคำ แต่จำเป็นต้องสามารถเอากลุ่มคำที่สะสมไว้มาใช้

3.7 ความตั้งใจ (Attention) ผู้ฟังจำเป็นต้องตั้งใจให้ทันผู้พูด ผู้ฟังเป็นผู้มีส่วนร่วมที่ตั้งใจ มีการตีความบนพื้นฐานของข้อมูลที่อยู่

จากตัวแปรที่ส่งผลต่อความเข้าใจในการฟังข้างต้น สรุปได้ว่ามีตัวแปรอยู่ 3 อย่างที่มีผลต่อความเข้าใจในการฟัง ได้แก่ สื่อภาษา บริบท และผู้ฟัง

10. การทดสอบการฟัง

การประเมินผลความสามารถในการฟังของนักเรียนถือเป็นขั้นตอนสุดท้ายในกระบวนการเรียนการสอน เพื่อที่จะได้ทราบว่าความสามารถในการฟังของนักเรียนมีความก้าวหน้าไปมากเพียงใด บรรลุจุดประสงค์ตามเป้าหมายที่ตั้งไว้หรือไม่ จึงจำเป็นต้องมีการทดสอบเพื่อประเมินผลความสามารถในการฟังดังกล่าว ได้มีผู้ให้แนวคิดในการทดสอบการฟังไว้ดังนี้

Harris (1996) ได้แบ่งลักษณะของการทดสอบการฟังไว้ดังนี้

1. การทดสอบการจำแนกเสียง (Test of Sound Discrimination)

ซึ่งแบ่งออกเป็น

1.1 การจำแนกเสียงคำที่แตกต่างกัน (Word Sets in Isolation)

1.2 การจำแนกเสียงคำในบริบท (Words in Context)

2. การทดสอบความเข้าใจในการฟัง (Test of Auditory Comprehension)

แบ่งออกเป็น

2.1 การฟังแล้วปฏิบัติตามคำสั่ง (Directions Requiring Action Responses)

2.2 การตอบคำถามและให้ความเห็น (Questions and Statements)

2.3 การฟังบทสนทนาแล้วตอบคำถาม (Dialogues)

2.4 การฟังคำบรรยายแล้วตอบคำถาม (Lectures)

Valette and Disick (1972) ได้เสนอแนวทางการทดสอบการฟังตามระดับหรือขั้นของการฟังไว้ ดังนี้

1. การทดสอบการฟังขั้นกลไก เช่น ให้นักเรียนจำแนกเสียงที่แตกต่างให้ฟังประโยคแล้วบอกว่ามีระดับเสียงเหมือนตัวอย่างที่กำหนดให้หรือไม่ ให้ฟังแล้วบอกว่าลงเสียงหนักที่พยางค์ใด
2. การทดสอบการฟังขั้นความรู้ เช่น ฟังแล้วปฏิบัติตามคำสั่งที่ใช้คำศัพท์ที่เรียนมาแล้ว ให้นักเรียนดูรูปภาพแล้วบอกว่าตรงกับรูปภาพใด ให้นักเรียนฟังภาษาอังกฤษแล้วเลือกความหมายว่าตรงกับภาษานักเรียนในข้อใด
3. การทดสอบการฟังขั้นถ่ายโอน เช่น ให้ฟังประโยคแล้วถามว่าเป็นเหตุการณ์ปัจจุบันหรืออนาคต ให้ฟังประโยคคำถามแล้วเลือกคำตอบจากตัวเลือกที่กำหนดให้ให้เลือกข้อความที่เหมาะสมไปเติมลงในประโยคให้ได้ใจความสมบูรณ์ ให้นักเรียนวาดภาพตามคำสั่งที่ได้ยิน ให้นักเรียนฟังข้อความสั้น ๆ แล้วตอบว่าประโยคที่กำหนดให้ถูกหรือผิด
4. การทดสอบการฟังขั้นสื่อสาร ในขั้นนี้นักเรียนต้องเข้าใจข้อความที่ไม่คุ้นเคย เช่น เมื่อนักเรียนฟังข้อความสั้น ๆ แล้วสามารถตอบคำถามปากเปล่าหรือเขียนตอบสั้น ๆ ได้อาจจะเป็นข้อความเกี่ยวกับการรายงานอากาศ ข่าว สุนทรพจน์ เรื่องข่าขั้น เป็นต้น หรือสามารถสรุปเรื่องที่ได้อินได้ ฟังคำพูดเร็ว ๆ เกี่ยวกับการบรรยายรูปภาพหรือข้อเท็จจริงต่าง ๆ ได้เข้าใจ
5. การทดสอบการฟังขั้นวิเคราะห์วิจารณ์ เช่น นักเรียนฟังข้อความหรือบทสนทนาแล้วสามารถบอกได้ประโยคที่กำหนดให้ั้นเป็นความจริงตามที่ได้อินหรือไม่ ซึ่งคำถามอาจจะเป็นจำนวนบุคคลที่สนทนา หัวข้อเรื่องที่สนทนา ความคิดเห็นของผู้พูด สถานที่ เจตคติ ความรู้สึก ความตั้งใจ เป็นต้น หรือเมื่อฟังแล้วสามารถบอกได้ว่าภาษาที่ใช้เป็นรูปแบบภาษาที่เป็นทางการหรือไม่เป็นทางการ หรือภาษาตลาด หรือภาษาที่หยาบคาย เป็นต้น

การทดสอบการฟังข้างต้นพอสรุปได้ว่า ในการทดสอบการฟังนั้นมีหลายรูปแบบตั้งแต่การทดสอบการฟังระดับเบื้องต้นคือทดสอบฟังเพื่อจำแนก จนถึงการฟังขั้นสูงคือฟังเพื่อวิเคราะห์วิจารณ์แต่ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับจุดประสงค์ที่เราต้องการทดสอบ

11. การประเมินผลทางภาษา

กระทรวงศึกษาธิการ (2551) การจัดการเรียนการสอนภาษาตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารในสถานการณ์สื่อสารสามารถแยกได้ 4 สมรรถภาพย่อย ดังนี้

1. สมรรถภาพทางภาษา (Linguistic Competence) เป็นสิ่งที่บ่งบอกถึงความสามารถในการใช้เนื้อหาภาษา ได้แก่ การเปล่งเสียง การสร้างคำ การใช้คำศัพท์ และโครงสร้างประโยค

2. สมรรถภาพทางภาษาศาสตร์สังคมและวัฒนธรรม (Socio-linguistic and Socio-cultural Competence) เป็นความสามารถในการรู้จักใช้ภาษาตามวัฒนธรรมสังคม รู้จักปรับภาษาให้เหมาะสมกับบุคคลและกฎเกณฑ์ทางสังคม ตามบทบาทและสถานภาพ ในสถานการณ์การสื่อสาร

3. สมรรถภาพการเรียบเรียงถ้อยคำ (Discursive Competence) เป็นความสามารถในการเรียบเรียงความคิด เชื่อมโยงประโยคเป็นข้อความ เชื่อมโยงข้อความ เป็น ความหลัก ความรอง รายละเอียดตามบริบท ไม่ว่าจะ เป็นข้อความที่สื่อสารด้วยวาจาหรือ เป็นลายลักษณ์อักษร

4. สมรรถภาพทางยุทธศาสตร์การสื่อสาร (Strategic Competence) เป็นความสามารถในการใช้วิธีการทดแทนต่าง ๆ เพื่อดำเนินการสื่อสารให้ต่อเนื่อง เช่น การอธิบาย คำด้วยท่าทางหรือด้วยการใช้ประโยคเทียบเคียง

การกำหนดจุดประสงค์ในการประเมิน

1. ประเมินเนื้อหาทางภาษาหรือการใช้ภาษา
2. ประเมินสมรรถภาพทางภาษา
3. ประเมินการเรียนรู้ภาษา
4. ประเมินทักษะการเรียนรู้ทั่วไป

เกณฑ์การประเมิน (Scoring Rubrics)

4.1 เกณฑ์ (Criteria) แนวทางต่าง ๆ ที่นำมาใช้ในการพิจารณา เช่น ความถูกต้อง การใช้ภาษา ความคล่องแคล่ว ความคิดสร้างสรรค์ ฯลฯ

4.2 คำอธิบาย (Rubrics) ถึงระดับคุณภาพของแต่ละแนวทางหรือเกณฑ์ว่า มีความสำเร็จอยู่ในระดับใดถึงจะได้ตามเกณฑ์

รูปแบบของเกณฑ์การประเมิน จำแนกเป็น 2 ประเภท คือ

1. เกณฑ์การประเมินแบบภาพรวม (Holistic Rating Scales) เป็นแนวทาง ให้คะแนนโดยพิจารณาจากภาพรวมของผลงาน โดยนำองค์ประกอบที่สำคัญที่บ่งบอกถึงผลงานที่ คาดหวังมาจัดทำเป็นรายการ ระบุคำอธิบายที่บรรยายลักษณะของเกณฑ์ในแต่ละรายการเรียงร้อยต่อกันเป็นภาพรวมที่แสดงถึงคุณภาพของผลงาน

2. เกณฑ์การประเมินแบบแยกส่วน (Analytic Rating Scales) เป็นเกณฑ์ การประเมินแบบแยกส่วน คือ แนวทางให้คะแนนโดยพิจารณาจากแต่ละส่วนของงานที่มีลักษณะ การตอบที่จำกัด ซึ่งแต่ละส่วนจะต้องกำหนดแนวทางการให้คะแนนโดยมีค่านิยามและคำอธิบาย ลักษณะของงานในส่วนนั้น ๆ ในแต่ละระดับให้ชัดเจน กล่าวคือ การพิจารณาเป็นประเด็นต่าง ๆ แยกกันในงานชิ้นเดียว

ในการสร้างเกณฑ์การประเมินทางภาษา

1. เกณฑ์การปฏิบัติ (Pragmatic Criteria) ประเด็นที่ควรนำมาพิจารณา ได้แก่ การปฏิบัติตนของผู้เรียนที่แสดงออกถึงความสามารถทางภาษาหรืออาจจะเป็นการใช้ภาษาเพื่อสื่อความถึงที่เขาควรปฏิบัติ
2. เกณฑ์การภาษา (Linguistic Criteria) ควรให้ครอบคลุมทั้งการใช้คำศัพท์ (Lexicon) รูปแบบประโยค (Syntax) ความถูกต้องในการออกเสียงสำหรับการพูด (Phonology) และการเรียบเรียงคำในประโยค (Morphology)
3. เกณฑ์ทางวัฒนธรรม (Cultural Criteria) ต้องคำนึงถึงขนบธรรมเนียม ประเพณีและแนวทางปฏิบัติอันเป็นวัฒนธรรมที่แสดงออกทางภาษา เช่น การตอบรับการขอบคุณ ขอโทษ เป็นต้น
4. เกณฑ์ด้านยุทธศาสตร์การสื่อสาร (Strategic Criteria) ควรได้พิจารณา ยุทธศาสตร์ของผู้สอบที่จะทำให้การสื่อสารสามารถดำเนินไปอย่างราบรื่น เกิดความเข้าใจตรงกันตาม จุดมุ่งหมาย ยุทธศาสตร์เหล่านี้ ได้แก่ น้ำเสียง ภาษาท่าทาง การใช้ภาษาเทียบเคียง

เกณฑ์การประเมินการฟัง ให้ระดับคะแนนรวม 12 คะแนน

1. รู้ความหมายคำศัพท์ คะแนนมี 3 ระดับ ดังนี้
 - ระดับ 3 หมายถึง รู้ความหมายทุกคำและชัดเจน
 - ระดับ 2 หมายถึง รู้ความหมายบางคำและชัดเจน
 - ระดับ 1 หมายถึง รู้ความหมายบางคำ แต่ไม่ชัดเจน
2. สามารถปฏิบัติตามคำสั่งได้ คะแนนมี 3 ระดับ ดังนี้
 - ระดับ 3 หมายถึง ปฏิบัติได้ถูกต้องและคล่องแคล่ว
 - ระดับ 2 หมายถึง ปฏิบัติได้ถูกต้อง แต่ช้า
 - ระดับ 1 หมายถึง ปฏิบัติได้อย่างไม่มั่นใจ
3. กล้าแสดงออก คะแนนมี 3 ระดับ ดังนี้
 - ระดับ 3 หมายถึง กล้าแสดงออกอย่างมั่นใจและถูกต้อง
 - ระดับ 2 หมายถึง กล้าแสดงออกช้า ไม่ค่อยมั่นใจ แต่ถูกต้อง
 - ระดับ 1 หมายถึง แสดงออกอย่างไม่มั่นใจ
4. กระตือรือร้นที่จะปฏิบัติ คะแนนมี 3 ระดับ ดังนี้
 - ระดับ 3 หมายถึง ปฏิบัติตามคำสั่งทันทีได้ทุกคำสั่ง
 - ระดับ 2 หมายถึง ปฏิบัติตามคำสั่งได้ แต่ค่อนข้างช้า
 - ระดับ 1 หมายถึง ไม่สนใจปฏิบัติตามคำสั่ง

กล่าวโดยสรุป ทักษะการฟังมีความสำคัญเนื่องมาจากเป็นทักษะที่จะนำไปสู่ทักษะอื่น ๆ เช่น ทักษะการพูด การอ่าน และการเขียน ดังนั้นครูผู้สอนจึงต้องเน้นให้นักเรียนได้เรียนรู้ตั้งแต่เริ่มต้น ได้แก่ การฟังเสียงคำ วลี จนถึงฟังประโยค ข้อความ เรื่องราวเพื่อความเข้าใจและการจัดกิจกรรม การสอนต้องสอนจากง่ายไปหายากพร้อมทั้งมีการวัดประเมินตามเหมาะสม ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ใช้เกณฑ์การวัดความสามารถด้านการฟังซึ่งปรับมาจาก เกณฑ์ของกระทรวงศึกษาธิการ

ความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ

การสื่อสารในชีวิตประจำวัน การพูดนับเป็นทักษะที่จำเป็นและใช้มากเป็นอันดับสองรองจากการฟัง การพูดดีย่อมก่อให้เกิดประโยชน์ต่อผู้พูดในทุกสาขาอาชีพ ทุกเพศ ทุกวัย และทุกเวลา การพูดยังแสดงให้เห็นถึงอุปนิสัยและระดับสติปัญญาของผู้พูดได้อีกด้วย

1. ความหมายของการพูด

กล่าวสำหรับการพูด เป็นทักษะที่คู่กับการฟัง ซึ่งมีผู้ให้ความหมายไว้ดังนี้

Valette (1977) กล่าวว่า การพูดมิได้เป็นเพียงการออกเสียงคำพูด และการออกเสียงสูงต่ำในประโยคเท่านั้น แต่การพูดเป็นการทำให้คนอื่นเข้าใจในสิ่งที่ตนพูด และถ้าจะให้ดีขึ้น การพูดต้องมีการเลือกใช้สำนวนภาษาที่ถูกต้องและเป็นที่ยอมรับของเจ้าของภาษาด้วย นอกจากนี้การพูดสื่อสารที่ดีนั้นลักษณะท่าทางประกอบมีความสำคัญพอ ๆ กับความรู้เกี่ยวกับภาษา

Scott (1981) กล่าวว่า การพูดเป็นรูปแบบพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับบุคคลตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป ซึ่งรวมเป็นผู้พูดและผู้ฟังและปฏิกริยาโต้ตอบกับสิ่งที่ได้ยินผู้ร่วมสนทนาแต่ละคนต้องสามารถตีความในสิ่งที่ได้ฟังซึ่งไม่สามารถทำนายได้ล่วงหน้าว่ามีรูปแบบภาษาใด (Form) และมีความหมายแบบใด รวมถึงการโต้ตอบด้วยภาษาที่ทำให้เกิดประโยชน์และสะท้อนความตั้งใจในการปฏิสัมพันธ์

Widdowson (1983) ได้กล่าวถึงการพูด พอสรุปได้ว่า การพูดเป็นกิจกรรมที่มีชีวิตชีวาใน การติดต่อสื่อสาร โดยการพูดจะเป็นปฏิสัมพันธ์แบบเผชิญหน้าโดยผ่านทางคำพูด และการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารโดยการพูด มีทั้งการรับสารและส่งสารการพูดเกี่ยวข้องกับการส่งเสียง ท่าทาง การเคลื่อนไหวของกล้ามเนื้อบริเวณหน้าและร่างกายทั้งหมด

กล่าวโดยสรุปได้ว่า การพูดหมายถึง กระบวนการแลกเปลี่ยนข่าวสารระหว่างบุคคล ตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป โดยใช้ เสียง ภาษา และอากัปกิริยาที่ถูกต้องและเป็นที่ยอมรับของเจ้าของภาษา เป็นสื่อเพื่อถ่ายทอดความรู้สึก หรือจุดประสงค์ของผู้พูดผู้ฟังนั่นเอง

2. องค์ประกอบของการพูด

การพูดประกอบด้วยองค์ประกอบต่าง ๆ ดังมีผู้ให้คำอธิบายไว้ดังนี้

Searie (1978) กล่าวว่า การพูดติดต่อสื่อสารจะต้องประกอบด้วยสิ่งต่อไปนี้

1. การกล่าวถ้อยคำ (Utterance Act) หมายถึง การที่ผู้พูดกล่าวคำหรือประโยคขึ้นมาในการสื่อสาร ซึ่งคำพูดหรือประโยคดังกล่าวต้องมีจุดประสงค์เพื่อการติดต่อสื่อสารด้วย
2. การกล่าวคำพูดที่ทำให้บรรลุผลอย่างใดอย่างหนึ่งตามสถานการณ์ต่าง ๆ (Propositional Act) หมายถึง การที่ผู้พูดใช้ถ้อยคำที่เหมาะสมกับเหตุการณ์และบุคคลที่เกี่ยวข้องกับเหตุการณ์นั้น เช่น การพูดทำให้ผู้ฟังเกิดความสำนึกและเชื่อถือ หรือการพูดที่ทำให้เกิดความเข้าใจผิด เป็นต้น
3. การแสดงเจตนาในการกล่าวคำพูด (Illocutionary Act) หมายถึง การแสดงออกซึ่งความตั้งใจของผู้พูดในการกล่าวถ้อยคำ เช่น ต้องการทักทาย ขอร้อง ตักเตือน ขอโทษ เป็นต้น

ดังนั้นจึงพอสรุปได้ว่า ในการพูดแต่ละครั้งจะต้องมีองค์ประกอบที่สำคัญ ได้แก่

1. ผู้พูด ซึ่งจะเป็นผู้ที่กล่าวคำพูดออกไป การกล่าวคำพูดออกไปแต่ละครั้งจะต้องมีจุดประสงค์ในการสื่อสาร
2. เนื้อหา เนื้อหาที่จะกล่าวออกไป ควรมีความเหมาะสม หรือสอดคล้องกับสถานการณ์หรือบุคคลที่ผู้พูดพูดด้วย
3. ผู้ฟัง ผู้ฟังจะต้องทราบว่าอะไรจะฟังเรื่องอะไรและใครเป็นผู้พูด
4. เครื่องมือสื่อความหมาย (Communicative Act) คือ การใช้เครื่องมือช่วยในการพูดให้น่าสนใจขึ้น เครื่องมือที่ช่วยสื่อความหมายนี้อาจจะได้แก่ ลักษณะท่าทางของผู้พูด เวลาตลอดจนสภาวะแวดล้อม

3. ระดับความสามารถในการพูด

การพูดได้มีผู้แบ่งระดับความสามารถในการพูดไว้ดังต่อไปนี้

Valette and Disick (1972) ได้จำแนกระดับขั้นพฤติกรรมของทักษะการพูดออกเป็น 5 ระดับ ดังต่อไปนี้

1. ระดับกลไก (Mechanical Skill) เป็นระดับที่ผู้เรียนสามารถพูดเลียนแบบเสียง ใช้ระดับเสียง จังหวะ การเน้นเสียงหนักเบา การหยุดและการออกเสียงเชื่อมระหว่างคำ ตามแบบเจ้าของภาษาได้ สามารถท่องจำบทสนทนา โคลงกลอนและประโยคต่าง ๆ และสามารถที่จะอ่านออกเสียงข้อความที่เรียนมาแล้วโดยไม่จำเป็นต้องเข้าใจข้อความเหล่านั้นเลยทักษะการพูดในระดับนี้ถือว่าการใช้ภาษาที่เกิดจากการฝึกจนคล่องเป็นอัตโนมัติ

2. ระดับความรู้ (Knowledge) เป็นระดับที่ผู้เรียนนำเอาความหมายของภาษาที่ท่องจำไว้มาใช้ เช่น การให้ความหมายคำศัพท์ การท่องโคลงเป็นต้น นอกจากนี้ผู้เรียนจะสามารถตอบคำถามประโยคที่เคยเรียนมาแล้วได้ โดยจะสามารถใช้คำศัพท์ และไวยากรณ์ที่เรียนมาแล้วอย่างเข้าใจความหมาย

3. ระดับถ่ายโอน (Transfer) ในระดับนี้ผู้เรียนจะสามารถนำกฎไวยากรณ์ที่ได้เรียนมาแล้วมาสร้างรูปประโยคใหม่ๆ ได้ตามที่กำหนด เป็นระดับที่ผู้เรียนใช้ภาษาซึ่งเกิดในบริบทที่แตกต่างจากที่ใช้ฝึกหัดภาษา เช่น การนำศัพท์ที่ท่องจำมาแล้ว มาใช้ในบริบทใหม่หรือการเรียบเรียงประโยคใหม่ โดยรักษาความหมายเดิมไว้ เป็นต้น

4. ระดับสื่อสาร (Communication) นับเป็นระดับที่ได้รับความสำคัญมากที่สุดในการเรียนการสอนและการทดสอบภาษา ในระดับนี้ผู้เรียนยังสามารถรับสื่อที่เป็นสารทางภาษาได้ด้วยความเข้าใจและมีความคล่องแคล่วในการสื่อสารด้วย

5. ระดับวิพากษ์วิจารณ์ (Criticism) คือ ระดับการตีความ การประยุกต์ความเข้าใจและความสื่อความหมายใช้เพื่อการสื่อสารภาษาในลีลาและน้ำเสียงต่าง ๆ ประกอบกับการวิเคราะห์เนื้อความประโยคเพื่อให้การสื่อความหมายเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและเหมาะสมกับเรื่องและสถานการณ์

Carroll (1980) ได้จำแนกระดับขั้นความสามารถในการพูดเป็น 9 ระดับ

1. ระดับผู้ไม่สามารถเข้าใจหรือพูดภาษาได้ (Non-Speaker)
2. ระดับผู้ที่พูดภาษาได้เล็กน้อย (Intermittent Speaker)
3. ระดับผู้ที่พูดภาษาได้จำกัดมาก (Extremely Limited Speaker)

พูดได้ตะกุกตะกักเข้าใจผิดบ่อย ๆ เข้าใจบทสนทนาในความเร็วปกติได้เพียงเล็กน้อย จึงไม่อาจจะพูดคุยต่อเนื้อเรื่องราวที่ถูกต้องได้ จับได้แต่ใจความสำคัญ จับรายละเอียดไม่ได้

4. ระดับผู้ที่พูดภาษาได้จำกัด (Marginal Speaker) สามารถโต้ตอบในสนทนาได้แต่ไม่สามารถนำการสนทนาได้ พูดเสนอแนะหรืออภิปรายได้มีข้อจำกัดในการสนทนาด้วยความเร็วปกติแต่ขาดความคล่องแคล่วถูกต้อง มีปัญหาในการสนทนาอย่างต่อเนื่องแต่ยังแสดงให้เห็นว่าเข้าใจเรื่องสนทนาได้ตรงกัน

5. ระดับผู้ที่พูดภาษาได้ปานกลาง (Moderate Speaker) สามารถสื่อใจความสำคัญในบทสนทนาได้ ยังขาดลีลาของภาษาและไวยากรณ์มีความผิดพลาด ต้องถามหรือถูกถามเป็นครั้งคราวเพื่อให้ได้ใจความชัดเจน ขาดความคล่องแคล่ว สามารถเป็นผู้นำในการสนทนาได้ แต่ยังไม่ค่อยน่าสนใจหรือมีลีลาทางภาษา

6. ระดับผู้ที่พูดภาษาได้ค่อนข้างดี (Competent Speaker) ผู้พูดสามารถคุยในหัวข้อที่ต้องการได้ ติดตามเรื่อง เปลี่ยนเรื่องพูดได้ หยุดหรือตะกุกตะกักเป็นครั้งคราว มีความสามารถในการเริ่มเรื่องสนทนา

7. ระดับผู้ที่พูดภาษาได้ดี (Good Speaker) ผู้พูดสามารถเล่าเรื่องได้ชัดเจน และมีเหตุผลสนทนาได้อย่างต่อเนื่องเป็นเรื่องราวแต่ไม่คล่องแคล่วนัก สามารถติดตามสนทนาเมื่อมีการเปลี่ยนแปลงน้ำเสียง มีการพูดติดตะกุกตะกักหรือพูดซ้ำคำบ้างแต่ได้ตอบได้อย่างมีประสิทธิภาพ

8. ระดับผู้ที่ไม่ใช่เจ้าของภาษาพูดภาษาได้ดีมาก (Very Good Non-Native Speaker) ผู้พูดสามารถอภิปรายได้อย่างมีประสิทธิภาพ สามารถนำการสนทนา ดำเนินเรื่องต่อไป และขยายความได้ตามความจำเป็น แสดงอารมณ์ขันและโต้ตอบด้วยน้ำเสียงและท่าทางที่เหมาะสม

9. ระดับผู้ที่พูดภาษาได้เชี่ยวชาญ (Expert Speaker) ผู้พูดสามารถพูดได้เหมือนเจ้าของภาษาในหัวข้อต่าง ๆ สามารถนำการสนทนา ขยายความ และพูดได้ใจความสำคัญ

กาญจนา ปราบพล (2550) ได้สรุประดับความสามารถในการพูดตามแบบการทดสอบความสามารถในการพูดของสถาบัน FSI แห่งสหรัฐอเมริกา (The Foreign Service Institute) ออกเป็น 5 ระดับ ดังนี้

1. ความสามารถในการพูดระดับต้น (Elementary Proficiency) ผู้พูดสามารถเข้าใจคำถามและประโยคบอกเล่าง่าย ๆ โดยถามและตอบได้ด้วยความรู้ภาษาในวงจำกัด

2. ความสามารถในการพูดในระดับใช้งานได้ในวงจำกัด (Limited Working Proficiency) ผู้พูดสามารถพูดในสถานการณ์พื้นฐานทางสังคมได้ เช่น การแนะนำตัว การสนทนาเรื่องง่ายที่มีได้เตรียมตัวก่อน เช่น เรื่องที่เกี่ยวกับตนเองและครอบครัว

3. ความสามารถในการพูดระดับเริ่มต้นของมืออาชีพ (Minimum Professional Proficiency) ผู้พูดสามารถสนทนาเรื่องราวต่าง ๆ ด้านอาชีพและสังคมได้ รวมถึงเรื่องที่ต้องใช้ความรู้เฉพาะสาขา

4. ความสามารถในการพูดระดับมืออาชีพเต็มรูปแบบ (Full Professional Proficiency) ผู้พูดสามารถพูดได้คล่องแคล่วและถูกต้องในการสนทนาทุกระดับ โดยมีความบกพร่องด้านการออกเสียงและไวยากรณ์น้อยมากสามารถโต้ตอบได้อย่างเหมาะสมทุกเรื่องแม้ในสถานการณ์ที่ไม่คุ้นเคย

5. ความสามารถในการพูดระดับเจ้าของภาษา (Native or Bilingual Proficiency) ผู้พูดสามารถพูดได้เท่าเทียมกับเจ้าของภาษาได้อย่างดี รวมทั้งสามารถใช้ศัพท์สำนวนภาษาพูดและการอ้างอิงวัฒนธรรมได้ ระดับความสามารถในการพูด จากการจำแนกออกเป็น 5 ระดับของ แวลเล็ท และดิลิค ค่อนข้างจะกว้างขวางและครอบคลุมมากที่สุด

ระดับความสามารถในการพูดดังกล่าวข้างต้นพอสรุปได้ว่า ระดับความสามารถในการพูดแบ่งออกเป็น 3 ระดับใหญ่ๆ คือ

1. ระดับที่ผู้พูดสามารถพูดได้ตามความเข้าใจของตนเอง โดยอาศัยความรู้ความสามารถจากการฟัง แล้วนำมาประยุกต์ใช้

2. ระดับที่ผู้พูดสามารถสื่อสารกับผู้อื่นได้ตรงตามวัตถุประสงค์ที่ต้องการนำเสนอ และถูกต้องตามสถานการณ์

3. ระดับที่ผู้พูดสามารถวิพากษ์วิจารณ์สิ่งต่าง ๆ โดยผ่านการวิเคราะห์อย่างมีประสิทธิภาพและเหมาะสมกับเรื่องและสถานการณ์

4. การจัดกิจกรรมการสอนทักษะการพูด

การที่จะสอนทักษะการพูดภาษาอังกฤษให้ได้ผลนั้น การใช้กิจกรรมต่าง ๆ มาช่วยนับว่าเป็นสิ่งจำเป็น และมีประโยชน์เป็นอย่างมาก

Scott (1981) ได้เสนอขั้นตอนการสอนและจัดกิจกรรมต่าง ๆ ไว้ 3 ขั้นตอน ประกอบด้วย

1. ช้้นบอกวัตถุประสงค์ โดยผู้สอนควรบอกให้ผู้เรียนทราบวัตถุประสงค์ที่ผู้เรียนจะต้องเรียน

2. ช้้นเสนอเนื้อหา ผู้สอนควรนำเสนอเนื้อหาในรูปแบบที่ ต้องให้ผู้เรียนสังเกตลักษณะของภาษาความหมายของข้อความที่จะพูด จะต้องขึ้นอยู่กับบริบทว่าผู้พูดเป็นใคร ผู้สนทนาเป็นใคร สิ่งที่พูด สถานที่พูด และเนื้อหาที่พูด

3. ช้้นการฝึกและการถ่ายโอน หลังจากการนำเสนอควรให้ผู้พูดได้ฝึกปฏิบัติทันที และควรส่งเสริมให้ผู้พูดได้มีโอกาสฟังสำนวน และสำเนียง การใช้ภาษาที่เจ้าของภาษาใช้จริงตลอดจนได้ฝึกการใช้ภาษาอย่างอิสระใกล้เคียงกับสถานการณ์จริง

กิจกรรมในการสอนทักษะการพูด อาจเลือกให้เหมาะสมกับระดับและความสามารถของผู้เรียน อาทิ การตอบคำถามของครูและเพื่อนในชั้นเรียน การบอกให้เพื่อนทำตามคำสั่ง การถามตอบคำถามเกี่ยวกับประสบการณ์ต่าง ๆ นอกชั้นเรียนกับครูหรือเพื่อนการบอกลักษณะวัตถุหรือสิ่งของต่าง ๆ จากภาพ การเล่าประสบการณ์โดยครูให้คำสั่งต่าง ๆ การรายงานเรื่องราวตามหัวข้อที่กำหนด การสนทนาตามสถานการณ์ต่าง ๆ ที่จัดขึ้น การเล่นเกมทางภาษา การโต้ว่าที่ การอภิปราย และแสดงความคิดเห็น การฝึกสนทนาทางโทรศัพท์การรายงานข่าว ตลอดจนการแสดงบทบาทสมมติ เป็นต้น ฟินออคเชียโรและโบโนโม (Finocchiaro and Bonomo, 1973)

Byrne (1990) ได้เสนอแนวคิดเกี่ยวกับการสอนทักษะการพูดว่า การสอนทักษะการพูดในชั้นเรียนนั้น ควรให้ผู้เรียนได้รับทั้งความรู้ในตัวภาษา และทักษะการใช้ภาษาและในการใช้ภาษาของผู้เรียนนั้นควรประกอบด้วยความถูกต้องและความคล่องแคล่วของการใช้ภาษา

ซึ่งความถูกต้องเกิดขึ้นได้จากการที่ผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจเป็นอย่างดีในระบบของภาษา ส่วนความคล่องแคล่วเกิดขึ้นได้จาก ประสบการณ์ของการได้ลงฝึกใช้ภาษาของผู้เรียนนอกจากนี้ Byrne (1990) ได้เสนอขั้นตอนการสอนทักษะการพูดโดยแบ่งออกเป็น 3 ชั้น ดังนี้

1. ชั้นนำเสนอเนื้อหา (Presentation Stage) เป็นขั้นตอนที่ครูจะต้องให้ความรู้ทางภาษาซึ่งผู้เรียนจำเป็นต้องใช้เพื่อเพิ่มความสามารถทางด้านภาษา ซึ่งในการนำเสนอเนื้อหา ครูต้องเสนอในรูปแบบของการบริบทการใช้ภาษาง่าย ๆ เช่น ให้นักเรียนอ่านเนื้อเรื่อง บทสนทนา และให้นักเรียนสังเกต ตลอดจนสรุปกฎเกณฑ์การใช้ภาษาจากเนื้อเรื่องหรือบทสนทนานั้น ๆ อย่างไรก็ตามขั้นตอนนี้ไม่ควรใช้เวลามาก เพราะการนำเสนอความรู้ในตัวภาษา เป็นเพียงส่วนหนึ่งของกระบวนการเรียนรู้ เป้าหมายสำคัญอยู่ที่ทักษะในการใช้ภาษา อย่างไรก็ตามครูควรสอนให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจเนื้อหาเป็นอย่างดี เพราะผู้เรียนจะต้องนำความรู้นี้ไปใช้ในการฝึกในขั้นต่อไป

2. ชั้นการฝึก (Practice Stage) หลังจากที่ครูได้นำเสนอเนื้อหาในรูปแบบของบริบทแล้ว ครูควรจะให้โอกาสผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษา การฝึกในขั้นนี้จัดเป็นการฝึกแบบควบคุม โดยครูอาจให้นักเรียนฝึกออกเสียงตามทั้งชั้น การฝึกแบบกลไก การฝึกด้วยตามรางเทียบแทน การฝึกแบบเปลี่ยนโครงสร้างประโยค การฝึกที่กล่าวมาเป็นเพียงแต่ให้ผู้เรียนจำกฎเกณฑ์ได้ ครูผู้สอนจึงควรให้มีการฝึกอย่างมีความหมาย เช่น ใช้เกม รูปภาพ มาเป็นสื่อประกอบและกระตุ้นให้นักเรียนได้ฝึกใช้ภาษา โดยเป็นการใช้ภาษาที่เกิดจากความเข้าใจ ในขั้นนี้ จุดประสงค์สำคัญอยู่ที่ความถูกต้องในการใช้ภาษา เป็นสำคัญ

3. ชั้นการใช้ภาษา (Production Stage) ในขั้นนี้ครูจะทำหน้าที่เป็นผู้แนะนำหรือให้คำปรึกษา เปิดโอกาสให้ผู้เรียนนำความรู้ภาษามาใช้ในการสื่อความหมายได้อย่างเสรี ข้อผิดพลาดต่างๆ ที่อาจเกิดขึ้นกับผู้เรียนในการใช้ภาษาไม่ถือเป็นเรื่องสำคัญถ้าไม่ก่อให้เกิดความเข้าใจผิดในการสื่อสาร เพราะการฝึกในขั้นนี้นั้นมีจุดประสงค์เพื่อฝึกความคล่องแคล่วของการใช้ภาษา และความสามารถในการสื่อความหมายเป็นสำคัญ

Horner (1993) ได้เสนอแนวคิดเกี่ยวกับการสอนทักษะการพูดเพื่อการสื่อสาร และแบ่งขั้นตอนการสอนเป็น 3 ขั้นตอน ดังนี้

1. การแนะนำความรู้ทางภาษาใหม่ (Introducing New Language) ในขั้นนี้ ครูจะแนะนำกฎเกณฑ์ทางภาษาที่ผู้เรียนไม่เคยเรียนมาก่อน โดยที่ครูจะต้องนำเสนอให้ผู้เรียนเข้าใจถึงความหมาย การใช้ ตลอดจนรูปแบบของโครงสร้างนั้น ๆ โดยการนำเสนอสมควรอยู่ในรูปของบริบทใช้ภาษา เช่น ใช้สิ่งแวดล้อมรอบตัวผู้เรียน เล่าเรื่อง หรือสถานการณ์ เป็นต้น

2. การฝึกภาษา (Practice) ในขั้นนี้ครูจะให้นักเรียนได้การใช้ภาษาแต่จะเป็นการฝึกแบบควบคุมการใช้ภาษา ตัวอย่างของการฝึกประเภทนี้ ได้แก่ การฝึกออกเสียงตามครู

กิจกรรมเดิมข้อมูลที่ขาดหาย เกม การฝึกพูดเรื่องที่เกี่ยวข้องกับตัวผู้เรียนโดยใช้โครงสร้างทางภาษาที่เรียนมากิจกรรมปฏิสัมพันธ์อื่น ๆ เป็นต้น

3. กิจกรรมเพื่อการสื่อสาร (Communicative Activities) ในขั้นนี้ผู้เรียนจะได้ฝึกการใช้ภาษาที่มีลักษณะสมจริง ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาได้อิสระมากขึ้น ตัวอย่างของกิจกรรมเพื่อการสื่อสาร ได้แก่ กิจกรรมการแก้ปัญหา การแสดงบทบาทสมมุติสถานการณ์จำลอง เป็นต้น สมิตรา อังวัฒน์กุล (2550) กล่าวว่า การพูดเป็นทักษะสำคัญที่ใช้ในการสื่อสารในชีวิตประจำวัน ทักษะนี้เป็นทักษะที่สำคัญและจำเป็นมาก เพราะผู้ที่พูดได้ย่อมสามารถฟังผู้อื่นได้ เข้าใจ และจะช่วยให้การอ่านและการเขียนง่ายขึ้นด้วย ดังนั้น การฝึกฝนทักษะการพูดจึงต้องใช้เวลาในการฝึก ไม่ใช่เกิดจากการจดจำ

กล่าวโดยสรุป ผู้เชี่ยวชาญการสอนภาษาได้เสนอแนวคิดการสอนทักษะการพูดว่า ควรเริ่มจาก 1) การนำเสนอความรู้ทางภาษา ในขั้นนี้จะเป็นการให้ผู้เรียนมีความรู้ในตัวภาษา ซึ่งก่อให้เกิดความถูกต้องในการใช้ภาษา และจะช่วยให้เกิดความคล่องแคล่วในการสื่อสาร 2) ขั้นการฝึกหัด ในขั้นนี้ครูควรเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้โครงสร้างทางภาษาที่เรียนมา โดยรูปแบบการฝึกนั้นเป็นแบบควบคุม และยังคงจำกัดอยู่กับโครงสร้างภาษาที่นำเสนอ และ 3) การนำภาษาไปใช้ในขั้นนี้เป็นการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาในสถานการณ์ที่สมจริง ผู้เรียนมีโอกาสได้ใช้ภาษาในการปฏิสัมพันธ์ได้อย่างอิสระ และสนองความต้องการของแต่ละบุคคลโดยผู้เรียนได้ฝึกกิจกรรมการสื่อสารประเภทต่าง ๆ

5. การทดสอบการพูด

Heaton (1990) ได้ให้แนวทางในการทดสอบการพูดไว้ดังนี้

1. การออกเสียง (Pronunciation) แบ่งเป็น

1.1 การออกเสียงแยกคำ (Pronouncing words in isolation) เมื่อเราเรียนภาษาต่างประเทศเราจะยินเสียงซึ่งไม่คุ้นเคยสำหรับเรา เช่น เสียง th, t และ sh เป็นต้น ดังนั้นในระยะเริ่มต้นของการเรียนภาษาอังกฤษจึงควรทดสอบการออกเสียง เช่น การทดสอบ

การออกเสียงแบบ minimal pairs เช่น

bud bird ferry fairy

nip nib boss bus

pill pail knit lit

ball bowl fry fly

sheet seat support sport

หรือครูอาจให้นักเรียนดูภาพแล้วเลือกคำให้ตรงกับภาพ เช่น

1. ภาพปากกา pan pen

2. ภาพเรือ ship sheep

3. ภาพนก bird bud

4. ภาพพัด van fan

1.2 การออกเสียงคำในประโยค (Pronouncing words in sentences)

ครูให้นักเรียนอ่านออกเสียงประโยคซึ่งบรรจุคำที่เป็นปัญหาในการออกเสียง การออกเสียงคำในประโยคดีกว่าการออกเสียงคำเดี่ยวโดด ๆ เพราะเป็นการนำเสนอในบริบทที่ใช้ในชีวิตจริง เช่น

There were several people standing in the hole. (hole/hall)

Are you going to sail your boat today? (sail/sell)

Do you like this sport? (sport/spot)

1.3 การอ่านออกเสียง (Reading Aloud) การทดสอบการอ่านออกเสียง

ถ้าจะให้ดีควรให้นักเรียนดูบทอ่านก่อนสัก 2-3 นาที เพราะเวลาอ่านจะช่วยให้ นักเรียนสามารถสร้างจินตนาการเรื่องราวตามสถานการณ์จริงได้ด้วย ครูควรถามตัวเองก่อนว่าโดยทั่วไปคนชอบอ่านออกเสียงเกี่ยวกับสิ่งใดในชีวิตจริง อาจจะเป็นจดหมาย หรือคำชี้แจงต่าง ๆ เช่น

Text

First pick up the handset and listen for the dialing tone.

Then put in a fifty-cent coin.

Now dial the number you require and listen for a ringing tone

If you hear an engaged tone, replace the handset and try again later.

Your coin will be returned automatically.

1.4 การเล่าเรื่อง (Re-telling Stories) การเล่าเรื่องเป็นการทดสอบที่ดีกว่าการอ่านออกเสียง ครูควรให้นักเรียนอ่านเรื่องในใจก่อนแล้วจึงให้นักเรียนเล่าเรื่องที่อ่านถ้าครูเลือกเรื่องได้ดีก็จะสามารถทดสอบการออกเสียงได้ตรงตามที่ต้องการ อย่าลืมว่านี่คือการทดสอบการออกเสียง จึงไม่ควรหักคะแนนในกรณีที่มีการเล่าผิดหรือสรุปไม่ถูกต้อง

2. การใช้รูปภาพ (Using Pictures) การใช้รูปภาพมักเป็นการทดสอบทักษะการพูดที่ดีมากวิธีหนึ่ง อันดับแรกเริ่มด้วยการเลือกรูปภาพให้ตรงตามแบบที่ต้องการจะวัด อันดับสองให้นักเรียนดูรูปภาพก่อนสัก 2-3 นาทีก่อนที่จะให้นักเรียนบรรยายภาพ อันดับสามจำไว้ว่าการพูดปากเปล่าขึ้นอยู่กับภาพซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของบทเรียนมากกว่าที่จะเป็นส่วนหนึ่งของการทดสอบ

2.1 ภาพที่ใช้สำหรับการบรรยาย (Pictures for Description) ภาพเดี่ยว เช่น ภาพถ่ายหรือโปสเตอร์ แต่ถ้าเป็นการทดสอบควรมีภาพจำนวนมาก เช่น ภาพสิ่งของภาพคน

ภาพเหตุการณ์ ภาพสถานที่ และทัศนียภาพ ครูอาจให้นักเรียนพูดถึงภาพเป็นกลุ่มบรรยายภาพคน สิ่งของ และสถานที่ เช่น เขาทำอะไร สิ่งของอยู่ที่ไหน อย่าถามคำถามมากเกินไป แต่อาจพูด ง่ายๆ และช่วยเหลือเท่าที่จำเป็น ส่งเสริมให้นักเรียนใช้จินตนาการ พยายามให้นักเรียนเดาเหตุการณ์ว่าอะไรจะเกิดขึ้น

2.2 การใช้สำหรับการเปรียบเทียบ (Pictures for Comparison)

การทดสอบจะยิ่งน่าสนใจมากขึ้นเมื่อครูให้บรรยายภาพที่มีลักษณะคล้ายคลึงกัน 2 ภาพ เช่น ให้ภาพนักเรียนคนละภาพ แล้วให้แต่ละคนบรรยายภาพของตน แล้วเปรียบเทียบกับภาพของตนว่ามีอะไรแตกต่างกันบ้างโดยไม่ต้องดูภาพของเพื่อน อาจมีการถามคำถาม การโต้แย้ง การแสดงความคิดเห็นระหว่างทำกิจกรรมด้วย

2.3 การลำดับภาพ (Sequences of Pictures) การลำดับภาพ สามารถใช้

ทดสอบความสามารถในการพูดได้ดี ควรสอนการเล่าเรื่องแก่นักเรียนโดยใช้กริยารูปอดีต

2.4 ภาพที่ละคำพูดไว้ (Pictures with Speech Bubbles)

เป็นภาพที่ละคำพูดไว้ให้นักเรียนเดาว่าคนในภาพจะพูดว่าอย่างไร เช่น ภาพการ์ตูนโดยลบคำพูดออก สามารถทำเดี่ยวหรือคู่ก็ได้ เป้าหมายก็คือพยายามให้นักเรียนพูดมากที่สุดเท่าที่จะทำได้

2.5 แผนที่ (Maps) เราสามารถใช้แผนที่มาทดสอบความสามารถในการพูด

บอกทิศทาง สามารถทดสอบเป็นคู่ได้ด้วย โดยคนหนึ่งบอกทิศทาง และอีกคนหนึ่งเดินไปตามทางในแผนที่ตามคำบอก

3. การสัมภาษณ์ (Oral Interviews) ทักษะทางภาษาที่ใช้คู่กันเสมอในการ

สื่อสารในชีวิตประจำวัน คือ ทักษะการฟังและการพูด วิธีที่ดีที่สุดวิธีหนึ่งในการทดสอบการพูดคือการสัมภาษณ์ เพราะการสัมภาษณ์จะสามารถประเมินการฟังและการพูดในสถานการณ์ที่เป็นธรรมชาติ ซึ่งอาจเริ่มต้นด้วยการถามข้อมูลส่วนตัว เช่น ชื่อ ที่อยู่ งานอดิเรก สิ่งที่ชอบ และไม่ชอบ เป็นต้น

3.1 การถามคำถาม (Asking Questions) ครูพึงระมัดระวังไม่ให้

การสัมภาษณ์กลายเป็นการซักถาม การถามคำถามข้างล่างนี้อาจไม่เป็นธรรมชาติกับนักเรียนหรือก่อให้เกิดบรรยากาศที่ไม่ดีในการสัมภาษณ์ การถามคำถามอย่างต่อเนื่องจะกลายเป็นการซักถามมากกว่าการสัมภาษณ์ทางการศึกษา เช่น

When do you get up every morning?

What do you have for breakfast?

How do you travel to school?

การรวบรวมคำถามเตรียมไว้ก่อนเป็นสิ่งจำเป็น เพราะครูจะสามารถเลือกถามคำถามที่เหมาะสมกับนักเรียนได้ พยายามถามคำถามที่มีคำตอบที่น่าสนใจ และถามให้เป็นธรรมชาติ

ให้มากที่สุด เช่น การใช้คำถามที่นุ่มนวลขึ้น หรือการอ้ารับเพื่อสร้างความเป็นกันเองกับนักเรียน ตัวอย่างเช่น

I've often wondered where Plum Tree Road?

I usually take sandwiches to school for lunch - I suppose you do too?

They say that your college has a very good basketball team. เป็นต้น

การสร้างบรรยากาศที่เป็นกันเอง ครูอาจจะบอกนักเรียนถึงสิ่งที่ตัวเองชอบและไม่ชอบ หรืออุปนิสัยบางอย่างของครู ในขณะที่เดียวกันครูต้องไม่พยายามพูดมากเกินไป เพราะไม่ใช่เรื่องหกหกที่ผู้สัมภาษณ์จะพูดมากกับผู้ที่ถูกสัมภาษณ์ เพราะเป้าหมายของการสัมภาษณ์คือการวัดความสามารถการพูดของนักเรียน

3.2 การให้คะแนน (Marking) หลักการให้คะแนนที่ควรคำนึงคือไม่ควรให้คะแนนต่อหน้านักเรียน เพราะไม่มีอะไรที่จะทำให้นักเรียนขาดความมั่นใจมากกว่าการที่ครูให้คะแนนและบันทึกข้อบกพร่องในขณะที่ทำการสัมภาษณ์ ถ้าเป็นไปได้ควรให้คะแนนและบันทึกข้อบกพร่องหลังจากที่นักเรียนออกจากห้องไปแล้ว

3.3 การทดสอบนักเรียนเป็นคู่ (Testing Students in Pairs) วิธีการหนึ่งที่จะลดความตึงเครียดในการสัมภาษณ์ก็คือการสัมภาษณ์เป็นคู่ วิธีนี้มีข้อดีคือ ทำให้ครูได้ฟังนักเรียนพูดกับเพื่อนซึ่งมีสถานภาพเสมอกันไม่เหมือนพูดกับครูซึ่งมีสถานภาพเหนือกว่า ถ้าครูมอบหมายงานให้ปฏิบัตินักเรียนจะสามารถใช้ภาษาตามเป้าหมายได้อย่างเป็นธรรมชาติ เช่น นักเรียน 2 คน อาจจะถามเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างภาพ 2 ภาพที่คล้ายคลึงกันหรือการเรียงลำดับภาพเพื่อเล่าเรื่อง หรือครูอาจมอบหมายให้นักเรียนเตรียมคำถามนี้ล่วงหน้าก่อนที่จะสอบ

การให้น้ำหนักคะแนนความสามารถในการพูด (Grading Oral Ability) สิ่งสำคัญในการทดสอบการพูดคือ การใช้วิธีที่เหมาะสมในการให้คะแนน เพราะถึงแม้จะปรับปรุงระบบอย่างไร การให้คะแนนการให้สัมภาษณ์ก็ยังเป็นอัตวิสัย (Subjective) อยู่ดี (คือ การให้คะแนนขึ้นอยู่กับความรู้สึกของผู้ให้ ทำให้ขาดความเที่ยงตรงและความน่าเชื่อถือเมื่อเทียบกับข้อสอบแบบเลือกตอบ) ซึ่งครูต้องใช้ความระมัดระวังให้มาก

Heaton (1990) ได้เสนอแนวทางในการพิจารณาให้คะแนนไว้ ดังนี้

1. ความถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ (Grammatical Accuracy) ซึ่งที่เป็นปัญหาก็คือครูจะให้คะแนนอย่างไร ถ้านักเรียนสามารถใช้ภาษาในการสื่อสารได้ตรงตามเป้าหมายแต่ทำผิดหลักไวยากรณ์แต่พูดสื่อความหมายอะไรไม่ได้เลย

2. การใช้สเกล (Using a Rating Scale) ฮีตัน ได้เสนอแนะให้ครูใช้สเกลในการให้คะแนน เนื่องจากมีความสะดวก เพราะครูเพียงแต่อ่านและเช็คสเกลที่เหมาะสมกับความสามารถในการใช้ภาษาของนักเรียนและควรปรับปรุงให้เหมาะสมกับระดับของนักเรียนฮีตัน ได้เสนอสเกล 6 ระดับ โดยให้แนวทางไว้ดังนี้ คือ เขียนบรรยายข้อกำหนดคุณภาพของคะแนน เริ่มจากระดับ 4 สำหรับผู้ที่อยู่ในระดับเหนือกว่าระดับกลางเล็กน้อย และระดับ 3 สำหรับผู้ที่อยู่ในระดับที่ต่ำกว่าระดับกลางเล็กน้อย จากนั้นจึงพิจารณาระดับ 5 ซึ่งเป็นระดับดีมาก เสร็จแล้วพิจารณาระดับ 2 ซึ่งเป็นระดับที่ไม่น่าพอใจ สุดท้ายจึงเป็นระดับ 6 ซึ่งเป็นระดับที่ดีเยี่ยม และระดับ 1 ซึ่งเป็นระดับที่อ่อนมากที่สุด

นอกจากนี้ ฮีตัน ยังให้แนวคิดประกอบการพิจารณานำไปใช้ในการสัมภาษณ์ คือ การใช้ห้องปฏิบัติการทางภาษา (Using a Language Laboratory) สิ่งที่เป็นอุปสรรคอย่างมากอีกประการหนึ่งในการสัมภาษณ์คือ เวลา เพราะการสัมภาษณ์ใช้เวลามาก ฉะนั้นการใช้ห้องปฏิบัติการทางภาษาจะช่วยให้ครูสามารถทดสอบนักเรียนแต่ละครั้งละมาก ๆ ได้ในระยะเวลาอันสั้น และยังได้ให้แนวทางในการสร้างแบบทดสอบที่ใช้ในห้องปฏิบัติการทางภาษา ดังนี้

1. คำถามที่เกี่ยวกับสิ่งที่ชอบและไม่ชอบ (Questions about likes, dislike etc.) ครูอาจจะบันทึกคำถามลงในเทป และควรเว้นระยะในแต่ละข้อ ตัวอย่างเช่น

What's our hobby?

.....

Why do you find it interesting?

.....

What advice would you give to someone about to take up this hobby?

2. คำถามและการพูดในสถานการณ์ทางสังคม (Questions and Statements in Social Situations) แบบทดสอบนี้จะวัดความสามารถของนักเรียนเกี่ยวกับการตอบคำถามและการพูดในสถานการณ์ปกติประจำวัน เช่น การแสดงความเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยการร้องทุกข์ การขอโทษ เป็นต้น

3. สถานการณ์สั้น ๆ (Mini Situations) แบบทดสอบชนิดนี้นักเรียนจะได้รับสถานการณ์ในชีวิตจริง เกี่ยวกับการปฏิบัติต่อสถานการณ์ต่าง ๆ อย่างเหมาะสม เช่น

You meet a friend of yours who has just come out of the hospital. What do you say?

The telephone rings and someone asks to speak to Mr. Len Shaw. You've never heard of him. What do you say?

Someone asks you to see a film with him, but you'd rather see it with your best friend. What do you say?

4. บทสนทนา (Conversation) คำถามชนิดนี้เกี่ยวกับสถานการณ์ในชีวิตประจำวัน เช่น การแนะนำตัว การถามข้อมูล การบอกทาง การนัดหมายกับหมอหรือหมอฟัน การจองห้องพักในโรงแรม การจองโต๊ะในภัตตาคาร เป็นต้น

สุดท้าย Heaton ได้เสนอแนะแนวทางการทดสอบการพูดอีกวิธีหนึ่ง คือ การทดสอบการพูดร่วมกับทักษะอื่น (Testing Speaking with Other Skills) ดังได้กล่าวมาแล้วว่า ทักษะการฟังและการพูดไม่สามารถที่จะแยกออกกันได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการทดสอบการสนทนา และการสัมภาษณ์ นอกจากนี้เรายังสามารถทดสอบการพูดร่วมกับทักษะอ่าน เช่น ให้นักเรียนอ่านบทอ่านแล้วอภิปราย เป็นต้น

อนึ่ง Heaton (1990) ได้เสนอแนะเพิ่มเติมเกี่ยวกับการทดสอบที่เรียกว่า การประเมินผลแบบต่อเนื่อง (Continuous Assessment) ดังนี้

การประเมินผลแบบต่อเนื่อง (Continuous Assessment)

กิจกรรมต่าง ๆ ที่ใช้ในการประเมินแบบต่อเนื่อง ได้แก่

กิจกรรมการพูดปากเปล่า : กิจกรรมโครงงานและการแสดงบทบาทสมมติ (Oral Activities : Projects and Role Play)

สิ่งที่ครูควรคำนึงก็คือ ทักษะภาษาบางอย่างไม่สามารถที่จะวัดด้วยวิธีการทดสอบตามปกติทั่วไป การประเมินผลแบบต่อเนื่อง (Continuous Assessment) จะช่วยให้ครูสามารถวัดความสามารถของนักเรียนในการทำงานที่ได้รับมอบหมายและการปฏิบัติตามสถานการณ์ที่คล้ายกับชีวิตจริง และเนื่องจากกิจกรรมในการเรียนภาษา โดยเฉพาะอย่างยิ่งภาษาพูดคือกิจกรรมการสื่อสาร ดังนั้นแบบทดสอบที่ดีที่สุดสำหรับทักษะพูดก็คือ การสังเกตการณ์ใช้ภาษาของนักเรียน

การสนทนาแบบทันทีทันใดไม่มีการเตรียมตัวล่วงหน้า ซึ่งเป็นการสื่อสารอย่างแท้จริงจะทำการวัดได้ยากมาก โดยทั่วไปครูมักจะถามคำถามที่นักเรียนรู้คำตอบอยู่แล้วกล่าวโดยสรุปก็คือ สถานการณ์ที่ครูทดสอบเป็นสถานการณ์ที่ไม่จริง ยังเป็นแบบที่ควบคุมอยู่มาก จึงไม่ใช่สถานการณ์การทดสอบแบบทันทีทันใด ด้วยเหตุที่การมอบหมายสถานการณ์การพูดแก่นักเรียนมีความสำคัญ ครูจึงควรมอบหมายกิจกรรมที่เหมาะสมให้กับนักเรียน เช่น

1. กิจกรรมช่องว่างของข้อมูล (Information Gap) ถ้าครูต้องการให้นักเรียนแลกเปลี่ยนข้อมูลซึ่งกันอย่างเป็นธรรมชาติ ควรให้ข้อมูลนักเรียนแต่ละคนเพียงด้านเดียวเพื่อให้นักเรียนถามข้อมูลอีกด้านที่เหลือ ซึ่งทำได้โดยการจัดกิจกรรมคู่ กิจกรรมกลุ่มเล็กประมาณ 3-4 คน โดยทุกคนจะได้รับข้อมูลที่ไม่สมบูรณ์ แล้วให้นักเรียนสอบถามแลกเปลี่ยนข้อมูลซึ่งกันและกัน

2. กิจกรรมบทบาทสมมติ (Role Play) นับเป็นกิจกรรมที่เป็นประโยชน์ในการประเมินผลแบบต่อเนื่อง นักเรียนสามารถแสดงบทบาทต่าง ๆ ตามข้อมูลและสถานการณ์ที่ได้รับ เช่น นักเรียนคนหนึ่งได้รับมอบหมายให้เป็นคนซื้อสินค้า และอีกคนหนึ่งแสดงบทบาทเป็นพนักงานขาย โดยไม่ใช้เวลาในการเตรียมตัวมากนัก เพื่อให้นักเรียนได้มีโอกาสพูดและใช้ภาษาอย่างทันทีทันใด หรือโต้ตอบสิ่งที่นักเรียนไม่คาดฝันล่วงหน้า

ขณะดำเนินกิจกรรมครูควรเดินไปรอบ ๆ ห้อง จากกลุ่มหนึ่งไปอีกกลุ่มหนึ่ง พร้อมการจดบันทึกซึ่งครูอาจใช้บัตรเล็ก ๆ พยายามอย่าแสดงให้นักเรียนเห็นว่าครูกำลังประเมินเขาโดยตรงไม่ต้องสังเกตนักเรียนทุกคน แต่ติดตามความก้าวหน้าของนักเรียนอย่างต่อเนื่องและเป็นระบบอย่างไรก็ตาม การประเมินผลแบบต่อเนื่องยังห่างไกลจากคุณภาพที่ต้องการในการทดสอบนักเรียน คำพูดเพียง 1-2 คำ หรือบันทึกย่อเพียงสั้น ๆ บอกข้อมูลนักเรียนได้เพียงเล็กน้อยเท่านั้น

สรุปได้ว่า การทดสอบการพูดอาจทดสอบได้ด้วยวิธีการดังนี้

1. การทดสอบโดยการออกเสียง ซึ่งสามารถทดสอบโดย การออกเสียงแยกคำ การออกเสียงคำในประโยค การอ่านออกเสียง การเล่าเรื่อง
2. การทดสอบโดยการใช้รูปภาพ ซึ่งทดสอบโดยใช้ รูปภาพสำหรับการบรรยาย รูปภาพการเปรียบเทียบ (Pictures for Comparison) รูปภาพสำหรับการลำดับภาพ รูปภาพที่ละคำพูด และแผนที่
3. การทดสอบโดยการสัมภาษณ์ (Oral Interviews) เป็นวิธีการที่สามารถประเมินการฟังและการพูดในสถานการณ์ที่เป็นธรรมชาติ โดยใช้วิธีการถามคำถาม การให้คะแนน การทดสอบเป็นคู่

ในการทำวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ใช้แบบประเมินการพูดโดยทดสอบจากการออกเสียงคำ การออกเสียงประโยค และการพูดปากเปล่า ซึ่งเกณฑ์ที่ใช้ในการประเมินได้แนบไว้ในภาคผนวก ก.

6. การวัดและประเมินทักษะผลการพูด

อัจฉรา วงศ์โสธร (2538) ได้กล่าวเกี่ยวกับการประเมินผลความสามารถทางการพูดไว้ว่า ในการประเมินผลการพูดจำเป็นต้องให้ผู้เรียน รู้วัตถุประสงค์ของการพูดและบทบาทของตนเองว่าเป็นใคร เป็นการแสดงบทบาทสมมติ ผู้ฟังเป้าหมายเป็นใคร มีความรู้ ความเข้าใจมากน้อยเพียงใด หรือมีจุดประสงค์ใดในการฟังนอกจากนี้ ผู้เรียนควรรู้เกี่ยวกับสถานการณ์ว่าเป็นการพูดโดยมีครูเพื่อนร่วมชั้น กรรมการตัดสินคะแนน ฯลฯ อยู่ด้วยหรือไม่ ตลอดจนสื่อต่าง ๆ ที่ช่วยในการกระตุ้นการสอบพูดมีประกอบหรือไม่ ดังนั้นการประเมินผลทักษะการพูด จึงอาจแบ่งเป็น 3 ลักษณะคือ

1. การพูดเดี่ยวเพียงคนเดียว เช่นการกล่าวรายงาน การอธิบาย การเล่าเรื่อง การให้คำแนะนำ การกล่าวแสดงความคิดเห็นหรือการกล่าววิพากษ์วิจารณ์ เทคนิคการวัด

ความสามารถทางการพูดประเภทนี้มักเป็นวิถียวิธีการทดสอบแบบตรง เพราะผู้พูดได้แสดงทักษะพูดจริงในเนื้อหาที่ได้เตรียมมา

2. การสัมภาษณ์หรือการสนทนาซึ่งมักเป็นการพูดระหว่างบุคคล 2 คน ครูและผู้สอบ

3. การอภิปรายหรือการโต้เถียง ซึ่งมีการแสดงความคิดเห็นเป็นกลุ่ม โดยมีกรรมการเป็นผู้ให้คะแนนรายบุคคล ซึ่งการประเมินความสามารถวิธีนี้ต้องคำนึงถึง

3.1 การออกเสียงว่าชัดเจนหรือไม่เพียงใด การลงเสียงหนักเบา การใช้เสียงขึ้นลง การเว้นจังหวะการพูด

3.2 ท่วงที สีหน้า การสบตากับผู้ฟังว่าสอดคล้องและเหมาะสมกับการแสดงออกทางการพูดหรือไม่และผู้พูดสามารถใช้ได้ผลอย่างไร

3.3 ศัพท์สำนวนที่ใช้ว่าเหมาะสมและได้ความหมายหรือไม่

3.4 โครงสร้างประโยคที่ใช้ว่าถูกต้องหรือไม่ (ข้อ 1-4 อาจมีน้ำหนักน้อยกว่าการประเมิน ข้อ 5- 8 เช่น อาจเป็นสัดส่วน 2:3)

3.5 ใจความสำคัญของการพูด

3.6 รายละเอียดสนับสนุนหรือโต้แย้งพร้อมทั้งการใช้เหตุผล

3.7 การสรุปประเด็นหรือการขมวดปิดท้ายการพูด

3.8 การรักษาสัมพันธภาพกับผู้พูดด้วย โดยการใช้ปฏิสัมพันธ์ทางภาษาที่เหมาะสม เช่น กลวิธีการสอดแทรกคำพูดของผู้อื่น การนำเข้าสู่การการพูดของตนเองอย่างราบรื่นไม่ห้วน ไม่ใช้การขัดคออย่างไม่สุภาพ กลวิธีการขึ้นต้นและลงท้ายการพูดที่เหมาะสม

ขณะที่ ศุภรัตน์ ภักทรานนท์ (2532) ได้สรุปว่า การวัดและประเมินผลทักษะการพูดภาษาสามารถวัดด้วยวิธีการต่าง ๆ ดังนี้

1. วัดเฉพาะทักษะการพูด เช่นพูดตามหัวข้อที่กำหนดให้
2. วัดทักษะการพูดสัมพันธ์กับทักษะอื่น ๆ เช่น ฟัง-พูด เขียน-พูด เป็นต้น
3. วัดทักษะการพูดโดยตรง คือพูดในสภาพที่เป็นจริงหรือสถานการณ์จำลองที่สมจริง
4. วัดทักษะการพูดทางอ้อม ใช้วิธีการสัมพันธ์กับการพูดโดยตรง เช่น การระลึก โดยการใช้ ผู้เรียนอ่านบทสนทนาที่ข้อความบางตอนที่ขาดหายไปแล้วเลือกคำตอบมาเติมหรือเขียนให้สมบูรณ์โดยถือว่าก่อนตอบผู้เรียนต้องออกเสียงในใจก่อน
5. วัดจุดย่อยขององค์ประกอบต่าง ๆ ทางภาษาได้แก่ ระบบเสียง ศัพท์ โครงสร้างไวยากรณ์ เป็นการวัดความสามารถทางภาษา

6. วัดทักษะรวมสรุป เป็นการวัดความสามารถในการสื่อความหมายด้วยการพูด ซึ่งต้องใช้ความรู้ทางภาษา และความสามารถทางอื่น ๆ เช่น การทำกิจกรรมดังต่อไปนี้

- 6.1 สนทนาเป็นกลุ่มหรือเป็นคู่
- 6.2 แสดงบทบาทสมมติ เช่น พูดโทรศัพท์ แสดงละครสั้นๆ
- 6.3 พูดบรรยายภาพ หรืออ่านข้อความแล้วเล่า หรือพูดสรุป
- 6.4 พูดตามหัวข้อที่กำหนดให้
- 6.5 พูดอธิบาย พูดบรรยาย รายงาน พูดโน้มน้าว โต้แย้ง
- 6.6 พูดภาษาอังกฤษจากเรื่องราวภาษาไทย
- 6.7 ครูสัมภาษณ์ผู้เรียน หรือผู้เรียนจับคู่สัมภาษณ์กันเอง
- 6.8 ตอบแบบทดสอบแบบเติมคำในช่องว่าง
- 6.9 ตอบคำถามเกี่ยวกับภาพการ์ตูน เป็นชุดเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

สามารถใช้เหตุผลและสรุปอ้างอิงได้จากเนื้อเรื่อง

แฮร์ริส (Harris, 1996) และโอลเลอร์ (Oller, 1979) ได้จัดระบบการวัดความสามารถด้านการพูด ซึ่งได้พัฒนาขึ้นโดยแบ่งเป็น 4 ระดับ จากระดับ 1 ซึ่งเป็นระดับเริ่มเรียน จนถึง ระดับ 4 ซึ่งเป็นระดับสื่อสาร โดยแบ่งเป็นหัวข้อต่อไปนี้

การออกเสียง (Pronunciation)

1. ยังพูดไม่ได้และตอบโต้ไม่ได้
2. ออกเสียงผิดๆและเข้าใจยาก
3. ออกเสียงผิดเป็นครั้งคราว
4. ออกเสียงถูกต้อง พูดได้

คำศัพท์ (Vocabulary)

1. ใช้คำศัพท์ผิดและโต้ตอบไม่ได้
2. ใช้คำศัพท์ผิดบ่อย ๆ แต่ใช้ศัพท์ในสถานการณ์ได้
3. สื่อความหมายได้เป็นส่วนใหญ่ ใช้คำศัพท์ได้เหมาะสม
4. ใช้คำศัพท์ได้เหมาะสมทุกสถานการณ์

ไวยากรณ์ (Grammar)

1. ใช้โครงสร้างไวยากรณ์ผิด ไม่สามารถสื่อสารได้
2. ใช้ไวยากรณ์เบื้องต้นผิด วัสดุถูกต้องบ้าง
3. ใช้โครงสร้างทางไวยากรณ์ได้ถูกต้องแต่มีข้อผิดพลาดเล็กน้อย
4. ไม่มีข้อผิด ทั้งในการใช้ศัพท์หรือโครงสร้าง

ความคล่องแคล่ว (Fluency)

1. พูดแล้วหยุดนาน พูดไม่จบประโยคหรือโต้ตอบไม่ได้
2. พูด ๆ แล้วพูดต่อไม่ได้ พยายามพูดต่อไปโดยเริ่มต้นใหม่
3. บทสนทนาเป็นธรรมชาติ และต่อเนื่องบางครั้ง ยังติดตะกุกตะกัก
4. บทสนทนาเป็นธรรมชาติ หยุดบ้างเช่นเดียวกับเจ้าของภาษา

ส่วน สุภัทรา อักษรานันนุเคราะห์ (2532) ได้เสนอแนวทางการประเมิน

ความสามารถทางการพูดของผู้เรียนตามสภาพจริง โดยใช้แบบประเมินความสามารถทางมาตราส่วน 6 ระดับ แบบ The Schulz Communicative Competence Scale, The Foreign Service Instituted Scale และ The Bartz scale ซึ่งละม่อม ศรีเจริญ (2544) ได้สรุปแนวทางการประเมินความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษไว้คือ ความคล่องแคล่ว ความสามารถในการพูดให้ คนอื่น เข้าใจคำศัพท์ที่ใช้ในการสื่อสาร โครงสร้างสำเนียงและความพยายามในการสื่อสาร ดังนี้

1. ความคล่องแคล่ว

- 1.1 พูดตะกุกตะกักไม่ปะติดปะต่อกันจนไม่สามารถสื่อสารได้ คะแนน 0
- 1.2 พูดซ้ำมากไม่สม่ำเสมอ ยกเว้นประโยคสั้นๆ หรือประโยคที่ใช้กันอยู่

ประจำคะแนน 1

- 1.3 มีความลืงเลบ่อย และพูดตะกุกตะกัก บางประโยคไม่สมบูรณ์ คะแนน 2
- 1.4 มีความลืงเลในการพูดบางครั้งบงคราว มีตะกุกตะกักบ้าง เพราะพูด

ประโยคใหม่และต้องจดคำ เรียงคำ คะแนน 3

- 1.5 พูดได้อย่างสบาย ราบรื่น แต่ยั้งรู้ว่าไม่ใช่เจ้าของภาษาเมื่อพิจารณาจาก

ความเร็วและความสม่ำเสมอของการพูด คะแนน 4

- 1.6 พูดได้ทุกหัวเรื่องอย่างสบายและราบรื่นคล้ายเจ้าของภาษา

2. ความสามารถพูดให้ผู้อื่นเข้าใจ

- 2.1 ไม่สามารถเข้าใจสิ่งที่ผู้พูดพูดเลย
- 2.2 เข้าใจเพียงเล็กน้อยเป็นส่วนย่อย ๆ หรือคำเดี่ยว ๆ คะแนน 1
- 2.3 เข้าใจบางกลุ่มคำหรือบางวลี คะแนน 2
- 2.4 เข้าใจเอกัตถประโยค (Simple Sentence) ที่สั้น ๆ คะแนน 3
- 2.5 เข้าใจคำพูดที่ผู้เรียนพูดเป็นส่วนใหญ่ คะแนน 4
- 2.6 เข้าใจคำพูดที่ผู้เรียนพูดมาทั้งหมด คะแนน 5

3. ปริมาณของข้อความในการสื่อสาร

- 3.1 ผู้เรียนมิได้นำข้อความที่เกี่ยวข้องมาพูดเลย คะแนน 0
- 3.2 ผู้เรียนนำข้อความที่เกี่ยวข้องมาพูดน้อย คะแนน 1

- 3.3 ผู้เรียนนำข้อความที่เกี่ยวข้องมาพูดบ้าง คะแนน 2
- 3.4 ผู้เรียนนำข้อความที่เกี่ยวข้องมาพูดพอสมควร คะแนน 3
- 3.5 ผู้เรียนนำข้อความที่เกี่ยวข้องมาพูดส่วนมาก คะแนน 4
- 3.6 ผู้เรียนนำข้อความที่เกี่ยวข้องมาพูดทั้งหมด คะแนน 5
4. คุณภาพของข้อความที่นำมาสื่อสาร
- 4.1 คำพูดที่ผู้เรียนพูดไม่ถูกต้องเลย คะแนน 0
- 4.2 มีคำพูดที่ถูกต้องตามโครงสร้างน้อยมาก คะแนน 1
- 4.3 มีคำพูดที่ถูกต้องบ้าง แต่ยังมีปัญหาด้านโครงสร้างทางภาษาอยู่มาก
คะแนน 2
- 4.4 มีคำพูดที่ถูกต้องมาก แต่ยังมีปัญหาด้านโครงสร้างทางภาษาอยู่มาก
คะแนน 3
- 4.5 มีคำพูดที่ถูกต้องเป็นส่วนมาก และยังมีปัญหาด้านโครงสร้างทางภาษา
น้อยมาก คะแนน 4
- 4.6 คำพูดถูกต้องเกือบทั้งหมด คะแนน 5
5. สำเนียง
- 5.1 ออกเสียงผิด ๆ จนผู้ฟังไม่สามารถเข้าใจบ่อยครั้ง คะแนน 0
- 5.2 ออกเสียงผิดมากบ่อยครั้ง และลงเสียงหนักผิด คะแนน 1
- 5.3 สำเนียงยังเป็นไทย ทำให้ต้องตั้งใจฟัง และการออกเสียงผิดบางครั้ง
คะแนน 2
- 5.4 สำเนียงยังเป็นไทยอยู่บ้างและออกเสียงผิดบางครั้งแต่ก็ยังสามารถเข้าใจ
ได้คะแนน 3
- 5.5 ออกเสียงไม่ผิด เด่นชัด แต่ยังไม่เหมือนเจ้าของภาษา คะแนน 4
- 5.6 ออกเสียงคล้ายเจ้าของภาษาแทบจะไม่มีสำเนียงไทย คะแนน 5
6. ความพยายามในการสื่อสาร
- 6.1 หยุดเงียบเป็นเวลานานโดยไม่ใช้ความพยายามพูดให้จบความ คะแนน 0
- 6.2 พยายามที่จะสื่อสารน้อยมาก แต่ยังขาดความกระตือรือร้น คะแนน 1
- 6.3 พยายามที่จะสื่อสารบ้างแต่ยังแสดงคามไม่สนใจ คะแนน 2
- 6.4 พยายามที่จะสื่อสารแต่ไม่รู้จักใช้ท่าทางช่วย คะแนน 3
- 6.5 พยายามที่จะสื่อสารและรู้จักใช้ท่าทางช่วย คะแนน 4
- 6.6 พยายามเป็นพิเศษที่จะสื่อสารโดยใช้ทั้งภาษาพูดและท่าทางเพื่อการ
แสดงออก คะแนน 5

จากวิธีการวัดและประเมินผลทักษะการพูด ดังที่ได้กล่าวมานี้ สรุปว่า การวัดและการประเมินผลทักษะการพูดนั้นสามารถทำได้หลายวิธีการ ซึ่งขึ้นอยู่กับกิจกรรมการสอนพูดและความสามารถของผู้เรียน ซึ่งการทำวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ประเมินความสามารถของผู้เรียนโดยใช้เกณฑ์การวัดความสามารถด้านการพูดที่ปรับมาจาก แฮร์ริส (Harris, 1996) และโอลเลอร์ (Oller, 1979) ที่ได้จัดระบบการวัดความสามารถด้านการพูด โดยแบ่งเป็น 4 ระดับ จากระดับ 1 ซึ่งเป็นระดับเริ่มเรียน จนถึง ระดับ 4 ซึ่งเป็นระดับสื่อสาร ดังนี้

เกณฑ์การให้คะแนนการพูด

การออกเสียง

- ระดับ 1 หมายถึง ยังพูดไม่ได้และตอบโต้ไม่ได้
- ระดับ 2 หมายถึง ออกเสียงผิด ๆ และเข้าใจยาก
- ระดับ 3 หมายถึง ออกเสียงผิดเป็นครั้งคราว
- ระดับ 4 หมายถึง ออกเสียงถูกต้อง พูดได้

คำศัพท์

- ระดับ 1 หมายถึง ใช้คำศัพท์ผิดและโต้ตอบไม่ได้
- ระดับ 2 หมายถึง ใช้คำศัพท์ผิดบ่อย ๆ แต่ใช้ศัพท์ในสถานการณ์ได้
- ระดับ 3 หมายถึง สื่อความหมายได้เป็นส่วนใหญ่ ใช้คำศัพท์ได้เหมาะสม
- ระดับ 4 หมายถึง ใช้คำศัพท์ได้เหมาะสมทุกสถานการณ์

ความคล่องแคล่ว

- ระดับ 1 หมายถึง พูดแล้วหยุดนาน พูดไม่จบประโยคหรือโต้ตอบไม่ได้
- ระดับ 2 หมายถึง พูด ๆ แล้วพูดต่อไม่ได้ พยายามพูดต่อไปโดยเริ่มต้นใหม่
- ระดับ 3 หมายถึง บทสนทนาเป็นธรรมชาติ และต่อเนื่องบางครั้ง

ยังติดตะกุกตะกัก

- ระดับ 4 หมายถึง บทสนทนาเป็นธรรมชาติ หยุดบ้างเช่นเดียวกับ

เจ้าของภาษา

7. ความสัมพันธ์ระหว่างทักษะการฟังกับทักษะการพูด

ทักษะการฟังกับการพูดนับเป็นทักษะที่ไม่อาจจะแยกออกจากกันได้โดยเด็ดขาด

Byrne (1990) กล่าวว่า การพูดเป็นการสื่อสารแบบ 2 ทาง ระหว่างผู้พูดและผู้ฟังและเกี่ยวข้องกันระหว่างทักษะการพูดซึ่งเป็นทักษะการผลิตภาษา (Productive Skill) และทักษะการฟังซึ่งเป็น (Receptive Skill) ทั้งผู้พูดและผู้ฟังต่างต้องมีปฏิสัมพันธ์เชิงบวกในการพูดเพื่อการสื่อสารและการฟังเพื่อรับข้อมูล เพราะปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดกับผู้ฟังเป็นกระบวนการที่ซับซ้อนผู้พูดส่งรหัสในการสื่อสารข้อมูลโดยใช้ภาษาที่เหมาะสม ขณะเดียวกันผู้ฟังก็ต้องถอดรหัส

หรือแปลความหมายข้อมูล ข้อดีของลักษณะการพูดโดยทั่วไปก็คือ รายละเอียดของข้อมูลในการพูด มักจะมีมากมายเกินความต้องการของผู้ฟัง ทั้งนี้ก็เพื่อที่จะสื่อความให้ผู้ฟังเข้าใจนั่นเอง นอกจากนี้ ผู้ฟังยังมีตัวช่วยในการฟังได้แก่ จังหวะ และสัมผัสทางฉันทลักษณ์ เช่น การเน้นเสียงหนักในคำ และการออกเสียงสูงต่ำในประโยค ซึ่งเป็นองค์ประกอบหนึ่งในการสื่อความหมายในการพูด เช่นเดียวกันกับการเคลื่อนไหวทางร่างกายและการแสดงออกทางสีหน้าท่าทาง แม้ว่าสถานการณ์ ในชั้นเรียนจะมีข้อจำกัดในเรื่องเวลา ให้จำเป็นต้องพัฒนาทักษะใดทักษะหนึ่งในแต่ละบทเรียนก็ตาม ครูจะต้องไม่ลืมข้อเท็จจริงที่ว่า การพูดเป็นการสื่อสารแบบ 2 ทางระหว่างผู้พูดกับผู้ฟัง

พอสรุปได้ว่า ทักษะการฟังกับการพูดนั้นมีความสัมพันธ์กันเป็นอย่างยิ่ง เพราะการสื่อสารระหว่างผู้พูดกับผู้ฟังจะประสบความสำเร็จตรงตามวัตถุประสงค์ของการสื่อสาร ต้องอาศัยความสัมพันธ์เชิงบวกของการฟังและการพูด

8. การสอนทักษะการฟังและการพูด

การพัฒนาทักษะการฟังและการพูดของนักเรียนนั้นผู้สอนต้องคำนึงถึงปัจจัยต่าง ๆ เช่น สภาพจิตใจ ความตั้งใจ ความแตกต่างของรูปแบบการเรียนรู้ของนักเรียน นอกจากนี้ยังมี ปัญหาเพราะการที่สื่อ ตัวผู้สื่อสารที่มีลีลาภาษาที่แตกต่างกันไป ซึ่งครูอาจใช้แนวทางในการแก้ปัญหา และพัฒนาทักษะการฟังและการพูดได้ดังนี้ (Yagang, 1996)

1. ด้านสารที่สื่อ

1.1 เลือกเนื้อหาการฟังตามระดับของนักเรียน

1.2 ออกแบบแบบฝึกหัดที่เน้นภาระงาน (Task) ที่ให้นักเรียนกระทำ

ด้วยความสนใจและสามารถเรียนรู้ทักษะการฟังโดยไม่รู้ตัว เช่น การวาดภาพ เขียนแผนภูมิ บันทึก ข้อมูล เป็นต้น

1.3 ให้นักเรียนได้ฝึกกับข้อมูลที่หลากหลาย เช่น การฟังคำบรรยาย ฟังวิทยุ ภาพยนตร์ ละครโทรทัศน์ ประกาศ บทสนทนา สัมภาษณ์ เรื่องเล่า เพลง และอื่น ๆ

1.4 ใช้สื่อประกอบการฟัง เช่น ภาพแผนภูมิ เพื่อช่วยในการเดาและจินตนาการได้ดียิ่งขึ้น

2. ด้านผู้พูด

2.1 ฝึกเรื่องเสียง เช่น การออกเสียงคำที่เชื่อมต่อกัน หรือการละเสียง บางเสียงในขณะที่สนทนาตามธรรมชาติ

2.2 ให้นักเรียนตระหนักในความแตกต่างของสำเนียงของเจ้าของภาษา เช่น สำเนียงของชาวอังกฤษ ชาวอเมริกัน เป็นต้น

2.3 เลือกเนื้อหาสั้น ๆ ง่าย ๆ ที่ไม่ใช้คำพุ่มเพื่อยามากนักสำหรับในระดับต้น ส่วนในระดับที่สูงขึ้นใช้เนื้อหาที่ใช้ในชีวิตจริง

3. ด้านผู้ฟัง

3.1 ให้ความรู้พื้นฐานแก่นักเรียน เช่น ประโยคที่ซับซ้อนหรือประโยคที่ใช้ในภาษาพูด

3.2 พยายามให้ข้อมูลย้อนกลับ เพื่อให้การทำกิจกรรมเป็นไปตามวัตถุประสงค์

3.3 พัฒนาทักษะการฟังด้วยการฝึกการเดาความ ฟังเพื่อจับในความสำคัญ ตีความโดยการกำหนดภาระงานและแบบฝึกหัดที่เน้นความแตกต่างกันหลายระดับ
ดวงเดือน แสงชัย (2543) กล่าวว่า ทักษะฟังเป็นทักษะที่สำคัญที่สุดที่จะนำไปสู่ทักษะอื่นต่อไป คือ การพูด การอ่าน และการเขียน และกล่าวเพิ่มเติมว่า การฟังแยกออกเป็น 2 ระดับ คือ

1. ระดับเริ่มต้น จะเน้นไปในการฟังเสียง ให้นักเรียนจำเสียงได้ และสามารถออกเสียงได้ถูกต้อง ให้อารมณ์สังเกตและจำแนกได้ว่าเสียงต่าง ๆ มีความแตกต่างกันอย่างไร

2. ระดับที่ 2 เป็นระดับการฟังประโยคและเรื่องราวเพื่อความเข้าใจ การฝึกทักษะการฟังจึงประกอบไปด้วยการฟัง เสียง พยางค์ คำศัพท์ ประโยค การสนทนา และการฟังเรื่องราวได้เข้าใจเป็นขั้นสุดท้าย

สรุปได้ว่า การสอนทักษะการพูดนั้น จะแทรกปนไปกับการสอนฟัง เป็นทักษะที่จะฝึกควบคู่กันไปกับการฟังเสมอ การพูดเป็นเครื่องมือที่สำคัญในการสื่อสารยิ่งกว่าการอ่านและการเขียน

9. กิจกรรมการสอนทักษะการฟังและการพูด

Byrne (1990) ได้ให้แนวทางในการสอนการฟังและการพูด ซึ่งพอสรุปได้ดังนี้
กิจกรรมการฟังเพื่อความเข้าใจ (Listening Comprehension)

1. การฝึกฟัง (Ear-training) เป็นการฝึกการจำแนกเสียงที่แตกต่าง เสียงเน้นหนักในคำ เสียงสูงต่ำในประโยค จะทำให้น่าสนใจยิ่งขึ้นถ้านำเสนอโดยเกม เช่น การแข่งขันเป็นทีม

2. กิจกรรมเกม (Game-like Activities) เช่น 'Simon says' และ 'Bingo' เป็นต้น นับเป็นวิธีที่มีประสิทธิภาพในการสอนวิธีหนึ่ง

3. การปฏิบัติตามคำสั่ง (Instructions) เช่น กิจกรรมการเขียนภาพตามคำบอก การเติมภาพหรือแผนที่ให้สมบูรณ์ การเดินทางตามแผนที่ตามคำสั่ง เป็นต้น

4. กิจกรรมการเติมข้อมูล (Completion-type Activities) กิจกรรมนี้นักเรียนจะได้รับเรื่องราว ข้อความ หรือเพลง ที่ไม่สมบูรณ์ นักเรียนต้องเติมให้สมบูรณ์โดยรับข้อมูลการฟัง

5. การหาข้อผิดพลาดหรือข้อโต้แย้ง (Identifying Mistakes or Contradiction) เช่น การฟังคำบรรยายเกี่ยวกับสิ่งของ บุคคล สถานที่ แล้วจดบันทึกข้อผิดพลาด
6. การหาความแตกต่าง (Finding Differences) เช่น ให้นักเรียนฟังเรื่องราวหรือเหตุการณ์ 2 เหตุการณ์ แล้วหาความแตกต่าง
7. การแก้ปัญหา (Problem Solving) เช่น ให้นักเรียนดูภาพคน 3-4 คน หรือ สถานที่ และเหตุการณ์ต่าง ๆ แล้วฟังคำอธิบาย สิ่งที่นักเรียนต้องทำก็คือ เลือกข้อความให้ตรงกับที่ได้ฟัง
8. การย่อยข้อมูล (Extracting Information) กิจกรรมนี้คล้ายกับกิจกรรมที่ 7 เช่น ให้นักเรียนฟังประกาศจากวิทยุ แล้วบันทึกใจความสำคัญ หรือถ้าระดับต่ำ ก็ให้เรียงลำดับเหตุการณ์ เป็นต้น

นอกจากนี้ เบิร์น ยังเสนอกิจกรรมในการสร้างความสนใจไปสู่กิจกรรมอื่น ๆ เช่น

1. การฟังแบบต่อภาพ (Jigsaw Listening) เช่น การแลกเปลี่ยนข้อมูลระหว่างกลุ่มซึ่งได้รับมอบหมายให้ฟังเรื่องราวที่แตกต่างกัน
2. บทสนทนาที่คลุมเครือ (Ambiguous Conversation) ให้นักเรียนฟังบทสนทนาสั้น ๆ ที่ตัดตอนมา นักเรียนต้องหาคำตอบให้ได้ว่า ผู้พูดเป็นใคร อยู่ที่ไหน กำลังพูดถึงอะไร และจะเกิดอะไรขึ้นต่อไป กิจกรรมดังกล่าวจะนำไปสู่การอภิปรายต่อไป
3. การตัดสินใจ (Decision-making) ในกิจกรรมนี้ นักเรียนจะได้รับข้อมูลเกี่ยวกับเมือง แนะนำสถานที่ที่น่าสนใจ ความสะดวกสบาย ในรูปของการสนทนา หรือการพูด ให้นักเรียนวางแผนการเดินทางไปยังเมืองดังกล่าว เช่นการตัดสินใจในเรื่องสถานที่ กิจกรรมที่ทำเป็นต้น
4. กิจกรรมก่อนการอ่าน (Pre-reading Activities) ให้นักเรียนได้ฟังเรื่องย่อ ก่อนที่จะให้นักเรียนอ่าน
5. กิจกรรมก่อนการเขียน (Pre-writing Activities) อาจจะทำเป็นเกมการสื่อสารคล้ายกับการบรรยายแล้ววาดภาพ

นอกจากนี้ เบิร์น ยังได้เสนอแนะกิจกรรมแบบมีปฏิสัมพันธ์ ดังนี้

1. กิจกรรมการอภิปราย (Discussion-type Activities) เช่น ให้นักเรียนวางแผนปรับปรุงสิ่งแวดล้อมในเมือง วางแผนแก้ปัญหาคารจรจร เป็นต้น
2. การฟังเพื่อทำนายเหตุการณ์ (Predictive Listening) กิจกรรมนี้ให้นักเรียนฟังการอ่านออกเสียงข้อความ เช่น บทสนทนาที่ละเอียดแล้วให้นักเรียนตีความในประโยค แล้วทำนายว่าอะไรจะเกิดขึ้นต่อมา

3. เกมการสื่อสาร (Communicative Games) มีเกมมากมายที่ส่งเสริม

ทักษะการฟัง เช่น เกมวาดภาพตามคำบรรยาย เป็นต้น

4. การสัมภาษณ์ (Interviews) ครูอาจมอบหมายให้นักเรียนสร้างแบบสอบถามหรือแบบสำรวจ เพื่อทำการสัมภาษณ์ หรือสำรวจเพื่อนในชั้นเรียนหรือบุคคลนอกชั้นเรียน

สำหรับกิจกรรมการสอนพูด นอกจากกิจกรรม 3Ps อันประกอบด้วย Presentation, Practice และ Production แล้ว เบิร์น ยังได้เสนอแนะแนวทางในการจัดกิจกรรมการสอนพูดไว้หลากหลายแนวทาง เช่น

เกม (Games) ซึ่ง เบิร์น ได้แบ่งออกเป็น

1. เกมที่เน้นความถูกต้อง (Accuracy-focused Games)
2. เกมที่เน้นความคล่องแคล่ว (Fluency-focused Games)
3. บอร์ดเกม (Board Game)

การแสดงละคร (Drama) การแสดงละครซึ่งจะนำไปสู่การพูดอย่างเป็นธรรมชาติ ประกอบด้วย

1. ละครใบ้ (Mime) คือการแสดงลีลา ท่าทางโดยไม่ต้องใช้คำพูด
2. บทบาทสมมติ (Role Play) เป็นการแสดงที่ผู้เรียนได้มีปฏิสัมพันธ์

โดยจินตนาการบทบาทตามสถานการณ์ที่ได้รับ

3. การแสดงเลียนแบบ (Simulation) กิจกรรมนี้คล้ายกับกิจกรรมบทบาทสมมติ เป็นการเลียนแบบสถานการณ์จริง รวมทั้งการอภิปรายกลุ่ม เช่น นักเรียนได้รับบทบาทภาระงาน หรือปัญหาให้แก้ หรือคำสั่งให้ปฏิบัติตาม เช่น ให้อภิปรายระหว่างนายจ้างกับลูกจ้างเกี่ยวกับการขึ้นเงินเดือนพนักงานในโรงงาน เป็นต้น

ทักษะการบูรณาการ (Integrated Skills) เบิร์น กล่าวว่า ถึงแม้แนวโน้มในการสอนภาษาในชั้นเรียนจะเน้นทักษะใดทักษะหนึ่งในแต่ละครั้งหรือแต่ละบทเรียน แต่ทักษะการฟังและการพูดก็มักจะได้รับความสำคัญเป็นพิเศษก่อนการอ่านและการเขียนเสมอ ซึ่งบางครั้งก็สะท้อนความต้องการของผู้เรียน แต่อันที่จริงเป็นความสะดวกของวิธีสอนมากกว่าความจำเป็น หรืออาจจะเป็นเพราะในตำราเรียนโดยทั่วไปในแต่ละบทได้เรียงทักษะการฟังและการพูดมาก่อนแล้วตามด้วยการอ่านและการเขียนตามลำดับ ซึ่งในชีวิตจริงเราก็ไม่ได้ใช้ภาษาตามลำดับดังกล่าว ด้วยเหตุผลดังกล่าว การฝึกทักษะการฟังและการพูดแบบบูรณาการจึงมีความสำคัญ เบิร์นได้เสนอแนะกิจกรรมแบบบูรณาการดังนี้ คือ

1. กิจกรรมแบบสอบถาม (Questionnaires) ให้นักเรียนร่วมกันสร้างแบบสอบถามเป็นคู่ (เป็นการฝึกทักษะพูดแล้วเขียน) แล้วแยกกันไปสัมภาษณ์ ทำให้ได้ฝึกพูด ฟัง และเขียน รวมทั้งทักษะอ่านด้วย

2. กิจกรรมการตั้งคำถาม (Quizzes) โดยนักเรียนร่วมมือกันสร้างคำถามเป็นคู่ๆ หรือเป็นกลุ่ม ซึ่งจะได้ฝึกทักษะพูดและเขียน คำถามประเภทนี้คล้าย ๆ กัน Questionnaires แต่คำถาม Quizzes มักจะเป็นคำถามที่ต้องการคำตอบที่เป็นข้อเท็จจริง เช่น What's the capital of Turkey? What language do they speak in Egypt? What's the longest river in the world? ส่วนคำถามแบบ questionnaires มักจะเป็นเกี่ยวกับหัวข้อใดหัวข้อหนึ่ง และต้องการคำตอบเพียง Yes/No หรือคำตอบเพียงคำกริยาวิเศษณ์ เช่น Never, Always, Sometimes, Often etc. เป็นต้น หลังจากนั้นคำถาม Quizzes จะถูกส่งไปยังคู่อื่นหรือกลุ่มอื่น ซึ่งจะได้ฝึกทักษะอ่าน พูด และเขียน สุดท้ายคำถามจะถูกส่งกลับมายังผู้เขียนซึ่งจะได้ฝึกทักษะอ่านและพูดอีกครั้ง

3. กิจกรรมการบรรยายและบันทึก (Describe and Note) กิจกรรมนี้คล้ายกับ เกม Describe and draw เริ่มด้วยนักเรียนคนหนึ่งพูดบรรยาย และอีกคนหนึ่งหรือหลายคนเขียน ตามคำบรรยาย ขณะทำกิจกรรมอาจมีการถามข้อมูลเพิ่มเติม ซึ่งได้ฝึกทักษะการฟัง การพูด และการเขียน

4. กิจกรรมการวาดภาพ (Draw the Picture) นักเรียนร่วมกันสร้างคำสั่งเป็นคู่ๆ หรือเป็นกลุ่มสำหรับให้วาดตามรูปภาพหรือแผนที่ รายละเอียดการอภิปรายนำไปสู่การเขียนคำสั่ง เหล่านี้จะถูกส่งไปยังเพื่อนๆ ซึ่งจะต้องอ่าน พูดและวาดภาพตามคำสั่ง และเมื่อนำภาพต้นฉบับ มาเปรียบเทียบกันก็จะนำไปสู่การพูดเพิ่มมากขึ้น

5. กิจกรรม “คุณจำได้มากแค่ไหน” (How much can you remember?) ให้นักเรียนทำงานเป็นกลุ่ม ให้ดูภาพประมาณ 1-2 นาทีแล้วคว้าภาพลง แล้วให้นักเรียนเขียนสิ่งที่ จำได้ แล้วเปรียบเทียบกับของเพื่อน หลักนั้นจึงหยาบภาพขึ้น

6. กิจกรรมการแต่งเรื่อง (Stories) มี 2 แบบ คือ

6.1 นักเรียนทำงานเป็นกลุ่ม แต่งเรื่องขึ้น 1 เรื่อง (บทละครหรือบท ภาพยนตร์) แล้วแลกเปลี่ยนกับกลุ่มอื่น แล้วแสดงบทบาทสมมติตามบทที่ได้รับ

6.2 นักเรียนทำงานเป็นกลุ่ม สร้างเรื่องสั้น 2 เรื่อง ความยาว 4-5 บรรทัด แล้วหลอมรวมกันเป็นเรื่องเดียว แล้วแลกเปลี่ยนกับกลุ่มอื่นเพื่อให้ทำเป็น 2 เรื่องตามเดิม

Rost (1991) ได้เสนอแนะแนวทางในการพัฒนาความสามารถในการฟังและการพูด แก่แก่นักเรียนไว้ดังต่อไปนี้ คือ

1. พยายามพูดภาษาอังกฤษในชั้นเรียน พูดกับนักเรียนทั้งชั้นไม่ใช่พูดแต่กับ นักเรียนที่พูดภาษาอังกฤษเก่งเท่านั้น พยายามให้นักเรียนตระหนักในความจำเป็นของภาษาอังกฤษ พยายามทำความเข้าใจนักเรียนด้วยการพูดคุยโดยใช้ภาษาอังกฤษ

2. พยายามทำให้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาประจำห้อง ให้โอกาสนักเรียนแลกเปลี่ยนความคิดเห็นโดยใช้ภาษาอังกฤษ แนะนำการสร้างความเข้าใจและเพิ่มประสิทธิภาพในการใช้ภาษาอังกฤษ

3. แนะนำนักเรียนให้รู้จักกับเจ้าของภาษา โดยการนำเจ้าของภาษาเข้าห้องเรียน อาจจะเป็นเจ้าของภาษาตัวจริงหรือจากเทปหรือวิดีโอ ซึ่งให้เห็นความแตกต่างของผู้คนและสถานการณ์ และส่งเสริมให้นักเรียนฟังเพื่อทำความเข้าใจในสิ่งที่มีประโยชน์และสำคัญตัวเขา

4. ส่งเสริมให้นักเรียนมีอิสระในการแสวงหาโอกาสในการฟังนอกชั้นเรียนแนะนำการใช้สื่อวิทยุและโทรทัศน์ วิดีโอ จัดตั้งศูนย์การเรียนรู้ด้วยตนเอง

Nunan (1995) กล่าวว่ากิจกรรมคือสิ่งที่ครูกำหนดไว้ในแผนว่านักเรียนจะต้องทำอะไร เขาได้เสนอแนวคิดในการจัดกิจกรรมการสอนไว้ 3 แบบ คือ

1. ความสมจริง (Authenticity) กิจกรรมที่ครูต้องการให้นักเรียนได้ฝึกปฏิบัติในห้องเรียน ต้องสอดคล้องปฏิสัมพันธ์กับการสื่อสารที่แท้จริงนอกห้องเรียน

2. ทักษะการรับและส่งข้อมูล (Skill Getting and Skill Using) กิจกรรมนี้เกี่ยวข้องกับการฝึกแบบควบคุม (Controlled Practice) ซึ่งนักเรียนจะได้ฝึกโครงสร้างของหน่วยเสียงและไวยากรณ์และกิจกรรมการถ่ายโอน ซึ่งผู้เรียนต้องประยุกต์ความรู้ทางภาษาศาสตร์ที่ได้รับมาช่วยในการทำความเข้าใจและใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร

3. ความถูกต้องและคล่องแคล่ว (Accuracy and Fluency) กิจกรรมนี้มุ่งพัฒนาความถูกต้องและความคล่องแคล่วของผู้เรียน นั่นคือความถูกต้องและความคล่องแคล่วไม่ใช่สิ่งที่ตรงข้ามกันหากแต่เป็นสิ่งเสริมกันและกัน

Cross (1979) ได้นำเสนอกิจกรรมการพัฒนาทักษะการฟังและการพูด ดังนี้

1. การอภิปรายและการโต้เถียง กิจกรรมนี้อาจใช้เหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในท้องถิ่น เช่น ข่าวจากหนังสือพิมพ์ หรือประเด็นต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในชั้นเรียนและนักเรียนมีส่วนร่วมเกี่ยวข้อง

1.1 การอภิปรายกลุ่มย่อย กิจกรรมนี้จะทำให้นักเรียนแต่ละคนมีโอกาสเสนอความคิดเห็นซึ่งจะทำให้เกิดการพัฒนากการใช้ภาษาในการปฏิสัมพันธ์จริง ๆ ที่เป็นธรรมชาติ

1.2 กิจกรรมโครงงาน ให้นักเรียนนำเสนอโครงงานในหัวข้อเรื่องที่แต่ละคนสนใจประกอบกับสื่อและอุปกรณ์ต่าง ๆ เช่น ภาพ แผนภูมิ แผ่นพับ เทปบันทึกเสียง เป็นต้น

1.3 การพูดสุนทรพจน์ โดยกำหนดหัวข้อเรื่องตามความสนใจของนักเรียน โดยให้นักเรียนได้มีเวลาเตรียมตัวนอกเวลาเรียน

2. กิจกรรมการแสดงละครและการแสดงบทบาทสมมติ ซึ่งมีรูปแบบต่าง ๆ เช่น

2.1 การแสดงบทบาทสมมติแบบกำหนดบทบาทให้ เป็นรูปแบบที่มีนักเรียนได้รับบทบาทซึ่งนักเรียนจะต้องสร้างประโยคโดยใช้โครงสร้างและศัพท์ตามบทที่ได้รับ

2.2 การแสดงบทบาทสมมติแบบอิสระ ซึ่งจะมีความยากกว่าแบบที่กำหนดบทบาทให้

3. กิจกรรมการแลกเปลี่ยนข้อมูลหรือกิจกรรมช่องว่างของข้อมูล เป็นกิจกรรมเช่นเดียวกับการสื่อสารในชีวิตจริง โดยทั่วไปมักจะกำหนดข้อมูลให้ 2 ชุด ให้นักเรียนแลกเปลี่ยนข้อมูลกับคู่ของตน

นอกจากนี้ ครูยังได้เสนอแนะกิจกรรมการสอนทักษะการฟังและการพูดเพิ่มเติม ได้แก่ การปฏิสัมพันธ์กับเจ้าของภาษา (Class Visitor) เป็นการสร้างโอกาสให้นักเรียนได้คุ้นเคยกับเสียงและสำเนียงของเจ้าของภาษา หากได้เชิญเจ้าของภาษามาร่วมกิจกรรมการเรียนการสอนจะทำให้เกิดการใช้ภาษาในสถานการณ์จริง

สรุป ความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษในการสอนการฟังและการพูดอันเป็นทักษะที่จำเป็นและสำคัญอย่างยิ่งในการสื่อสารเป็นทักษะที่เกี่ยวข้องสัมพันธ์กันอย่างแยกกันไม่ออก ทั้งผู้พูดและผู้ฟังต่างต้องมีปฏิสัมพันธ์เชิงบวกในการพูดเพื่อการสื่อสารและการฟังเพื่อรับข้อมูล เพราะปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดกับผู้ฟังเป็นกระบวนการที่ซับซ้อนผู้พูดส่งรหัสในการสื่อสารข้อมูลโดยใช้ภาษาที่เหมาะสม ขณะเดียวกันผู้ฟังก็ต้องถอดรหัสหรือแปลความหมายข้อมูล ข้อดีของลักษณะการพูดโดยทั่วไปก็คือ รายละเอียดของข้อมูลในการพูดมักจะมีมากมายเกินความต้องการของผู้ฟัง ทั้งนี้เพื่อที่จะสื่อความให้ผู้ฟังเข้าใจนั่นเอง นอกจากนี้ผู้ฟังยังมีตัวช่วยในการฟังได้แก่ จังหวะและสัมผัสทางฉันทลักษณ์ เช่น การเน้นเสียงหนักในคำ และการออกเสียงสูงต่ำในประโยค ซึ่งเป็นองค์ประกอบหนึ่งในการสื่อความหมายในการพูด เช่นเดียวกันกับการเคลื่อนไหวทางร่างกายและการแสดงออกทางสีหน้าท่าทาง แม้ว่าสถานการณ์ในชั้นเรียนจะมีข้อจำกัดในเรื่องเวลาให้จำเป็นต้องพัฒนาทักษะใดทักษะหนึ่งในแต่ละบทเรียนก็ตาม ครูจะต้องไม่ลืมข้อเท็จจริงที่ว่า การพูดเป็นการสื่อสารแบบ 2 ทางระหว่างผู้พูดกับผู้ฟัง

พฤติกรรมกรกล้าแสดงออก

1. ความหมายของพฤติกรรมกล้าแสดงออก

Wolpe (1982) ได้ให้ความหมายของพฤติกรรมกล้าแสดงออกไว้ว่า เป็นพฤติกรรมที่แสดงออกถึงอารมณ์และความรู้สึกต่าง ๆ ต่อผู้อื่นอย่างเหมาะสม โดยไม่เกิดความวิตกกังวล

หลุยส์ จำปาเทศ (2548) ให้ความหมายของการกล้าแสดงออกที่เหมาะสมว่าเป็นการกล้าแสดงออกที่ก่อประโยชน์แก่ตนเอง และคู่สนทนา หรือผู้ที่ติดต่อสัมพันธ์ด้วย โดยคำนึงถึงสิทธิ

และความหมายของทั้งสองฝ่าย การมีความเชื่อมั่น เก็บอารมณ์ และการแก้ปัญหาอย่างมีประสิทธิภาพ

จากความหมายดังกล่าวพอสรุปได้ว่า พฤติกรรมกล้าแสดงออก หมายถึง ความสามารถของตนเองในการแสดงความรู้สึกนึกคิด การกระทำ ต่อบุคคลและสถานการณ์อย่างตรงไปตรงมาอย่างเหมาะสมด้วยความเชื่อมั่น ความมั่นใจ ความสบายใจโดยปราศจากความวิตกกังวล เช่น การแสดงความคิดเห็นต่าง ๆ การพูด การแสดงความรู้สึก เป็นต้น

2. ทฤษฎีพฤติกรรมกล้าแสดงออก

Bower and Bower (1976) แบ่งพฤติกรรมที่มนุษย์แสดงออกเป็น 3 ลักษณะ คือ

1. ลักษณะที่ไม่กล้าแสดงออกพฤติกรรมที่เรียกว่าพฤติกรรมที่ไม่กล้าแสดงออก (Non-Assertive Behavior)
2. ลักษณะที่มีความกล้าแสดงพฤติกรรม แต่มีการแสดงออกที่รุนแรงเสียหาย เรียกว่า พฤติกรรมก้าวร้าว (Aggressive Assertive Behavior)
3. ลักษณะที่มีความกล้าแสดงออกพฤติกรรม โดยมีการแสดงออกอย่างเหมาะสม เรียกว่าพฤติกรรมกล้าแสดงออก (Assertive Behavior)

Lange and Jakubowski (1976) ก็ได้แบ่งพฤติกรรมกล้าแสดงออกไว้ ดังนี้

1. การไม่กล้าแสดงออก คือ การแสดงออกซึ่งละเลยการใช้สิทธิที่พึงมีของตนเอง ประสบความสำเร็จที่แสดงความรู้ ความคิดเห็น ยอมตามผู้อื่น เลี่ยงความขัดแย้งทุกสถานการณ์ สันติได้จากพฤติกรรม เช่น การหลบสายตาดูหน้าคน กุมมือ อยู่ข้างหลังผู้อื่น มีน้ำเสียงเดียวกัน ตลอด หรือพูดเบาเกินไป ลังเลใจ พูดเสียงสั้น กระแอมไออุ่นบ่อย ๆ เป็นต้น
2. การก้าวร้าว ได้แก่ การแสดงออกซึ่งป้องกันสิทธิส่วนบุคคลของตน หรือวิธีรุนแรงด้านความรู้สึก ความคิดเห็น ความต้องการต่าง ๆ ในทางที่ไม่เหมาะสม ล่วงเกินสิทธิผู้อื่น ขอบมีอิทธิพลเหนือกว่า ต้องการเป็นผู้ชนะ ขู่บังคับผู้อื่น สันติได้จากการทำให้ผู้อื่นด้อยกว่าตน เช่น จ้องคู่สนทนามากเกินไป พูดเสียงดังหรือเสียงไม่สอดคล้องกับสถานการณ์ หน้าตาดุร้าย วางอำนาจ ใช้คำพูด

สรุปได้ว่า ตามทฤษฎีแบ่งพฤติกรรมกล้าแสดงออกเป็น 3 ลักษณะ คือ 1) พฤติกรรมไม่กล้าแสดงออก 2) พฤติกรรมกล้าแสดงออกอย่างก้าวร้าว และ 3) พฤติกรรมกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสม

3. ความหมายของพฤติกรรมมนุษย์

พฤติกรรม (Behavior) คือ กริยาอาการที่แสดงออกหรือปฏิกิริยาโต้ตอบเมื่อเผชิญกับสิ่งเร้า (Stimulus) หรือสถานการณ์ต่าง ๆ อาการแสดงออกต่าง ๆ เหล่านี้ อาจเป็นการเคลื่อนไหวที่สังเกตเห็นหรือวัดได้ เช่น การเดิน การพูด การเขียน การคิด การเต้นของหัวใจ เป็นต้น

ส่วนสิ่งเร้าที่มากกระทบแล้วก่อให้เกิดพฤติกรรมก็อาจจะเป็นสิ่งเร้าภายใน (Internal Stimulus) และสิ่งเร้าภายนอก (External Stimulus)

สิ่งเร้าภายใน ได้แก่ สิ่งเร้าที่เกิดจากความต้องการทางกายภาพ เช่น ความหิว ความกระหาย สิ่งเร้าภายในนี้จะมีอิทธิพลสูงสุดในการกระตุ้นเด็กให้แสดงพฤติกรรม และเมื่อเด็กเหล่านี้โตขึ้นในสังคม สิ่งเร้าภายในจะลดความสำคัญลง สิ่งเร้าภายนอกทางสังคมที่เด็กได้รับรู้ในสังคมจะมีอิทธิพลมากกว่าในการกำหนดว่าบุคคลควรแสดงพฤติกรรมอย่างไรต่อผู้อื่น

สิ่งเร้าภายนอก ได้แก่ สิ่งกระตุ้นต่าง ๆ สิ่งแวดล้อมทางสังคมที่สามารถสัมผัสได้ด้วยประสาททั้ง 5 คือ หู ตา คอ จมูก การสัมผัสสิ่งเร้าที่มีอิทธิพลที่จะจูงใจให้บุคคลแสดงพฤติกรรม ได้แก่ สิ่งเร้าที่ทำให้บุคคล เกิดความพึงพอใจที่เรียกว่า การเสริมแรง (Reinforcement) ซึ่งแบ่งออกได้เป็น 2 ชนิด คือ การเสริมแรงทางบวก (Positive Reinforcement) คือ สิ่งเร้าที่พอใจทำให้บุคคลมีการแสดงพฤติกรรมเพิ่มขึ้น เช่น คำชมเชย การยอมรับของเพื่อน ส่วนการเสริมแรงทางลบ (Negative Reinforcement) คือ สิ่งเร้าที่ไม่พอใจหรือไม่พึงปรารถนานำมาใช้เพื่อลดพฤติกรรมที่ไม่พึงปรารถนาให้น้อยลง เช่น การลงโทษเด็กเมื่อลักขโมย การปรับเงินเมื่อผู้ขับขี่ยานพาหนะไม่ปฏิบัติตามกฎจราจร เป็นต้น

จากความหมายของพฤติกรรมมนุษย์ พอสรุปได้ว่าการแสดงออกซึ่งพฤติกรรมของมนุษย์นั้นขึ้นอยู่กับสิ่งเร้าภายนอกและสิ่งเร้าภายในที่มากกระตุ้นให้มนุษย์ได้แสดงพฤติกรรมตอบสนอง

4. ลักษณะของพฤติกรรมกล้าแสดงออก

บุคคลจะมีลักษณะของพฤติกรรมกล้าแสดงออกนั้น สามารถแสดงออกเป็นได้หลายลักษณะ ดังมีผู้เสนอแนวความคิดดังต่อไปนี้

Lange and Jakubowski (1976) ได้แบ่งลักษณะของพฤติกรรมกล้าแสดงออกเป็น 6 ลักษณะ ดังนี้

1. การกล้าแสดงออกขั้นพื้นฐาน (Basic Assertion) เป็นการแสดงออกเพื่อรักษาสีทธิตลอดจนความเชื่อ ความรู้สึก และความคิดเห็น โดยไม่จำเป็นต้องอาศัยทักษะทางสังคมอื่น ๆ เช่น ความเข้าอกเข้าใจ การเผชิญหน้า การชักจูงใจ เป็นต้น

2. การกล้าแสดงออกในลักษณะเข้าอกเข้าใจ (Empathic Assertion) บ่อยครั้งที่คนเรามีความต้องการที่จะแสดงออกถึงความรู้สึกหรือความต้องการที่มากกว่าการแสดงออกอย่างปกติวิสัย โดยเฉพาะอย่างยิ่งเพื่อต้องการที่จะสื่อให้รู้ถึงความรู้สึกเข้าอกเข้าใจที่มีต่อบุคคลอื่น การกล้าแสดงออกในลักษณะเข้าอกเข้าใจจึงสมควรที่จะนำมาใช้ ลักษณะของประโยคที่แสดงถึงความรู้สึกดังกล่าวจะประกอบด้วยประโยคที่บอกถึงการรับรู้สภาพการณ์ หรือความรู้สึกของบุคคลอื่น และตามด้วยประโยคที่ยืนยันถึงสิทธิของผู้พูด

3. การกล้าแสดงออกในลักษณะของการเพิ่มระดับ (Escalating Assertion)

ในการแสดงพฤติกรรมกล้าแสดงออกนั้น ควรแสดงความรู้สึกทางลบให้น้อยที่สุดในขณะเดียวกันก็ให้ได้ผลตามที่ต้องการ แต่ถ้าแสดงออกลักษณะเช่นนี้แล้ว ยังถูกละเมิดสิทธิส่วนบุคคลอยู่ ผู้ที่ละเมิดจึงควรจะค่อยๆ เพิ่มระดับของความเข้มของพฤติกรรมกล้าแสดงออกขึ้นไป หรืออาจจะใช้การเน้นความมั่นคงของการพูดของตนเองได้โดยไม่จำเป็นต้องเพิ่มระดับของการกล้าแสดงออก จนอาจจะมีลักษณะใกล้เคียงกับความก้าวร้าว

4. การกล้าแสดงออกในลักษณะการเผชิญหน้า (Confrontive Assertion)

เป็นการกล้าแสดงออกที่ใช้เมื่อเห็นคำพูดและการกระทำของบุคคลนั้นไม่ไปด้วยกัน ลักษณะของการกล้าแสดงลักษณะนี้จะบอกอย่างเป็นวัตถุประสงค์ว่าอะไรที่บุคคลได้พูดว่าจะทำ และอะไรที่บุคคลนั้นได้กระทำไปจริง ๆ และหลังจากนั้นจะบอกถึงสิ่งที่ต้องการ การแสดงออกนี้เป็นการพูดไปตามความเป็นจริงที่เกิดขึ้น โดยไม่มีการตีความหรือประเมินค่าใด ๆ ทั้งสิ้น

5. การกล้าแสดงออกในลักษณะของการใช้ภาษา ผม/ดิฉัน (I-Language Assertion)

ภาษาผม/ดิฉันนี้มีประโยชน์อย่างมากต่อการแสดงออกถึงความรู้สึกทางลบ ไม่ว่าจะความรู้สึกนั้นจะเกิดจากการที่ผู้อื่นพยายามจะเข้ามายุ่งเกี่ยวกับความรู้สึกหรือสิทธิส่วนบุคคลของเขา ตลอดจนความรู้สึกทางลบ อันเกิดจากที่ผู้อื่นพยายามยึดเย็ดและความคาดหวังของตนให้กับเขา ซึ่งประกอบด้วยประโยค 4 ประโยค คือ

5.1 ประโยคที่บอกถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น (ผู้พูดบอกว่าพฤติกรรมของบุคคลอย่างชัดเจน)

5.2 ประโยคที่บอกถึงผลที่เกิดขึ้น ผู้พูดบอกว่าพฤติกรรมของบุคคลมีผลต่อชีวิต หรือความรู้สึกของเขาอย่างไร อย่างเป็นรูปธรรม

5.3 ประโยคที่แสดงถึงความรู้สึก (ผู้พูดบอกถึงความรู้สึก)

5.4 ประโยคที่บอกถึงสิ่งที่อยากให้เกิดขึ้น (ผู้พูดบอกว่าเขาต้องการอะไร)

5.5 การกล้าแสดงออกและการชักจูง (Assertion and Persuasion)

บ่อยครั้งที่เราต้องการเสนอความคิดเห็นให้เป็นที่ยอมรับในที่ประชุมหรือกลุ่ม โดยไม่แสดงความก้าวร้าวออกมา ซึ่งวิธีการที่จะเสนอความคิดในกลุ่มให้ได้ผลนั้น จะต้องพิจารณา 2 ปัจจัยหลัก นั่นคือ เวลา และลักษณะของประโยคที่พูดซึ่งแสดงความจริงจังของผู้พูด

นอกจากนี้ Clark (1976) ได้กล่าวถึงการแสดงออกที่เหมาะสมไว้ว่า

1. การแสดงตนต่อผู้อื่นทั้งด้วยคำพูดและไม่ใช้คำพูดโดยการแสดงออก คือ สามารถพูดแสดงความรู้สึกด้วยเสียงดังพอสมควร ชัดเจน มีการสบตาคู่สนทนา ในการพูดเกี่ยวกับตนเองสามารถกล่าวถึงสิ่งที่มีคุณค่าและน่าสนใจของตน ไม่ผูกขาดการสนทนา ไม่คุยโอ้อวด

หรือหนึ่งเฉยคอยฟังแต่ผู้อื่นพูดอย่างเดียว สบตากับผู้พูดด้วย ไม่หลบสายตา พูดจาทักทายปราศรัย สามารถเริ่มกล่าวสนทนากับผู้อื่นก่อนได้และใช้สรรพนามบุรุษที่ 1 แทนตนเอง เช่น ดิฉัน ผม ฉัน

2. การพูดแสดงความรู้สึกชัดเจน ตรงไปตรงมา นั่นคือ แสดงสีหน้าเหมาะสม ลักษณะสีหน้าและลักษณะน้ำเสียงสอดคล้องกับความรู้สึกที่แท้จริง ยอมรับคำชมเชยอย่างจริงใจ สามารถใช้คำพูด“ทำไม” ได้โดยใช้น้ำเสียงสุภาพ และไม่ทำหน้าบึ้งตึง สามารถเปิดเผยได้เมื่อมีความคิดเห็นที่ตรงข้ามกับผู้อื่น สามารถแสดงสิทธิอันชอบธรรมและขอให้บุคคลอื่นแสดงตอบด้วยความยุติธรรมโดยไม่ทำลายสัมพันธภาพ และสามารถขออภัย อธิบาย หรือแนะนำซ้ำอีกครั้งเพื่อให้ความชัดเจน

3. มุ่งงาน ไม่หยุดนิ่งเฉย หรือรอคอยโชคชะตา นั่นคือ สามารถทำงานเต็มความสามารถของตนมีการวางแผนในการทำงาน รู้จักตั้งเป้าหมายในการทำงาน และทำงานเพื่อให้บรรลุเป้าหมายที่ได้ตั้งไว้ มีการสร้างนิสัยในการทำงาน กำหนดการทำงานแต่ละขั้นที่จะทำให้ตนเองพอใจอย่างมีเหตุผล ให้ความสนใจกับงานที่กำลังทำอยู่ถึงแม้จะไม่ชอบงานบางอย่างแต่ก็สามารถวางแผนทำให้สำเร็จ อีกทั้งในขณะทำงานสามารถกล่าวปฏิเสธในเรื่องที่ตนรู้สึกว่าไม่สามารถทำตามคำขอหรือของผู้อื่นได้ และเมื่อทำงานได้สำเร็จตามเป้าหมายก็มีการให้รางวัลกับตัวเองบ้าง

4. การให้/การยอมรับคำวิจารณ์และการขอความช่วยเหลือ ได้แก่ สามารถรับฟังคำติชมด้วยความรู้สึกสบายใจ สามารถชมผู้อื่นเมื่อเขาทำกิจกรรมต่าง ๆ ได้สำเร็จ รับผิดชอบต่อข้อบกพร่องของตนเอง สามารถขอความร่วมมือจากบุคคลอื่นได้ สามารถให้ข้อคิดเห็นหรือข้อวิจารณ์แก่ผู้อื่นด้วยท่าทีสุภาพ ไม่ก้าวร้าว และพูดด้วยความจริงใจและด้วยความปรารถนาดี

5. การควบคุมความวิตกกังวล ความกลัว และความโกรธ ได้แก่ สามารถยืนยันสิทธิที่พึงมีพึงได้ของตนเอง แสดงความไม่เห็นด้วยโดยไม่รู้สึกผิดหรือรู้สึกไม่สบายใจในภายหลัง สามารถแสดงความโกรธออกมาได้โดยไม่เก็บกดหรือแสดงความก้าวร้าว สามารถจัดการกับปัญหา กับคำพูดเยาะเย้ย เสียดสีจากบุคคลอื่น และสามารถจัดการความกลัวที่เกิดจากความเชื่ออย่างไม่มีเหตุผลจากแนวคิดที่กล่าวมาสามารถสรุปได้ว่า ลักษณะของพฤติกรรมกล้าแสดงออกเป็นความสามารถของบุคคลในการรักษาสิทธิ ความเชื่อ ความรู้สึก ความคิดเห็น เป็นการแสดงความรู้สึกที่แท้จริงออกทางหน้าตา ท่าทาง การใช้ภาษาในการสื่อสารความในประโยค และมีความสามารถในการดำเนินการสนทนา ยุติการสนทนา กล่าวคำขออภัย หรือกล่าวคำปฏิเสธได้ถูกต้องเหมาะสมกับเวลา และสถานการณ์

พอสรุปได้ว่า ลักษณะพฤติกรรมกล้าแสดงออกข้างต้นนั้นแบ่งเป็นหลายลักษณะอันได้แก่ พฤติกรรมการแสดงออกขั้นพื้นฐานเพื่อรักษาสิทธิเบื้องต้นในการสื่อสารของตนเอง และพฤติกรรมแสดงออกเพื่อแสดงออกถึงความชัดเจนในการสื่อสาร

5. จุดประสงค์ของการฝึกพฤติกรรมกล้าแสดงออก

วิมพีริภา ฤกษ์กุล (2550) ได้กล่าวถึงจุดประสงค์ของการฝึกพฤติกรรมกล้าแสดงออกไว้

4 ข้อ ดังนี้

1. เพิ่มความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับพฤติกรรมกล้าแสดงออก
2. ส่งเสริมความสามารถในการสื่อสาร
3. เพิ่มความเชื่อมั่นและเห็นคุณค่าของตน
4. ส่งเสริมให้บุคคลมีเจตคติ ความรู้สึก และการกระทำกับบุคคลอื่นในทางบวก

กล่าวโดยสรุปการฝึกพฤติกรรมกล้าแสดงออกนั้นเพื่อให้มีการแสดงออกที่เหมาะสมกับ

การสื่อสาร

6. วิธีการฝึกพฤติกรรมกล้าแสดงออก

พฤติกรรมกล้าแสดงออกนั้นเป็นพฤติกรรมที่สามารถฝึกให้เกิดขึ้นในแต่ละบุคคลได้ โดยเลือกใช้วิธีการในการฝึกได้อย่างหลากหลาย ดังที่มีผู้เสนอไว้ดังนี้

Alberti and Emmons (1986) ได้เสนอแนวคิดเกี่ยวกับการฝึกพฤติกรรมกล้าแสดงออกไว้ว่า ผู้เข้ารับการฝึกพฤติกรรมกล้าแสดงออกจะต้องได้รับการฝึกเป็นพิเศษในเรื่องต่อไปนี้

1. การประสานสายตา (Eye Contact) คือ การมองของบุคคลที่พูดอย่างตรงไปตรงมาและมองประสานตาอย่างสม่ำเสมอ
2. การวางตัว (Body Posture) เป็นลักษณะการเผชิญหน้า การยืน หรือนั่งที่เป็นไปอย่างเหมาะสม ซึ่งจะทำให้เรื่องราวที่พูดมีน้ำหนักมากยิ่งขึ้น
3. การแสดงท่าทาง (Gesture) ที่เหมาะสม จะทำให้เรื่องราวที่พูดมีความหนักแน่นยิ่งขึ้น
4. การแสดงออกทางใบหน้า (Facial Expression) ได้สอดคล้องกับเรื่องที่จะพูดหรือเรื่องที่กำลังพูด ซึ่งเป็นการแสดงพฤติกรรมกล้าแสดงออกที่เหมาะสมและมีประสิทธิภาพ
5. น้ำเสียง การเปลี่ยนถ้อยคำและระดับเสียง (Voice Tone Inflection and Volume) การพูดเสียงเรียบ กระชับเบา ๆ จะเป็นการยากในการชักจูงให้ผู้อื่นเชื่อถือได้โดยไม่ต้องบังคับ
6. จังหวะในการพูด (Timing) การเลือกจังหวะที่เหมาะสมในการพูดเป็นสิ่งที่จำเป็นซึ่งส่งผลทำให้ประสบความสำเร็จได้ในส่วนหนึ่ง
7. เนื้อหาที่จะพูด (Content) บุคคลมักมีความลังเลใจเนื่องจากไม่รู้ว่าจะพูดอะไรจึงต้องมีการฝึกการพูดในบางสิ่งบางอย่าง เพื่อที่จะให้ผู้ฟังได้รู้ถึงความรู้สึกที่แท้จริงของผู้พูดในขณะนั้นได้

8. การฟัง (Listening) การแสดงให้ผู้พูดทราบถึงความสนใจฟัง การสะท้อนความคิดเห็น การแสดงสีหน้า ท่าทางที่เหมาะสมในขณะนั้น

สมพร สุทัศน์ (2551) ก็เสนอแนะวิธีการฝึกพฤติกรรมกล้าแสดงออกสอดคล้องกัน คือ การฝึกพฤติกรรมกล้าแสดงออกควรฝึกให้ผู้มีปัญหาแสดงออกทางสีหน้า และวาจาให้คนอื่นรู้ว่ากำลังมีความทุกข์ ความสุข หรือความไม่พอใจต่อบุคคลหรือสิ่งหนึ่งสิ่งใด โดยให้สอดคล้องกับสถานการณ์ รู้จักแสดงความคิดเห็นโต้แย้ง เมื่อไม่เห็นด้วยกับความคิดของผู้อื่น รวมทั้งแสดงความรู้สึก “เห็นด้วย” กับการที่บุคคลอื่นแสดงความชื่นชมตนเอง และใช้สรรพนามแทนตนเองว่า ฉัน ข้าพเจ้า เพื่อเป็นการย้ำความมั่นใจขณะนั้นการฝึกพฤติกรรมกล้าแสดงออก ควรฝึกในด้านการแสดงความรู้สึกทางด้านภาษาพูด และการแสดงออกทางสีหน้า กิริยาท่าทาง อย่างถูกต้องเหมาะสมกับบุคคลและสถานการณ์ในการพัฒนาพฤติกรรมกล้าแสดงออกนั้น ควรมีการวางแผนในการดำเนินการ และกำหนดขั้นตอนในการฝึกไว้เพื่อเป็นแนวทางในการจัดกิจกรรมให้เหมาะสมกับบุคคลที่ต้องการจะพัฒนา และเหมาะสมกับวัตถุประสงค์ หรือเป้าหมายที่วางไว้

สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต (2551) ได้กล่าวถึงขั้นตอนในการดำเนินการพอสรุปได้ดังต่อไปนี้

1. กำหนดสถานการณ์ที่ทำให้บุคคลนั้นมีปัญหาในการแสดงออกให้เฉพาะเจาะจง เนื่องจากความเชื่อพื้นฐานว่า พฤติกรรมการกล้าแสดงออกนั้นมิใช่เป็นลักษณะที่แสดงออกในทุกสถานการณ์หากแต่ ควรแสดงออกในบางสถานการณ์ที่เฉพาะเจาะจงเท่านั้น ซึ่งสภาพการณ์ที่เจาะจงนั้นควรจะรวมทั้งเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น และการกระทำหรือคำพูดของบุคคลในเหตุการณ์นั้น
2. สอนให้บุคคลสามารถแยกแยะได้ระหว่างพฤติกรรมกล้าแสดงออก (Assertive Behavior) พฤติกรรมก้าวร้าว (Aggressive Behavior) และพฤติกรรมไม่กล้าแสดงออก (Non-assertive Behavior) เพื่อให้เข้าใจลักษณะพฤติกรรมแต่ละประเภท ความแตกต่าง พร้อมทั้งผลที่จะเกิดขึ้นจากการแสดงพฤติกรรมดังกล่าว
3. พัฒนาความเชื่อพื้นฐานเกี่ยวกับพฤติกรรมการกล้าแสดงออก สิทธิส่วนบุคคล และสิทธิของผู้อื่น เพราะหลายคนมีความเชื่อว่าการกล้าแสดงออกจะนำมาซึ่งความสัมพันธ์ที่ห่างเหิน จึงควรชี้แจงให้เข้าใจว่าทำไมถึงต้องแสดงพฤติกรรมในลักษณะของการแสดงออกแทนที่จะแสดงออกอย่างที่เคยกระทำนอกจากนี้ควรชี้แนะให้รู้จักแยกแยะว่าอะไรคือสิทธิส่วนบุคคล และอะไรคือสิทธิของผู้อื่น เพราะไม่เช่นนั้นแล้วการฝึกการกล้าแสดงออกอาจนำไปสู่การก้าวก่ายสิทธิของผู้อื่น
4. พัฒนาทักษะการแสดงออกในด้านทักษะทั่วไป และทักษะเฉพาะเจาะจง ทักษะทั่วไปมีอยู่ 6 ด้าน คือ

4.1 การประสานสายตา เป็นการมองสบตาผู้ร่วมสนทนาขณะพูดเพื่อแสดงว่าผู้พูดมีความจริงใจ

4.2 น้ำเสียงที่พูดควรพูดให้ชัดเจน น้ำเสียงพอเหมาะไม่ดังหรือเบาจนเกินไป

4.3 การวางท่าทางควรวางให้เหมาะสมกับสภาพการณ์ ไม่เคร่งขรึมจนดูเหมือนเครียด หรือผ่อนคลายมากจนดูไม่จริงจัง

4.4 การแสดงออกทางสีหน้าให้สอดคล้องกับความรู้สึกที่ต้องการสื่อ หรือสิ่งที่กำลังพูดอยู่ในขณะนั้น

4.5 แสดงออกในเวลาที่เหมาะสม

4.6 เนื้อหาในการพูด การแสดงออก จะไม่ได้รับความสนใจถ้าเนื้อหาที่พูดมีลักษณะของการดำเนิน กว้างเกินไป หรืออ่อนแอเกินไป ซึ่งเนื้อหาที่พูดควรจะให้ชัดเจนเฉพาะเจาะจง และตรงไปตรงมา

จากวิธีการฝึกพฤติกรรมกล้าแสดงออกข้างต้น สรุปได้ว่า การฝึกนั้นต้องฝึกการแสดงออกทั้งอวัจนภาษา เช่น สายตา ท่าทางการแสดงออก และวัจนภาษา เช่น ภาษา น้ำเสียง มี 2 ประเด็น ประกอบด้วย ด้านบุคลิกส่วนตัว มั่นใจในตนเอง กล้าพูดกล้าแสดงออก ได้แก่ นำเสนองานอย่างมั่นใจ แสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล กล้าแสดงความคิดเห็น ทักทายคนรู้จักด้วยใบหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส แสดงกริยาท่าทางเวลานำเสนองาน ทักทายครูทุกท่านเป็นประจำ และด้านแสดงออกในการสัมพันธ์กับผู้อื่น ได้แก่ ยอมรับฟังคำวิจารณ์เมื่อผู้อื่นแนะนำ ชมเชยผู้อื่นเมื่อเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดี แสดงความเป็นผู้นำในกลุ่มเพื่อน เวลาคนอื่นให้ยืมสิ่งของจะกล่าวขอบคุณ ยอมรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น และกล้าวิจารณ์งานและแนะนำคนอื่น

ในการทำวิจัยครั้งนี้ จะใช้แบบประเมินพฤติกรรม เพื่อสังเกตการกล้าแสดงออกของนักเรียน มีรายการพฤติกรรม จำนวน 12 ข้อ มี 2 ประเด็น ซึ่งปรับมาจากแนวความคิดของ Alberti and Emmons (1986) ประกอบด้วย

1. ด้านบุคลิกส่วนตัว มั่นใจในตนเอง กล้าพูดกล้าแสดงออก ได้แก่
 - 1.1 นำเสนองานอย่างมั่นใจ
 - 1.2 แสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล
 - 1.3 กล้าแสดงความคิดเห็น
 - 1.4 ทักทายคนรู้จักด้วยใบหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส
 - 1.5 แสดงกริยาท่าทางเวลานำเสนองาน
 - 1.6 ทักทายครูทุกท่านเป็นประจำ
2. ด้านแสดงออกในการสัมพันธ์กับผู้อื่น ได้แก่
 - 2.1 ยอมรับฟังคำวิจารณ์เมื่อผู้อื่นแนะนำ

2.2 ชมเชยผู้อื่นเมื่อเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดี

2.3 แสดงความเป็นผู้นำในกลุ่มเพื่อน

2.4 เวลาคนอื่นให้ยืมสิ่งของจะกล่าวขอบคุณ

2.5 ยอมรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น

2.6 กล่าววิจารณ์งานและแนะนำคนอื่น

เกณฑ์ระดับคุณภาพเกณฑ์การให้คะแนนแบบสังเกตพฤติกรรมกล้าแสดงออก

มากที่สุด หมายถึง นักเรียนแสดงพฤติกรรมนั้นสม่ำเสมอเป็นที่ประจักษ์แก่ผู้อื่น

มาก หมายถึง นักเรียนแสดงพฤติกรรมนั้นด้วยความเต็มใจ

ปานกลาง หมายถึง นักเรียนแสดงพฤติกรรมนั้นโดยมีผู้แนะนำ

น้อย หมายถึง นักเรียนแสดงพฤติกรรมนั้นโดยมีผู้กระตุ้นเตือน

น้อยที่สุด หมายถึง นักเรียนไม่ค่อยแสดงพฤติกรรมนั้น

เกณฑ์การแปลความหมายของแบบสังเกตพฤติกรรมกล้าแสดงออก

ช่วงคะแนน	ช่วงคะแนนรายชื่อ	ความหมาย
51-60	4.51-5.00	มีระดับการกล้าแสดงออกสูงมาก
41-50	3.51-4.50	มีระดับการกล้าแสดงออกสูง
26-40	2.51-3.50	มีระดับการกล้าแสดงออกปานกลาง
16-25	1.51-2.50	มีระดับการกล้าแสดงออกต่ำ
ต่ำกว่า 15	ต่ำกว่า 1.50	มีระดับการกล้าแสดงออกต่ำมาก

การวิจัยเชิงปฏิบัติการ

การวิจัยเชิงปฏิบัติการ (Action Research) เป็นการวิจัยอีกรูปแบบหนึ่งที่มีการอาศัยกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ในการค้นหาความรู้ความจริง ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. ความหมายของการวิจัยเชิงปฏิบัติการ

สุวิมล ว่องวานิช (2547) กล่าวว่า การวิจัยเชิงปฏิบัติการในชั้นเรียนเป็นการวิจัยที่มีการดำเนินการอย่างรวดเร็ว โดยมีลักษณะ 3 ประการ คือ เพื่อหาทางปรับปรุง มีความเป็นประชาธิปไตยในการทำงานร่วมกันของผู้มีส่วนร่วม และมีการสะท้อนผลวิจัย เขาอธิบายว่าการวิจัยเชิงปฏิบัติการในชั้นเรียนเกิดจากครู ครูเป็นผู้วิเคราะห์และสะท้อนผลการทำงาน ซึ่งมีเป้าหมายเพื่อพัฒนาการเรียนการสอน และระบุหรือแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นในห้องเรียนทันที โดยนัยนี้ การวิจัยเชิงปฏิบัติการในชั้นเรียนจึงเป็นการเสริมพลังอำนาจครู ให้ทำวิจัยโดยพึ่งพาความช่วยเหลือจากผู้อื่นน้อย

ที่สุด ดังนั้นจึงกล่าวได้ว่าครูที่ทำวิจัยได้พัฒนาวิชาชีพด้วยคุณพินิจของตนเองและกำลังแสดงบทบาทการพึ่งพาตนเองและเป็นตัวของตัวเอง

ผ่องพรรณ ตรียมงคลกุล (2544) ได้กล่าวว่า การวิจัยเชิงปฏิบัติการ (Action Research) ประกอบคำว่า “การวิจัย” ซึ่งหมายถึง การค้นคว้าหาคำตอบอย่างมีระบบแบบแผน เชื่อถือได้ กับคำว่า “การปฏิบัติ” ซึ่งหมายถึงการนำแผนไปทดลองปฏิบัติในสถานการณ์จริงเพื่อ ยืนยันผล

ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ (2543) ได้ให้ความหมายการวิจัยเชิงปฏิบัติการไว้ว่า เป็นการวิจัยที่มุ่งแก้ปัญหาเฉพาะหน้าเป็นครั้ง ๆ ไป ผลของการวิจัยจะอ้างอิงไปใช้กับกลุ่มอื่นไม่ได้ เพราะเป็นการสรุปในวงจำกัด

ประวิต เอราวรรณ์ (2542) ได้ให้ความหมายการวิจัยเชิงปฏิบัติการว่า เป็นรูปแบบของวิธีการศึกษาค้นคว้าแบบส่องสะท้อนตนเองของกลุ่มผู้ปฏิบัติงานจากผลการปฏิบัติงานของกลุ่ม เพื่อพัฒนาปรับปรุงวิธีการปฏิบัติให้ถูกต้องชอบธรรมกับบริบททางสังคม รวมทั้งการสร้าง ความเข้าใจ ในการปฏิบัติงานและสภาพการณ์ที่เป็นอยู่

กิตติพร ปัญญาภิญโญผล (2540) ได้ให้ความหมายการวิจัยเชิงปฏิบัติการว่า เป็นการวิจัยแบบหนึ่งซึ่งช่วยผู้วิจัยพัฒนาความรู้ หรือความเข้าใจในส่วนของ การปฏิบัติ คือ ผู้วิจัยลงมือกระทำ (Action) ให้อยู่ในรูปที่สามารถทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลง (Action : Change) และขณะเดียวกันการวิจัย (Research) ช่วยให้เราพัฒนาให้เกิดความเข้าใจ (Research : Understanding) เพิ่มขึ้นจากสิ่งที่ทราบอยู่แล้วเกิดขึ้นโดยผ่านกระบวนการของวงจรแบบบันไดเวียน ข้อมูลที่รวบรวมได้ระหว่างดำเนินงานเป็นฐานของการปรับแก้ไขในขั้นถัดไป

สรุปได้ว่า การวิจัยเชิงปฏิบัติการ คือ กระบวนการค้นหาวิธีการที่นำมาใช้ในการแก้ปัญหาที่กำลังเกิดขึ้นอยู่ในช่วงของการปฏิบัติงาน กระบวนการนั้นจะต้องมีการปฏิบัติอย่างมีระบบ และความต่อเนื่องเป็นแบบบันไดเวียน เพื่อให้ได้ผลที่เกิดจากการปฏิบัติงานมีคุณภาพมากที่สุด

2. ประเภทของการวิจัยเชิงปฏิบัติการ

สุวิมล ว่องวานิช (2544) ได้เสนอประเภทของการปฏิบัติการไว้ ดังนี้

1. ประเภทการวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบเป็นทางการและแบบไม่เป็นทางการ (Formal and Informal Research)

1.1 การวิจัยแบบเป็นทางการ (Formal Research) เป็นการวิจัยที่มีแบบแผน การวิจัยเคร่งเครียด มีลักษณะการดำเนินงานและการนำเสนอเหมือนงานวิจัยเชิงวิชาการ (Academic Research) ของนักวิจัยมืออาชีพ นักวิชาการในมหาวิทยาลัย หรือของนักศึกษาที่ทำเป็นวิทยานิพนธ์มีการออกแบบการวิจัยที่รัดกุม เพื่อให้ตอบคำถามวิจัยได้ชัดเจน และมีรูปแบบการนำเสนอรายงานผลการวิจัยที่กำหนดชัดเจน ส่วนใหญ่จำแนกเนื้อหาสาระออกเป็น 5 บท

1.2 การวิจัยแบบไม่เป็นทางการ (Informal Research) เป็นงานวิจัยที่ไม่ยึดแบบการวิจัยอย่างเคร่งครัดเหมือนการวิจัยเชิงวิชาการ มุ่งเน้นตอบคำถามวิจัยมากกว่าการยึดรูปแบบการวิจัยแบบเป็นทางการ ข้อมูลที่ใช้ในการวิจัยก็พยายามใช้ข้อมูลที่มีอยู่แล้วจากการเรียนการสอนตามปกติ การนำเสนอผลการวิจัยครอบคลุมเพียงประเด็นสำคัญที่ผู้วิจัยต้องการนำเสนอ งานวิจัยแบบนี้ บางครั้งพบว่ามีกรรายงานผลเพียง 1-2 หน้า

2. ประเภทการวิจัยเชิงปฏิบัติการตามแนวคิดของ Kemmis และ Zuber-Skerritt

2.1 การวิจัยเชิงปฏิบัติการเชิงเทคนิค (Technical Action Research) การวิจัยตามประเภทนี้มีเป้าหมายของการวิจัยเพื่อปรับปรุงประสิทธิผลและประสิทธิภาพของการปฏิบัติตน โดยอาศัยบุคคลภายนอก (Outsiders) มาช่วยในการทำวิจัยในหน่วยงาน ผู้ปฏิบัติ (ครูจะอยู่ภายใต้การควบคุมกำกับของนักวิจัยภายนอก บุคคลภายนอกเล่นบทบาทของผู้วิจัยหลัก โดยที่ครูไม่ค่อยมีบทบาทในการนำเสนอความคิด วิธีการต่าง ๆ ที่ใช้ในการวิจัยมาจากความคิดของนักวิจัยภายนอกเป็นส่วนใหญ่ ซึ่งเน้นเทคนิคการทำวิจัยที่ตอบคำถามวิจัยที่รัดกุม ข้อค้นพบที่ได้อาจใช้ไม่ได้กับการปฏิบัติจริง

2.2 การวิจัยเชิงปฏิบัติการเชิงปฏิบัติจริง (Practical Action Research) เป็นการวิจัยที่ให้นักวิจัยภายนอกแสดงบทบาทของที่ปรึกษาด้านกระบวนการทำงาน (Process Consultancy Role) มีเป้าหมายของการวิจัยที่มากกว่าแบบแรก คือ นอกจากช่วยปรับปรุงประสิทธิผลการทำงานแล้วยังมุ่งสร้างความเข้าใจ และมุ่งพัฒนาวิชาชีพให้กับผู้ปฏิบัติด้วยในกระบวนการวิจัยจะส่งเสริมให้ผู้ปฏิบัติสะท้อนผลและคิดวิเคราะห์พัฒนาปรับปรุงการทำงานของตนเอง ดังนั้นครูซึ่งเป็นผู้ปฏิบัติในโรงเรียนมีโอกาสที่จะเรียนรู้กระบวนการวิจัยและมีส่วนร่วมในการเสนอความคิดในประเด็นปัญหาวิจัยที่มาจากกรปฏิบัติจริง และสามารถนำผลการวิจัยไปใช้

2.3 การวิจัยเชิงปฏิบัติการเชิงวิพากษ์/อิสระ (Critical/Emancipatory Action Research) เป็นการวิจัยที่มีการทำงานร่วมกันระหว่างนักวิจัยภายนอกและผู้ปฏิบัติงานในหน่วยงานเป้าหมายของการวิจัยเพิ่มเติมจากการวิจัยปฏิบัติการแบบที่ 1 และ 2 คือนอกจากพัฒนาประสิทธิผลการทำงาน การส่งเสริมให้เกิดความเข้าใจในการพัฒนาปรับปรุงการทำงานแก่ผู้ปฏิบัติแล้ว ยังต้องการให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในระบบการทำงานที่เป็นอยู่ในองค์กรให้ดีขึ้นกว่าเดิม แม้จะมีบุคคลภายนอกร่วมด้วย แต่ทุกคนต่างมีสิทธิมีเสียงในการแสดงความคิดเห็นเท่าเทียมกัน โดยไม่มีผู้แสดงบทบาทเป็นที่ปรึกษาการวิจัยเหมือนแบบที่สอง การวิจัยแบบนี้เปิดโอกาสให้เกิดการพัฒนาความสามารถด้านการวิจัยแก่ผู้ปฏิบัติ นักวิจัยจะเป็นอิสระจากความรู้ ภูมิทัศน์และพัฒนาการทางความคิดเดิม จะเห็นว่าแนวทางการทำวิจัยปฏิบัติการทั้ง 3 แบบ มีการเปลี่ยนแปลงแนวคิดของกรทำงานจากผู้ปฏิบัติถูกรครอบครองความคิดโดยจากนักวิจัยภายนอก (Cooption) ซึ่งเป็นแบบแรกมา

เป็นการทำงานร่วมกัน (Cooperation) ในแบบที่สอง และประเภทการทำงานแบบที่สามซึ่งเป็นการทำงานแบบร่วมมือ (Collaboration) เป็นแนวทางการวิจัยเชิงปฏิบัติการที่กำลังเป็นที่นิยมและยอมรับกันว่าจะส่งผลให้เกิดการพัฒนาวิชาชีพของผู้ปฏิบัติมากกว่าแบบอื่น ๆ

3. ขั้นตอนของการวิจัยเชิงปฏิบัติการ

ประวิต เอราวรรณ์ (2542) กล่าวว่า ขั้นตอนของการวิจัยเชิงปฏิบัติการประกอบด้วย 5 ขั้นตอน มีดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 การศึกษา สำรวจ วิเคราะห์สภาพการปฏิบัติงาน เพื่อกำหนดจุดพัฒนาขั้นตอนนี้ก็วิจัยสามารถใช้วิธีการหรือเครื่องมือต่าง ๆ มาทำการรวบรวมข้อมูลได้ เช่น การสังเกต การสัมภาษณ์ การบันทึกเหตุการณ์ การตรวจสอบและวิเคราะห์เอกสาร การทดสอบ ฯลฯ ในขั้นตอนนี้ถ้าหากเป็นการวิจัยเชิงปฏิบัติการที่มีบุคคลภายนอกมาร่วมเป็นนักวิจัย ต้องให้ความสำคัญกับการมีส่วนร่วมของทุกฝ่าย ในการกำหนดปัญหา หรือกำหนดจุดพัฒนาหรือหาจุดสนใจร่วมกันที่จะวิจัย ไม่ควรที่จะให้เป็นบทบาทของนักวิจัยภายนอกเท่านั้น

ขั้นตอนที่ 2 การวางแผนเพื่อแก้ปัญหา และ/หรือเพื่อพัฒนา ขั้นตอนนี้ต้องอาศัยผู้เกี่ยวข้องหรือกลุ่มนักวิจัยร่วมกันกำหนดแผนงานที่จะนำไปใช้ ซึ่งแผนควรประกอบด้วยจุดประสงค์ของแผน ขั้นตอนและวิธีการ เครื่องมือและวิธีการประเมินผล ความก้าวหน้าหรือความสำเร็จ การรวบรวมข้อมูลเพื่อประกอบการวางแผนอาจได้มาจากการสัมภาษณ์ การตรวจสอบ และวิเคราะห์เอกสาร กระบวนการกลุ่ม ฯลฯ

ขั้นตอนที่ 3 การปฏิบัติตามแผน นักวิจัยนำแผนที่จัดทำขึ้นไปปฏิบัติในสภาพการณ์ทำงานที่ประสบปัญหาอยู่ และมีการรวบรวมข้อมูลการปฏิบัติงานอย่างละเอียดรอบคอบ ซึ่งการรวบรวมข้อมูลนั้น อาจทำเป็นบันทึกประจำวันหรือบันทึกการทำตารางการปฏิบัติงานการทำตารางวิเคราะห์และเวลา เป็นต้น

ขั้นตอนที่ 4 การสังเกต เป็นการเก็บรวบรวมข้อมูลระหว่างและภายหลังการดำเนินงานตามแผนวิธีการที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล อาจใช้วิธีเชิงปริมาณ เช่น การใช้แบบสอบถาม แบบสำรวจ แบบวัด แบบบันทึกการสังเกต แบบทดสอบ หรือวิธีการเชิงคุณภาพ เช่น การสังเกต การสัมภาษณ์ การสนทนากลุ่ม

ขั้นตอนที่ 5 การสะท้อนผล เมื่อได้ข้อมูลและผลการปฏิบัติตามแบบแผนที่กำหนดไว้แล้ว นักวิจัยรวมทั้งผู้เกี่ยวข้องต้องมีการร่วมกันพิจารณาจุดเด่น จุดด้อยที่ต้องพัฒนาหรือแก้ไขต่อไป การรวบรวมข้อมูลในขั้นตอนนี้อาจใช้แบบประเมินผลการสัมภาษณ์ การสนทนากลุ่ม หรือเทคนิคการระดมสมอง หลังจากนั้นนักวิจัยทำการประเมินผลการปฏิบัติงานตามแผนที่กำหนดไว้แล้ว นักวิจัยสามารถดำเนินการได้ 2 ลักษณะ คือ

1. ในกรณีที่แผนงานนั้นสามารถแก้ไขปัญหา หรือพัฒนาในสิ่งที่ได้สำเร็จ
2. ในกรณีที่แผนงานนั้นยังไม่สามารถแก้ไขปัญหา หรือพัฒนาได้ตามจุดประสงค์ที่กำหนดไว้ทั้ง 2 กรณี นักวิจัยสามารถย้อนกลับไปเริ่มต้นที่ขั้นที่ 2 ได้ต่อไปเรื่อย ๆ จนกว่าจะเป็นที่พอใจของทุกฝ่าย

สรุปได้ว่า สิ่งที่สำคัญของการวิจัยเชิงปฏิบัติการจึงต้องเป็นความร่วมมือกันระหว่างนักวิจัยและนักปฏิบัติ ควรมีการเสนอแนะ แลกเปลี่ยนความเห็นซึ่งกันและกันจากสิ่งที่ตนเองได้กระทำ เนื่องจากทั้งนักวิจัยและผู้ปฏิบัติมีบทบาทต่างกัน เพื่อให้เกิดการทำงานร่วมกันอย่างมีประสิทธิภาพและมีประสิทธิผล

4. แนวคิดวงจรคุณภาพ PDCA

วีริวิชญ์ เลิศไทยตระกูล (2562) กล่าวถึงปรัชญา วงจร PDCA ว่า Dr. William Edwards Deming ได้พัฒนางจร PDCA ขึ้นมาจากแนวคิดของ Dr. W.A. Shewhart นักควบคุมกระบวนการเชิงสถิติ ที่ Bell Laboratories ในสหรัฐอเมริกาที่ได้นำเสนอในหนังสือ Statistical Method from the Viewpoint of Quality Control (1930) ในระยะแรกรู้จักวงจร PDCA ในนาม Shewhart Cycle จากนั้น Dr. William Edwards Deming ได้นำไปพัฒนาปรับใช้ในการควบคุมคุณภาพในวงการอุตสาหกรรมของญี่ปุ่น จึงมีชื่อเรียกว่า Deming Cycle

ชนิกานต์ เจริญสุตร (2562) กล่าวว่า ขั้นตอนทั้ง 4 ขั้นตอนของวงจร PDCA ประกอบด้วย “การวางแผน” อย่างรอบคอบ เพื่อ “การปฏิบัติ” อย่างค่อยเป็นค่อยไป แล้วจึง “ตรวจสอบ” ผลที่เกิดขึ้น วิธีการปฏิบัติใดมีประสิทธิผลที่สุด ก็จะจัดให้เป็นมาตรฐาน หากไม่สามารถบรรลุเป้าหมายได้ก็ต้องมองหาวิธีการปฏิบัติใหม่หรือใช้ความพยายามให้มากขึ้นกว่าเดิม

1. ขั้นตอนการวางแผน (Plan) ขั้นตอนการวางแผนครอบคลุมถึงการกำหนดกรอบหัวข้อที่ต้องการปรับปรุงเปลี่ยนแปลง ซึ่งรวมถึงการพัฒนาสิ่งใหม่ ๆ การแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นจากการปฏิบัติงาน ฯลฯ พร้อมกับพิจารณาว่ามีความจำเป็นต้องใช้ข้อมูลใดบ้าง เพื่อการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงนั้น โดยระบุวิธีการเก็บข้อมูลให้ชัดเจน นอกจากนี้ จะต้องวิเคราะห์ข้อมูลที่รวบรวมได้แล้วกำหนดทางเลือกในการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงดังกล่าว การวางแผนยังช่วยให้เราสามารถคาดการณ์สิ่งที่เกิดขึ้นในอนาคต และช่วยลดความสูญเสียต่าง ๆ ที่อาจเกิดขึ้นได้ โดยทั่วไปการวางแผนมีอยู่ด้วยกัน 2 ประเภทหลัก ๆ ดังนี้

ประเภทที่ 1 การวางแผนเพื่ออนาคต เป็นการวางแผนสำหรับสิ่งที่จะเกิดขึ้นในอนาคตหรือกำลังจะเกิดขึ้น บางอย่างเราไม่สามารถควบคุมสิ่งนั้นได้เลย แต่เป็นการเตรียมความพร้อมของเราสำหรับสิ่งนั้น

ประเภทที่ 2 การวางแผนเพื่อการปรับปรุงเปลี่ยนแปลง เป็นการวางแผน เพื่อเปลี่ยนแปลงสภาพที่เกิดขึ้นในปัจจุบันเพื่อสภาพที่ดีขึ้น ซึ่งเราสามารถควบคุมผลที่เกิดในอนาคต ได้ด้วยการเริ่มต้นเปลี่ยนแปลงตั้งแต่ปัจจุบัน

2. ขั้นตอนการปฏิบัติ (DO) ขั้นตอนการปฏิบัติ คือ การลงมือปรับปรุง เปลี่ยนแปลงตามทางเลือกที่ได้กำหนดไว้ในขั้นตอนการวางแผน ในขั้นนี้ต้องตรวจสอบระหว่างการปฏิบัติด้วยว่าได้ดำเนินไปในทิศทางที่ตั้งใจหรือไม่ เพื่อจะได้มั่นใจว่าโครงการปรับปรุง เกิดความผิดพลาดน้อยที่สุด

3. ขั้นตอนการตรวจสอบ (Check) ขั้นตอนการตรวจสอบ คือ การประเมินผลที่ได้รับจากการปรับปรุงเปลี่ยนแปลง แต่ขั้นตอนนี้มักจะถูกมองข้ามเสมอการตรวจสอบทำให้เราทราบว่าการปฏิบัติในขั้นที่สองสามารถบรรลุเป้าหมายหรือวัตถุประสงค์ที่ได้กำหนดไว้หรือไม่ ต้องรู้ว่าจะตรวจสอบอะไรบ้างและบ่อยครั้งแค่ไหน ข้อมูลที่ได้จากการตรวจสอบจะเป็นประโยชน์สำหรับ

4. ขั้นตอนการดำเนินงานให้เหมาะสม (Act) ขั้นตอนการดำเนินงานให้เหมาะสม จะพิจารณาผลที่ได้จากการตรวจสอบ ซึ่งมีอยู่ 2 กรณี คือ ผลที่เกิดขึ้นเป็นไปตามแผนที่วางไว้ หรือไม่ เป็นไปตามแผนที่วางไว้ หากเป็นกรณีแรก ก็ให้นำแนวทางหรือกระบวนการปฏิบัตินั้นมาจัดทำให้เป็น สรุปลงได้ว่า แนวคิดวงจรคุณภาพ PDCA ยึดหลักการตามขั้นตอน การวางแผน (Plan) การปฏิบัติ (DO) การตรวจสอบ (Check) และการดำเนินงานให้เหมาะสม (Act) โดยปฏิบัติตาม แนวคิดวงจรคุณภาพ PDCA ทำให้การดำเนินงานเป็นไปอย่างมีระบบ ถูกทิศทาง และหากพบปัญหา สามารถปรับแก้และหาทาง เพื่อให้สามารถบรรลุเป้าหมายได้ตามต้องการและเป็นพื้นฐานที่ดีของการ ต่อยอดการปรับปรุง

5. ความสอดคล้องของวงจรเชิงปฏิบัติการในชั้นเรียนกับวงจรพัฒนาคุณภาพงาน นงลักษณ์ วิรัชชัย (2545) และพิมพ์พันธ์ เดชะคุปต์ (2545) ได้กล่าวถึงขั้นตอนของการวิจัยเชิงปฏิบัติการ ในชั้นเรียน โดยนำเอาขั้นตอนของการวิจัยปฏิบัติการ (Action Research) ไปเปรียบเทียบกับวงจรพัฒนา คุณภาพงานพบว่ามีความสอดคล้องกัน ดังนี้ PDCA เป็นวงจรพัฒนา คุณภาพงาน เป็นวงจรพัฒนาพื้นฐานหลักของการพัฒนาคุณภาพทั้งระบบ (Total Quality Management : TOM) ผู้ที่คิดค้นกระบวนการหรือวงจรพัฒนาคุณภาพ (PDCA) คือ Shewhart นักวิทยาศาสตร์ชาวอเมริกัน แต่ Deming ได้เผยแพร่ที่ประเทศญี่ปุ่นจนประสบความสำเร็จ จนผลักดัน ให้ญี่ปุ่นเป็นประเทศมหาอำนาจโลก คนทั่วไปจึงรู้จักวงจร PDCA จากการเผยแพร่ของ Deming จึง เรียกว่าวงจร (Deming) วงจร PDCA ประกอบด้วย ขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. วางแผน (Plan-P) คือ การทำงานใด ๆ ต้องมีขั้นการวางแผน เพราะทำให้มีความมั่นใจว่าทำงานได้ สำเร็จ เช่น วางแผนการสอน วางแผนการวิจัย หัวข้อที่ใช้ในการวางแผนคือ วางแผนในหัวข้อต่อไปนี้ 1) ทำทำไม 2) ทำอะไร 3) ใครทำ ทำกับกลุ่มเป้าหมายใด 4) ทำเวลาใด

5) ทำที่ไหน 6) ทำอย่างไร 7) ใช้งบประมาณ เท่าไร การวางแผนในชั้นเรียนเป็นการวางแผนตามคำถามต่อไปนี้ Why, What และ How

2. การปฏิบัติ (Do-D) เป็นขั้นตอนการลงมือปฏิบัติตามแผนที่วางไว้ การวิจัยในชั้นเรียนตามแผนการ วิจัย คือ การลงมือเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อตอบปัญหาการวิจัยในแผนที่วางไว้หรือไม่ มีเรื่อง อะไร ปฏิบัติได้ตามแผน มีเรื่องอะไรที่ไม่สามารถปฏิบัติตามหรือปฏิบัติแล้วไม่ได้ผล การตรวจสอบนี้จะได้สิ่ง ที่สำเร็จตามแผน และสิ่งที่เป็นข้อบกพร่องที่ต้องแก้ไข
3. ตรวจสอบ (Check-C) เป็นขั้นตอนของการประเมินการทำงานว่าเป็นไปตามที่วางไว้หรือไม่ มีเรื่อง อะไร ปฏิบัติได้ตามแผน มีเรื่องอะไรที่ไม่สามารถปฏิบัติตามหรือปฏิบัติแล้วไม่ได้ผล การตรวจสอบนี้จะได้สิ่ง ที่สำเร็จตามแผน และสิ่งที่เป็นข้อบกพร่องที่ต้องแก้ไข
4. การปรับปรุงแก้ไข (Action-A) เป็นขั้นตอนของการนำข้อบกพร่องมาวางแผนการปฏิบัติการแก้ไข ข้อบกพร่องแล้วลงมือแก้ไข ซึ่งในขั้นนี้อาจพบว่าประสบความสำเร็จหรืออาจพบว่ามีข้อบกพร่องอีก ผู้วิจัย หรือผู้ทำงานก็ต้องตรวจสอบเนื้อหาเพื่อแก้ไข แล้วไปแก้ไขอีกต่อไป งานของการวิจัยในชั้นเรียนจึงเป็นการทำ ไปเรื่อย ๆ ไม่มีการหยุดวิจัยไปเรื่อย ๆ เป็นการพัฒนาให้ดีขึ้นเรื่อย ๆ เป็นการพัฒนาอย่างยั่งยืน

ดังนั้น อาจกล่าวได้ว่าวงจร PDCA ก็เป็นกระบวนการพัฒนางานวิจัยในชั้นเรียน หรือการพัฒนาการเรียนการสอนที่เริ่มทีละขั้น P-D-C-A และเคลื่อนหมุนไปเรื่อย ๆ โดยในแต่ละขั้นหรือแต่ละตัวของวงจร ก็จะต้องมีวงจรของ PDCA ด้วย

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยในประเทศ

นริพร ชู่อารักษ์ (2552) ได้ทำวิจัยเรื่องการเสริมสร้างพฤติกรรมกล้าแสดงออกของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านเชิงดอย (ดอยสะเก็ดศึกษา) จังหวัดเชียงใหม่ โดยใช้กระบวนการกลุ่มจำนวน 30 คน ในรายวิชาการงานอาชีพและเทคโนโลยี หลังการทดลองพบว่า บุคลิกภาพของนักเรียนเปลี่ยนแปลงจากพฤติกรรมไม่กล้าแสดงออกเป็นผู้ที่มีบุคลิกภาพกล้าแสดงออกมากขึ้น

มิสวาสนา จิตรมณี (2552) การพัฒนาความกล้าแสดงออกของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/6 ด้วยนาฏยประดิษฐ์ ผลการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้ทำการสังเกตและเก็บรวบรวมข้อมูลจากแบบสังเกตความกล้าแสดงออกของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/6 จำนวน 15 คน โรงเรียนอัสสัมชัญ ธนบุรี ปีการศึกษา 2552 พบว่า นักเรียนมีพฤติกรรมกล้าแสดงออกที่ดีขึ้น

พิมพ์ อัมเพิลปี (2553) ได้วิจัยการพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้วิธีการสอนตอบสนองด้วยท่าทางและเล่าเรื่อง ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 พบว่า วงรอบที่ 1

ผู้ศึกษาค้นคว้าได้ออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้ออกเป็น 5 ชั้น ในชั้นที่ 1 สอนคำศัพท์ใหม่ โดยใช้ท่าทางนักเรียนฟังและพูดตามพร้อมแสดงท่าทางประกอบ นักเรียนส่วนมากตื่นเต้น สนุกสนาน กระตือรือร้นจากเจ้าของภาษา ชั้นที่ 2 นักเรียนจับคู่สลับกันฝึกพูดคำศัพท์ใหม่จากท่าทางที่เพื่อนแสดง นักเรียนส่วนมากมีความกระตือรือร้นพูดคำศัพท์ซ้ำ ๆ จนนักเรียนจำได้และเข้าใจ ชั้นที่ 3 นักเรียนนำประโยคมาพูดซ้ำโดยใช้ท่าทางประกอบ นักเรียนส่วนมากไม่เข้าใจส่งผลให้แสดงท่าทางไม่ได้ จึงเป็นปัญหาที่ต้องนำไปแก้ไขในวงรอบต่อไป ส่วนชั้นที่ 4 นักเรียนนำประโยคสั้น ๆ มาพูดต่อกันพร้อมแสดงท่าทางประกอบ นักเรียนส่วนมากสนุกสนานในการพูดประโยคที่ตนชอบและแสดงท่าทางที่แตกต่างกันออกไป และชั้นที่ 5 นักเรียนพูดเลียนประโยคโดยใช้คำศัพท์ที่เรียนมาแล้วมาพูดให้เพื่อนฟังพร้อมแสดงท่าทางประกอบการพูด นักเรียนส่วนมากสนุกสนานกับการพูดเลียนประโยค วงรอบที่ 2 ศึกษาค้นคว้าได้แก้ไขปัญหานักเรียนแสดงท่าทางไม่ได้ ในชั้นที่ 1 ครูสอนคำศัพท์ใหม่ โดยใช้ท่าทางให้นักเรียนดูและฟังและในชั้นที่ 2 โดยให้นักเรียนสลับคู่กันทำกิจกรรม ผลการจัดกิจกรรมปรากฏว่า นักเรียนได้ฝึกพูด ฟังคำศัพท์ซ้ำ ๆ ฝึกพูดคำศัพท์ใหม่โดยพูดคำศัพท์จากท่าทางที่เพื่อนแสดงซึ่งเป็นการเรียนซ้ำย้ำทวนจนนักเรียนเข้าใจ ฟังแล้วรู้เรื่องจากสิ่งที่ฟังและแสดงท่าทางจากคำศัพท์ได้ถูกต้องแต่ยังมีปัญหาที่พบในชั้นที่ 3 นักเรียนส่วนมากไม่สามารถนำประโยคสั้น ๆ มาพูดซ้ำได้จึงเป็นปัญหาที่ต้องนำไปแก้ไขในวงรอบต่อไป วงรอบที่ 3 ผู้ศึกษาค้นคว้าได้แก้ไขปัญหานักเรียนไม่สามารถนำประโยคสั้น ๆ มาพูดซ้ำได้ในชั้นที่ 3 โดยใช้ 2 กิจกรรมคือเกม Follow Me และเล่นเกม แก้อีตดนตรี ผลการจัดกิจกรรมนักเรียนส่วนมากนำประโยคสั้น ๆ มาพูดซ้ำได้แต่ในชั้นที่ 5 นักเรียนไม่สามารถพูดเลียนประโยคพร้อมแสดงท่าทางประกอบได้จึงเป็นปัญหาในวงรอบต่อไป วงรอบที่ 4 ผู้ศึกษาค้นคว้าได้แก้ปัญหานักเรียนพูดเลียนแบบประโยคโดยใช้คำศัพท์ที่เรียนมาแล้วมาพูดให้เพื่อนฟังพร้อมแสดงท่าทางประกอบการพูดไม่ได้ในชั้นที่ 5 โดยใช้เกม Stop at Five ผลการจัดกิจกรรมนักเรียนส่วนมากพูดเลียนแบบประโยคโดยใช้คำศัพท์ ที่เรียนมาแล้วมาพูดให้เพื่อนฟังพร้อมแสดงท่าทางประกอบได้โดยสรุปวิธีการสอนตอบสนองด้วยท่าทางและเล่าเรื่อง ช่วยให้นักเรียนมีทักษะการฟังและการพูดออกเสียงคำศัพท์ วลี และประโยคสั้น ๆ พร้อมแสดงท่าทางประกอบจากสิ่งที่ฟังได้ ซึ่งวิธีสอนนี้แสดงให้เห็นว่า นักเรียนพัฒนาทักษะการฟังและการพูดได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น

สิริวิภา จอกลอบ (2553) ได้วิจัยทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง พบว่า ความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางของนักเรียนจำนวน 43 คน มีคะแนนผ่านเกณฑ์ร้อยละ 70 จำนวน 36 คน คิดเป็นร้อยละ 83.72 ของจำนวนนักเรียนทั้งหมด ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนด คือนักเรียนไม่น้อยกว่าร้อยละ 70 มีคะแนนร้อยละ 70 ขึ้นไป

กัลยาณี คามลนา (2553) ได้วิจัยการพัฒนาทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียน ชั้นอนุบาล 2 โรงเรียนอนุบาลพิมานเด็ก จังหวัดขอนแก่น ที่ได้รับการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง พบว่า นักเรียนจำนวน 15 คน มีคะแนนทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษผ่านเกณฑ์ร้อยละ 70 จำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ 93.33 ของนักเรียนทั้งหมด ไม่ผ่านเกณฑ์จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 6.67 ของนักเรียนทั้งหมด ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนดคือ จำนวนนักเรียนไม่น้อยกว่าร้อยละ 70 มีผลการประเมินพัฒนาการร้อยละ 70 ขึ้นไป

ปทิตตา ติวงค์ (2557) ได้วิจัยการพัฒนาความสามารถด้านการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ โดยใช้วิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านหัวพาน จังหวัดสงขลา จำนวน 42 คน พบว่า ความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียน มีคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียนเท่ากับ 24.35 และคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนเท่ากับ 34.13 แสดงว่าความสามารถทางการฟังหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน มีคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียนเท่ากับ 18.08 และคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนเท่ากับ 33.91 แสดงว่า ความสามารถทางการพูดหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สุวรรณา ดีไพบูลย์ (2559) ได้ศึกษาเรื่อง การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของ นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษา ปีที่ 1 ที่จัดการเรียนรู้โดยใช้แนวคิดวิถีธรรมชาติ มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อศึกษาระดับทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 หลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้แนวคิดวิถีธรรมชาติ 2) เพื่อเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ก่อนและหลัง การจัดการเรียนรู้โดยใช้แนวคิดวิถีธรรมชาติและ 3) เพื่อศึกษา ระดับความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่มีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษที่จัดการ เรียนรู้โดยใช้แนวคิดวิถีธรรมชาติ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดลอง คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2558 โรงเรียนผดุงราชบุรี อำเภอเมือง จังหวัดพิษณุโลก จำนวน 40 คน ได้ผลการวิเคราะห์ คือ ระดับทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 หลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้แนวคิดวิถีธรรมชาติ พบว่าในภาพรวมระดับทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนอยู่ในระดับดี คิดเป็นร้อยละ 75.63

บุญล้อม พันธนาค (2560) ได้วิจัยผลการจัดการเรียนรู้แบบการตอบสนองด้วยท่าทาง กับแบบตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ที่มีต่อทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนนครนนท์วิทยา 2 วัดหินกรนิมิต ตำบลสวนใหญ่ อำเภอเมือง จังหวัดนนทบุรี จำนวน 74 คน พบว่าค่าเฉลี่ยทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ เรียนด้วยแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง มีค่าเท่ากับ 3.64 ด้วยวิธีการสอนแบบตามแนวการสอน ภาษาเพื่อการสื่อสาร มีค่าเท่ากับ 2.95 แสดงว่าค่าเฉลี่ยของนักเรียนที่เรียนรู้ด้วยวิธีการสอนแบบ

การตอบสนองด้วยท่าทาง สูงกว่าของนักเรียนที่เรียนรู้ด้วยวิธีการสอนแบบตามแนวการสอนภาษา เพื่อการสื่อสารอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ค่าเฉลี่ยทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนก่อนการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทางมีค่าเท่ากับ 2.47 หลังการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง มีค่าเท่ากับ 3.26 แสดงว่า ค่าเฉลี่ยหลังการเรียนรู้สูงกว่าก่อนการเรียนรู้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ค่าเฉลี่ยทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนเพื่อการสื่อสารมีค่าเท่ากับ 1.57 หลังการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนเพื่อการสื่อสาร แสดงว่า ค่าเฉลี่ยหลังการเรียนรู้สูงกว่าก่อนการเรียนรู้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

งานวิจัยต่างประเทศ

Raptine (2004) ได้วิจัยการสอนตอบสนองด้วยท่าทางและเล่าเรื่อง แนวทางการปฏิบัติ และทฤษฎีในภาพรวมและการประเมินภายในกรอบมาตรฐานระดับชาติโดยได้ทำการศึกษาการสอนภาษาต่างประเทศโดยใช้วิธีการสอนการตอบสนองด้วยท่าทางและเล่าเรื่องซึ่งวิธีนี้ได้รับความนิยมในการสอนระดับมัธยมศึกษาและมหาวิทยาลัยในประเทศสหรัฐอเมริกา มีการอธิบายวิธีการนำไปใช้หลายวิธีการและวิธีการดังกล่าวได้แพร่หลายในอินเทอร์เน็ต ทำให้เป็นที่รู้จักกันอย่างแพร่หลาย แต่อย่างไรก็ตามงานวิจัยจำนวนน้อยมากที่ศึกษาทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางและเล่าเรื่อง ดังนั้นจึงมีการศึกษาในเชิงลึกของทฤษฎีในการตอบสนองด้วยท่าทางและเล่าเรื่อง และทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับผู้ศึกษาค้นคว้าได้ประเมินการสอนแบบนี้และกำหนดกรอบในเรื่องมาตรฐานการเรียนภาษาต่างประเทศในศตวรรษที่ 21 มีการอภิปรายถึงผลดีและศักยภาพของวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางและเล่าเรื่อง งานวิจัยนี้มีจุดมุ่งหมายให้ม้งานวิจัยเพิ่มในอนาคตและช่วยกันเติมเต็มวิธีสอนการตอบสนองด้วยท่าทางและเล่าเรื่องให้มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

Chen Li (2010) ได้กล่าวว่า จากการศึกษาแสดงให้เห็นว่าวิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางเป็นความก้าวหน้าที่เป็นระบบและเป็นวิธีสอนที่ขึ้นอยู่กับความเป็นจริงมันแตกต่างและได้ผลมากกว่าวิธีการสอนตามหลักไวยากรณ์แบบดั้งเดิมหรือวิธีสอนแบบให้อ่านตาม จากการทดลองใช้วิธีการสอนนี้แสดงให้เห็นว่าวิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางสามารถช่วยนักเรียนและครูได้จริง ๆ ในการสอนแบบดั้งเดิมที่ครูเป็นศูนย์กลางครูอธิบายในทุก ๆ รายละเอียดในขณะที่นักเรียนจนตามตลอดเวลา ยิ่งไปกว่านั้นในโรงเรียนอนุบาลหรือโรงเรียนฝึกเด็กเล็ก วิธีที่เกิดขึ้นอยู่เสมอคือครูผู้สอนพูดซ้ำ ๆ จึงไม่ใช่สิ่งที่ดีสำหรับเด็กที่จะพูดและกระทำ มีเพียงแต่การท่องจำเท่านั้น ในบางครั้งเด็กจึงสนใจในภาษาอังกฤษลดลง ภาษาอังกฤษจึงเป็นเรื่องที่น่าเบื่อและวิธีเหล่านี้จึงไม่ใช่ตัวเลือกที่ดีสำหรับวิธีสอนภาษาอังกฤษ ไอน์สไตน์กล่าวไว้ว่า สิ่งที่น่าสนใจที่สุดคือครู เมื่อเด็กมีความสนใจในบางอย่างพวกเขาจะสนใจและเรียนรู้ได้อย่างดีและเรียนรู้ได้ง่าย ดังนั้น การกระทำที่เด็กสนใจค่อนข้างที่จะสำคัญสำหรับการเรียน ในปัจจุบันนี้วิธีการที่ดีที่สุดคือดึงดูดความสนใจของเด็ก

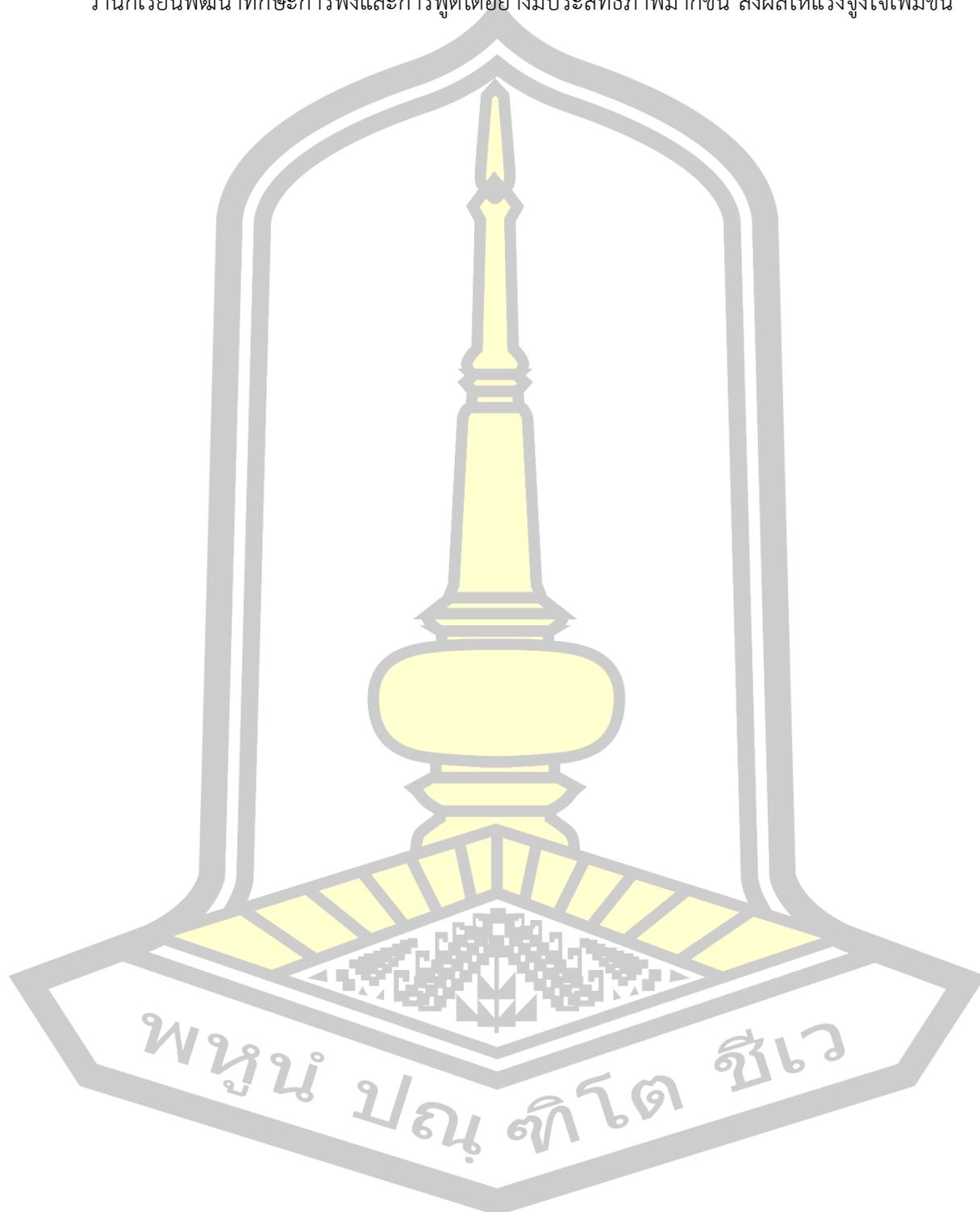
วิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง เป็นวิธีการสอนภาษาใหม่ที่ได้ผลดี เปรียบเทียบกับวิธีการสอนในประเทศจีนที่กล่าวมา วิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางสามารถทำได้ดีกว่าในการปลูกใจผู้เรียน และดึงดูดความสนใจเป็นเวลานาน ยิ่งกว่านั้นวิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางเป็นสิ่งที่น่าสนใจ และเป็นวิธีการที่ได้ผลดี ที่จะพัฒนาสติปัญญาของเด็กโดยเฉพาะอย่างยิ่งเด็กเล็ก ๆ

Ke-Cheng Tsai (2010) ได้วิจัยผลของการตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR) ในการเรียนภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนที่พิการด้านจิตใจที่โรงเรียนประถมศึกษา Zhong Zheng ใน Changhua โดยการวางทฤษฎีสู่การปฏิบัติ ที่ผู้วิจัยได้ทำการวิจัยด้านการดำเนินการ การวิจัยครอบคลุมทุกด้านคือ การตรวจสอบประสิทธิภาพของนักเรียนเกี่ยวกับการฟังการพูดและการอธิบาย หลังจากที่ได้รับการเรียนการสอนแบบ TPR และความยากลำบาก ที่นักวิจัยพบและวิธีการแก้ปัญหา ที่เขาคิดออกในระหว่างการเรียนการสอน และปฏิกิริยาของนักเรียนและการมีส่วนร่วมในระหว่างการเรียนการสอน ผู้เข้าร่วมในการวิจัยครั้งนี้คือนักเรียนที่พิการด้านจิตใจในชั้นประถมศึกษาปีที่หก สามคนในโรงเรียนของนักวิจัย นักวิจัยได้ออกแบบทำอันที่รวม 25 คำในภาษาอังกฤษ การเรียนการสอนที่เป็นการทดลองทั้งหมดใช้เวลาห้าสัปดาห์ สองชั้นเรียนต่อสัปดาห์ และ 40 นาทีต่อชั้นเรียน ข้อมูลถูกเก็บรวบรวมผ่านทางวิดีโอเทปของครู การสะท้อนการวิจัย ประสิทธิภาพของนักเรียนในทันที และการทดสอบการเก็บข้อมูลในความเข้าใจในการฟังและการอธิบาย

Francisco (2011) ได้วิจัยวิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางเป็นวิธีการที่ถูกยืนยันว่าเป็นวิธีการที่เหมาะสมสำหรับการสอนภาษาอังกฤษและสำหรับเด็กที่เรียนภาษาอังกฤษในระยะแรกเริ่ม วิธีสอนนี้คือวิธีสอนที่ดีที่สุดที่จะใช้กับเด็กหรือผู้เรียนในระดับเริ่มต้นเราค้นพบว่าวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางว่าเป็นตัวกระตุ้นให้เด็กพัฒนาเมื่อพวกเขาผสมผสานการกระทำ และพวกเขากลายเป็นผู้กระทำด้วยการออกคำสั่งด้วยคำพูด ท่าทาง และส่งผลให้แรงจูงใจเพิ่มขึ้น ผลการศึกษามีดังนี้ การเรียนการสอน TPR มีผลกระทบอย่างมีนัยสำคัญต่อความเข้าใจในการฟังคำในภาษาอังกฤษของนักเรียนที่พิการทางจิตใจ และผลของการเรียนการสอน TPR เกี่ยวกับความสามารถในการอธิบายคำภาษาอังกฤษของนักเรียนที่พิการทางจิตใจมีความไม่แน่นอน การเรียนการสอน TPR มีผลกระทบอย่างมีนัยสำคัญต่อการเก็บรักษาความเข้าใจในการฟังคำในภาษาอังกฤษของนักเรียนที่พิการทางจิตใจ ผลของการเรียนการสอน TPR เกี่ยวกับการเก็บรักษาความสามารถในการอธิบายคำภาษาอังกฤษของนักเรียนที่พิการทางจิตใจมีความไม่แน่นอน การเรียนการสอน TPR สามารถกระตุ้นการมีส่วนร่วมของนักเรียนและความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ

จากผลการวิจัย วิธีการสอนที่นำมาใช้ในการพัฒนาความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง คือวิธีการสอนที่ดีและมีความเหมาะสมที่จะใช้กับเด็กหรือผู้เรียนในระดับเริ่มต้น เป็นสิ่งที่น่าสนใจและเป็นวิธีการที่ได้ผลดี ที่จะพัฒนาสติปัญญาของเด็กโดยเฉพาะอย่างยิ่งเด็กเล็ก ๆ ช่วยให้นักเรียนมีทักษะการฟังและการพูดออก

เสียงคำศัพท์ วลี และประโยคสั้นๆ พร้อมแสดงท่าทางประกอบจากสิ่งที่ฟังได้ซึ่งวิธีสอนนี้แสดงให้เห็นว่านักเรียนพัฒนาทักษะการฟังและการพูดได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น ส่งผลให้แรงจูงใจเพิ่มขึ้น

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามลำดับขั้นตอนดังนี้

1. กลุ่มเป้าหมาย
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การสร้างและหาคุณภาพของเครื่องมือ
4. รูปแบบการวิจัย
5. การเก็บรวบรวมข้อมูล
6. การวิเคราะห์ข้อมูล
7. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

กลุ่มเป้าหมาย

กลุ่มเป้าหมาย ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านฝาง อำเภอยะนิง จังหวัดนครราชสีมา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษานครราชสีมา เขต 7 ที่เรียนในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2562 จำนวน 10 คน ซึ่งได้มาจากการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) และจากการทำแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการฟังและการพูดก่อนเรียน ซึ่งมีคะแนน ปากฎดังตาราง 1

พหุ ประถมศึกษา

ตาราง 1 แสดงคะแนนของนักเรียนที่ทำแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการฟังและการพูด
ภาษาอังกฤษ

คนที่	คะแนนการฟัง (20)	คะแนนการพูด (20)
1.	9	8
2.	10	8
3.	11	9
4.	9	9
5.	7	9
6.	8	8
7.	7	7
8.	8	8
9.	11	10
10.	9	8
รวม	89	84

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้มี 3 ชนิด ได้แก่

1. แผนการจัดการเรียนรู้ที่ใช้วิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 7 แผน 14 ชั่วโมง ซึ่งเป็นแผนการจัดการเรียนรู้ที่เน้นกิจกรรมการเรียนการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางซึ่งสอดคล้องกับหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551

2. แบบทดสอบวัดความสามารถในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ (Pre-Posttest) 40 คะแนน จำนวน 2 ชุด โดยใช้เกณฑ์การให้คะแนน (Scoring Rubrics) แบ่งเป็น

ชุดที่ 1 แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการฟัง ลักษณะเป็นแบบทดสอบชนิดเลือกตอบ จำนวน 20 ข้อ 20 คะแนน

ชุดที่ 2 แบบทดสอบวัดความสามารถการพูด โดยเป็นแบบทดสอบปากเปล่า จำนวน 20 ข้อ 20 คะแนน

3. แบบประเมินพฤติกรรมการกล้าแสดงออกการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง โดยใช้เกณฑ์การให้คะแนน (Scoring Rubrics)

การสร้างและหาคุณภาพของเครื่องมือ

1. แผนการจัดการเรียนรู้ที่ใช้วิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง มีขั้นตอนดังนี้
 - 1.1 ศึกษาจุดมุ่งหมาย มาตรฐานการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน 2551
 - 1.2 ศึกษาแนวคิด ทฤษฎี หลักการที่เกี่ยวข้องกับการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง โดยยึดหนังสือ Learning Another Language through Actions: The Complete Teacher's Guide Book ของ Dr. James J. Asher (1982)
 - 1.3 ศึกษารายละเอียดเนื้อหาที่จะใช้จัดกิจกรรมการเรียนรู้จากคู่มือครู เอกสารประกอบการสอน แล้ววิเคราะห์เนื้อหาเป็นหน่วยย่อยเพื่อจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ ดังนี้

ตาราง 2 ความสัมพันธ์ระหว่างเนื้อหาย่อยและจุดประสงค์การเรียนรู้

หน่วยการเรียนรู้	จุดประสงค์การเรียนรู้	เวลา (ชั่วโมง)
1. Rooms in my house.	<ol style="list-style-type: none"> 1. นักเรียนเข้าใจคำศัพท์และบอกความหมายได้ (K) 2. นักเรียนสามารถฟังและพูดโต้ตอบด้วยประโยค Where are you? I'm in the... ได้ (P) 3. นักเรียนสามารถฟังและระบุภาพได้ถูกต้อง (P) 4. นักเรียนมีความรับผิดชอบต่องานที่สั่งและส่งงานได้ทันตามที่กำหนด (A) 	2
2. English for Communication: Listen.	<ol style="list-style-type: none"> 1. นักเรียนสามารถเข้าใจและปฏิบัติตามคำสั่งด้วยการแสดงท่าทางและพูดเลียนประโยคได้ (K) 2. นักเรียนสามารถพูดออกเสียงประโยคคำสั่งที่กำหนดให้ได้ (P) 3. นักเรียนมุ่งมั่นในการทำงาน (A) 	2

ตาราง 2 (ต่อ)

หน่วยการเรียนรู้	จุดประสงค์การเรียนรู้	เวลา (ชั่วโมง)
3. Parts of the Body.	1. นักเรียนฟังและดูศัพท์จากการแสดงท่าทางได้ (K) 2. นักเรียนจับคู่สลับกันทำกิจกรรมฝึกพูดศัพท์จากท่าทางที่เพื่อนแสดงได้(P) 3. พูดประโยคต่อกันพร้อมแสดงท่าทางประกอบได้(P) 4. นักเรียนเฝ้เรียนรู้ (A)	2
4. How to make a sandwich?	1. บอกความหมายของส่วนประกอบของแซนวิชได้ (K) 2. นักเรียนสามารถปฏิบัติตามคำสั่งเกี่ยวกับการทำแซนวิชได้ (P) 3. นักเรียนพูดประโยคคำสั่งที่กำหนดให้ได้(P) 4. นักเรียนมีความรับผิดชอบต่องานที่สั่งและส่งงานได้ทันตามที่กำหนด (A)	2
5. Things in classroom.	1. นักเรียนสามารถบอกคำศัพท์เกี่ยวกับสิ่งของในห้องเรียนได้ (K) 2. นักเรียนจับคู่สลับกันฝึกพูดศัพท์จากท่าทางที่เพื่อนแสดงได้ (P) 3. นักเรียนพูดให้เพื่อนฟังพร้อมแสดงท่าทางประกอบการพูดได้ (P) 4. นักเรียนเฝ้เรียนรู้ (A)	2
6. Animal.	1 นักเรียนสามารถบอกคำศัพท์เกี่ยวกับสัตว์ที่น่าสนใจได้ (K) 2. นักเรียนปฏิบัติตามด้วยการแสดงท่าทางและพูดเลียนประโยคได้(P) 3. นักเรียนมีความรับผิดชอบต่องานที่สั่งและส่งงานได้ทันตามที่กำหนด (A)	2
7. Greeting.	1. นักเรียนสามารถฟังคำสั่งและแสดงท่าทางได้อย่างถูกต้อง (P) 2. นักเรียนสามารถถามและตอบเกี่ยวกับความรู้สึกที่มีต่อสิ่งต่าง ๆ (K) 3. นักเรียนมีความรับผิดชอบต่องานที่สั่งและส่งงานได้ทันตามที่กำหนด (A)	2

1.4 สร้างแผนการจัดการเรียนรู้การสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง จำนวน 7 แผน 14 ชั่วโมง ตามองค์ประกอบ 7 องค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้ ดังนี้

1.4.1 สาระสำคัญ

1.4.2 มาตรฐานการเรียนรู้

1.4.3 จุดประสงค์การเรียนรู้

1.4.4 สาระการเรียนรู้

1.4.5 กระบวนการจัดการเรียนรู้

1.4.6 การวัดผลและประเมินผล

1.4.7 สื่อและแหล่งการเรียนรู้

1.5 นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่สร้างขึ้นเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เพื่อตรวจสอบความถูกต้อง ความเหมาะสมของเนื้อหา กิจกรรม และเกณฑ์การวัดผลประเมินผล

1.6 นำแผนการจัดการเรียนรู้มาปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ (IOC) เนื้อหา และวิธีในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ จำนวน 5 ท่าน ประกอบด้วย

1.6.1 อาจารย์เสฐธิกัลยา เผ่าเผือกงาม ตำแหน่ง ครู ค.ศ.3 สถานที่ทำงาน โรงเรียนบ้านทุ่งสว่าง อำเภอประทาย จังหวัดนครราชสีมา ผู้เชี่ยวชาญด้านการจัดการเรียนการสอน ภาษาอังกฤษ

1.6.2 อาจารย์สุธาวลัย จันทร์เรือง ตำแหน่ง ครู ค.ศ.3 สถานที่ทำงาน โรงเรียนบ้านหนองหว้าตาดำ อำเภอชุมพวง จังหวัดนครราชสีมา ผู้เชี่ยวชาญด้านการจัดการเรียนการสอน ภาษาอังกฤษ

1.6.3 อาจารย์มยุรี วรรณสุข วุฒิการศึกษา ปริญญาโท (หลักสูตรและการสอน) ตำแหน่ง ครู ค.ศ.2 สถานที่ทำงาน โรงเรียนบ้านทุ่งสว่าง อำเภอประทาย จังหวัดนครราชสีมา ผู้เชี่ยวชาญด้านหลักสูตรและการสอน

1.6.4 อาจารย์จุไรรัตน์ ประพาสพงษ์ วุฒิการศึกษา ปริญญาโท (หลักสูตรและการสอน) ตำแหน่ง ครู ค.ศ.3 สถานที่ทำงาน โรงเรียนบ้านหนองหว้าตาดำ อำเภอชุมพวง จังหวัดนครราชสีมา ผู้เชี่ยวชาญด้านหลักสูตรและการสอน

1.6.5 อาจารย์ณัฐทิศา ภูเลี่ยมคา ตำแหน่ง พนักงานข้าราชการครู สถานที่ทำงาน วิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยีขอนแก่น ผู้เชี่ยวชาญด้านการวัดและประเมินผล การศึกษา

1.7 นำคะแนนจากการประเมินแผนการจัดการเรียนรู้ ที่ได้จากการประเมินของผู้เชี่ยวชาญไปวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ย เพื่อเปรียบเทียบกับเกณฑ์คุณภาพและความเหมาะสมตามแบบ

มาตราส่วน ประเมินค่า (Rating Scale) ตามวิธีของลิเคอร์ท (Likert) ซึ่งมี 5 ระดับดังนี้
(บุญชม ศรีสะอาด, 2535)

คะแนนเฉลี่ย	ความหมาย
4.51–5.00	หมายถึง เหมาะสมมากที่สุด
3.51–4.50	หมายถึง เหมาะสมมาก
2.51–3.50	หมายถึง เหมาะสมปานกลาง
1.51–2.50	หมายถึง เหมาะสมน้อย
1.00–1.50	หมายถึง เหมาะสมน้อยที่สุด

ผลการประเมินแผนการจัดการเรียนรู้ของผู้เชี่ยวชาญ พบว่า โดยรวมอยู่ในระดับ
เหมาะสมมากที่สุด ซึ่งรายละเอียดของคะแนนจะอยู่ในภาคผนวก ง คุณภาพเครื่องมือ

1.9 นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ผ่านการตรวจสอบปรับปรุงแก้ไขจากอาจารย์ที่ปรึกษา
วิทยานิพนธ์และผู้เชี่ยวชาญแล้ว ไปใช้พัฒนาความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ
เพื่อการสื่อสารกับนักเรียนกลุ่มเป้าหมายมาจัดพิมพ์ เพื่อไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษา
ปีที่ 5 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2562

2. แบบทดสอบวัดความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษ มีขั้นตอนดังนี้

2.1 ศึกษาวิธีการสร้างแบบทดสอบวัดความสามารถในการฟังจากหนังสือวิธีทดสอบทาง
ภาษาแบบต่าง ๆ

2.2 สร้างแบบทดสอบวัดความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษก่อนและหลังเรียน
(Pre-Post test) จำนวน 25 ข้อ ลักษณะเป็นแบบทดสอบชนิดเลือกตอบ

2.3 นำแบบทดสอบ ที่สร้างขึ้นเสนอต่อที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เพื่อพิจารณาถูกต้องตาม
เนื้อหาและประเมินความสอดคล้องระหว่างแบบทดสอบกับจุดประสงค์ แล้วนำแบบทดสอบ
มาปรับปรุงแก้ไข

2.4 นำแบบทดสอบที่ได้ปรับปรุงแก้ไขแล้วพร้อมแบบประเมินนำเสนอผู้เชี่ยวชาญชุด
เดิม จำนวน 5 ท่าน เพื่อพิจารณาว่าแบบทดสอบที่สร้างขึ้นนั้นสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้
ที่กำหนดไว้หรือไม่ แล้วประเมินความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์การเรียนรู้ (IOC)
ซึ่งมีเกณฑ์ความสอดคล้องดังนี้ (สมบัติ ท้ายเรือคำ, 2551)

+1 เมื่อวัดได้ว่าข้อสอบนั้นตรงตามจุดประสงค์การเรียนรู้

0 เมื่อไม่แน่ใจว่าข้อคำถามนั้นวัดตามจุดประสงค์การเรียนรู้

-1 เมื่อแน่ใจว่าข้อสอบนั้นวัดได้ไม่ตรงตามจุดประสงค์การเรียนรู้

แล้วนำไปหาค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์ โดยคัดเลือกข้อสอบที่มีค่าดัชนีความสอดคล้องที่แสดงว่าข้อสอบนั้นมีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา ผลปรากฏว่าแบบทดสอบที่มีค่า IOC ตั้งแต่ 0.60-1.00 จากจำนวน 25 ข้อ ตัดออก 1 ข้อ คงเหลือ 24 ข้อ

2.5 นำข้อสอบไปทดลองใช้ (Try-out) กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนข้างเคียง ในอำเภอประทาย จังหวัดนครราชสีมา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษานครราชสีมา เขต 7 จำนวน 30 คน และนำคะแนนจากผลการทดลองใช้มาวิเคราะห์หาค่าความยากง่าย (p) และหาค่าอำนาจจำแนกรายข้อ (r) โดยคัดเลือกข้อสอบที่มีคุณภาพผ่านเกณฑ์ คือ มีค่าความยากง่าย ตั้งแต่ 0.20-0.80 และมีค่าอำนาจจำแนก ตั้งแต่ 0.20-1.00 ผลปรากฏว่าได้ค่าความยาก (p) ตั้งแต่ 0.57-0.78 ค่าอำนาจจำแนก (B) ตั้งแต่ 0.56-0.78 และค่าความเชื่อมั่นทั้งหมด r_{cc} เท่ากับ 0.85 จากจำนวน 24 ข้อ ตัดออก 4 ข้อ คงเหลือ 20 ข้อ

2.6 นำแบบทดสอบที่ปรับปรุงตามข้อเสนอแนะอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์และผู้เชี่ยวชาญแล้ว จัดพิมพ์เป็นฉบับสมบูรณ์แล้วนำไปใช้ทดสอบกับนักเรียนกลุ่มเป้าหมายต่อไป ซึ่งรายละเอียดของคะแนนจะอยู่ในภาคผนวก ง คุณภาพเครื่องมือ

3. แบบทดสอบวัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ มีขั้นตอนดังนี้

3.1 ศึกษาวิธีการสร้างแบบทดสอบวัดความสามารถในการพูดจากหนังสือวิธีทดสอบทางภาษาแบบต่าง ๆ

3.2 สร้างแบบทดสอบวัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษก่อนและหลังเรียน (Pre-Posttest) จำนวน 25 ข้อ ซึ่งแบบทดสอบวัดความสามารถในการพูดของนักเรียนก่อนและหลังเรียน เพื่อวัดความสามารถการพูด โดยเป็นแบบทดสอบปากเปล่า จำนวน 25 ข้อ

3.3 นำแบบทดสอบ ที่สร้างขึ้นเสนอต่อที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เพื่อพิจารณาถูกต้องตามเนื้อหาและประเมินความสอดคล้องระหว่างแบบทดสอบกับจุดประสงค์ แล้วนำแบบทดสอบมาปรับปรุงแก้ไข

3.4 นำแบบทดสอบที่ได้ปรับปรุงแก้ไขแล้วพร้อมแบบประเมินนำเสนอผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่าน เพื่อพิจารณาว่าแบบทดสอบที่สร้างขึ้นนั้นสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ที่กำหนดไว้หรือไม่ แล้วประเมินความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์การเรียนรู้ (IOC) ซึ่งมีเกณฑ์ความสอดคล้องดังนี้ (สมบัติ ท้ายเรือคำ, 2551)

- +1 เมื่อวัดได้ว่าข้อสอบนั้นตรงตามจุดประสงค์การเรียนรู้
- 0 เมื่อไม่แน่ใจว่าข้อคำถามนั้นวัดตามจุดประสงค์การเรียนรู้
- 1 เมื่อแน่ใจว่าข้อสอบนั้นวัดได้ไม่ตรงตามจุดประสงค์การเรียนรู้

แล้วนำไปหาค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์ โดยคัดเลือกข้อสอบที่มีค่าดัชนีความสอดคล้องที่แสดงว่าข้อสอบนั้นมีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา ผลปรากฏว่าแบบทดสอบที่มีค่า IOC ตั้งแต่ 0.60-1.00 จากจำนวน 25 ข้อ ตัดออก 1 ข้อ คงเหลือ 24 ข้อ

3.5 นำข้อสอบไปทดลองใช้ (Try-out) กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนข้างเคียง ในอำเภอประทาย จังหวัดนครราชสีมา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษานครราชสีมา เขต 7 จำนวน 30 คน และนำคะแนนจากผลการทดลองใช้มาวิเคราะห์หาค่าความยากง่าย (p) และหาค่าอำนาจจำแนกรายข้อ (r) โดยคัดเลือกข้อสอบที่มีคุณภาพผ่านเกณฑ์ คือ มีค่าความยากง่าย ตั้งแต่ 0.20-0.80 และมีค่าอำนาจจำแนก ตั้งแต่ 0.20-1.00 ผลปรากฏว่า ได้ค่าความยาก (p) ตั้งแต่ 0.22-0.78 ค่าอำนาจจำแนก (B) ตั้งแต่ 0.56-0.67 และค่าความเชื่อมั่นทั้งหมด r_{cc} เท่ากับ 0.82 จากจำนวน 14 ข้อ ตัดออก 24 ข้อ คงเหลือ 20 ข้อ

3.6 นำแบบทดสอบที่ปรับปรุงตามข้อเสนอแนะของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์และผู้เชี่ยวชาญแล้ว จัดพิมพ์เป็นฉบับสมบูรณ์แล้วนำไปใช้ทดสอบกับนักเรียนกลุ่มเป้าหมายต่อไป รายละเอียดของคะแนนจะอยู่ในภาคผนวก ง คุณภาพเครื่องมือ

4. แบบประเมินพฤติกรรมการกล้าแสดงออก มีขั้นตอนดังนี้

4.1 ศึกษาเอกสาร ตำรา และงานวิจัยเกี่ยวกับพฤติกรรมการกล้าแสดงออกต่อการเรียนภาษาอังกฤษ และจากหนังสือการวัดผล การศึกษาของ (สมนึก ภัททิยธนี, 2553)

4.2 ศึกษาวิธีการสร้างแบบประเมินพฤติกรรมการกล้าแสดงออก และกำหนดรูปแบบจากเอกสาร ตำรา และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

4.3 สร้างแบบประเมินพฤติกรรมการกล้าแสดงออก ซึ่งแบบประเมินพฤติกรรมนี้ใช้เพื่อสังเกตการกล้าแสดงออกของนักเรียน มีรายการพฤติกรรม จำนวน 12 ข้อ มี 2 ประเด็น ประกอบด้วย

4.3.1 ด้านบุคลิกส่วนตัว มั่นใจในตนเอง กล้าพูดกล้าแสดงออก ได้แก่

4.3.1.1 นำเสนองานอย่างมั่นใจ

4.3.1.2 แสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล

4.3.1.3 กล้าแสดงความคิดเห็น

4.3.1.4 ทักทายคนรู้จักด้วยใบหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส

4.3.1.5 แสดงกริยาท่าทางเวลานำเสนองาน

4.3.1.6 ทักทายครูทุกท่านเป็นประจำ

4.3.2 ด้านแสดงออกในการสัมพันธ์กับผู้อื่น ได้แก่

4.3.1.1 ยอมรับฟังคำวิจารณ์เมื่อผู้อื่นแนะนำ

4.3.1.2 ชมเชยผู้อื่นเมื่อเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดี

4.3.1.3 แสดงความเป็นผู้นำในกลุ่มเพื่อน

4.3.1.4 เวลาคนอื่นให้ยืมสิ่งของจะกล่าวขอบคุณ

4.3.1.5 ยอมรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น

4.3.1.6 กล่าววิจารณ์งานและแนะนำคนอื่น

แก่ผู้อื่นคะแนน 5

เกณฑ์ระดับคุณภาพเกณฑ์การให้คะแนนแบบสังเกตพฤติกรรมกล้าแสดงออกมากที่สุด หมายถึง นักเรียนแสดงพฤติกรรมนั้นสม่ำเสมอเป็นที่ประจักษ์

มาก หมายถึง นักเรียนแสดงพฤติกรรมนั้นด้วยความเต็มใจคะแนน 4

ปานกลาง หมายถึง นักเรียนแสดงพฤติกรรมนั้นโดยมีผู้แนะนำคะแนน 3

น้อย หมายถึง นักเรียนแสดงพฤติกรรมนั้นโดยมีผู้กระตุ้นเตือน

คะแนน 2

น้อยที่สุด หมายถึง นักเรียนไม่ค่อยแสดงพฤติกรรมนั้นคะแนน 1

เกณฑ์การแปลความหมายของแบบสังเกตพฤติกรรมกล้าแสดงออก

ช่วงคะแนนรายชื่อ ความหมาย

4.51–5.00 มีระดับการกล้าแสดงออกสูงมาก

3.51–4.50 มีระดับการกล้าแสดงออกสูง

2.51–3.50 มีระดับการกล้าแสดงออกปานกลาง

1.51–2.50 มีระดับการกล้าแสดงออกต่ำ

ต่ำกว่า 1.50 มีระดับการกล้าแสดงออกต่ำมาก

4.4 นำแบบประเมินพฤติกรรมกรกล้าแสดงออก ที่สร้างขึ้นเสนอต่อปรึกษา
วิทยานิพนธ์ เพื่อตรวจสอบความถูกต้องและความเหมาะสม จากนั้นนำไปปรับปรุงแก้ไข

4.5 นำแบบประเมินพฤติกรรมกรกล้าแสดงออกที่ได้ปรับปรุงแก้ไขแล้ว เสนอ
ผู้เชี่ยวชาญชุดเดิม เพื่อพิจารณาว่าแบบประเมินพฤติกรรมที่สร้างขึ้นนั้นสอดคล้องกับพฤติกรรมที่
กำหนดไว้หรือไม่ แล้วประเมินความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์การเรียนรู้ (IOC)
ซึ่งมีเกณฑ์ความสอดคล้องดังนี้ (สมบัติ ท้ายเรือคำ, 2551)

+1 เมื่อวัดได้ว่าข้อสอบนั้นตรงตามจุดประสงค์การเรียนรู้

0 เมื่อไม่แน่ใจว่าข้อคำถามนั้นวัดตามจุดประสงค์การเรียนรู้

-1 เมื่อแน่ใจว่าข้อสอบนั้นวัดได้ไม่ตรงตามจุดประสงค์การเรียนรู้

แล้วนำไปหาค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับพฤติกรรม โดยคัดเลือกข้อ
คำถามที่มีค่าดัชนีความสอดคล้องที่แสดงว่าข้อคำถามนั้นมีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา ผลปรากฏว่า
แบบทดสอบที่มีค่า IOC ตั้งแต่ 0.60-1.00 ผลปรากฏว่า แบบทดสอบที่มีค่า IOC ตั้งแต่ 0.60-1.00
จากจำนวน 12 ข้อ ใช้ได้ทุกข้อ

4.6 ในการประเมินพฤติกรรมกรรกล้าแสดงออก ผู้วิจัยเป็นผู้สังเกตพฤติกรรมกรรกล้าแสดงออก และประเมินตามรายการในแบบประเมินพฤติกรรมกรรกล้าแสดงออก โดยกำหนดค่าความหมายพฤติกรรมกรรกล้าแสดงออกตามเกณฑ์ประเมิน แล้วนำค่าคะแนนของทุกรายการจากการสังเกตมาหาค่าเฉลี่ย (Mean) ซึ่งประเมินเมื่อสิ้นสุดการจัดกิจกรรมการเรียนรู้จริงปฏิบัติสุดท้าย

รูปแบบการวิจัย

รูปแบบการวิจัย ผู้วิจัยได้ประยุกต์ใช้หลักการและขั้นตอนการดำเนินงานตามแนวคิดของ เดมมิ่ง (Deming) ตามวงจรคุณภาพ PDCA ซึ่งมีขั้นตอนการดำเนินงานที่สำคัญ 4 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นวางแผน (Plan)

1.1 ผู้วิจัยดำเนินการ วิเคราะห์สภาพปัจจุบัน ศึกษา หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาอังกฤษโดยมีเนื้อหาที่สอดคล้องกับตัวชี้วัดในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 การจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง ความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษ ความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ พฤติกรรมกรรกล้าแสดงออก

1.2 ผู้วิจัยสร้างเครื่องมือสำหรับการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้ที่ใช้วิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ เพื่อการสื่อสาร แบบทดสอบวัดความสามารถในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ เพื่อทดสอบก่อนเรียน หลังเรียน แบบประเมินความสามารถด้านการและการพูดภาษาอังกฤษ และแบบประเมินพฤติกรรมกรรกล้าแสดงออกในระหว่างการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง

ขั้นที่ 2 ขั้นปฏิบัติตามแผน (Do)

ผู้วิจัยนำเครื่องมือที่สร้างและผ่านการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญ ไปทดลองใช้กับนักเรียนกลุ่มเป้าหมายเพื่อเก็บรวบรวมข้อมูล

ขั้นที่ 3 ขั้นตรวจสอบ ประเมินผลและนำผลประเมินมาวิเคราะห์ (Check)

ผู้วิจัยนำผลจากการทดลองใช้เครื่องมือกับกลุ่มเป้าหมายมาวิเคราะห์เพื่อทำการปรับปรุง

ขั้นที่ 4 ขั้นปรับปรุงดำเนินการให้เหมาะสมตามผลการประเมิน (Action)

ผู้วิจัยนำเครื่องมือมาปรับปรุงตามปัญหาที่พบเพื่อทดลองใช้ในวงรอบถัดไป

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การดำเนินการ มีขั้นตอนดังนี้

1. ปฐมนิเทศนักเรียนก่อนจะดำเนินการสอน เพื่อทำความเข้าใจถึงกระบวนการและวิธีการเรียน
2. ดำเนินการ โดยในชั่วโมงแรก เป็นการทำแบบทดสอบก่อนเรียน เพื่อวัดความสามารถในการฟัง และการพูดภาษาอังกฤษ
3. ดำเนินการสอนตามแผนการจัดการเรียนรู้ที่สร้างขึ้น จำนวน 7 แผนการจัดการเรียนรู้ 14 ชั่วโมง ตามวงจรปฏิบัติ 3 วงจรดังนี้
 วงจรปฏิบัติการที่ 1 ใช้แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1-2 เรื่อง Rooms in my house และ English for Communication: Listen
 วงจรปฏิบัติการที่ 2 ใช้แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3-5 เรื่อง Parts of the Body. How to make a sandwich? และ Things in classroom.
 วงจรปฏิบัติการที่ 3 ใช้แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 6-7 เรื่อง Animal และ Greeting
4. ในระหว่างทำการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ผู้วิจัยได้ประเมินความสามารถด้านการฟัง และการพูดตามแบบประเมินที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น และสังเกตพฤติกรรมกล้าแสดงออกของนักเรียนในแต่ละวงจรปฏิบัติ โดยใช้แบบสังเกตพฤติกรรมกล้าแสดงออกของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง
5. หลังจากดำเนินการตามแผนการจัดการเรียนรู้แล้ว ทำการทดสอบหลังเรียน (Post test) โดยใช้ข้อสอบชุดเดิม ตรวจสอบให้คะแนน
6. นำข้อมูลที่ได้มาทำการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูล แบ่งออกเป็น 2 ส่วน ดังนี้

1. การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณ
 ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณ โดยการหาร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน โดยวิเคราะห์ความสามารถในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ก่อนและหลังเรียน โดยใช้วิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง และวิเคราะห์พฤติกรรมกล้าแสดงออกการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง

2. การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ

ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ โดยใช้การวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) และนำเสนอผลในลักษณะการบรรยาย โดยแบบบันทึกผลหลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติพื้นฐาน

1.1 การหาค่าร้อยละ (Percentage) คำนวณจากสูตร (บุญชม ศรีสะอาด, 2545)

$$\text{สูตร } P = \frac{F}{N} \times 100$$

เมื่อ P แทน ค่าร้อยละ
 F แทน ความถี่ของข้อมูลที่ต้องการ
 N แทน จำนวนทั้งหมด

1.2 ค่าเฉลี่ย (Mean)

$$\text{สูตร } \bar{X} = \frac{\sum X}{N}$$

เมื่อ X แทน ค่าเฉลี่ย
 $\sum X$ แทน ผลรวมทั้งหมดของคะแนน
 N แทน จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง

พหุ ประถมศึกษา

1.3 ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation: S.D.) จากสูตร
(ชูศรี วงศ์รัตน์, 2544)

$$\text{สูตร } S.D. = \sqrt{\frac{N\sum X^2 - (\sum X)^2}{N(N-1)}}$$

เมื่อ	S.D.	แทน	ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
	X	แทน	ค่าคะแนนแต่ละตัว
	Σ	แทน	ผลรวมทั้งหมดของคะแนน
	N	แทน	จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง

2. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์คุณภาพของเครื่องมือ

2.1 ค่าดัชนีความสอดคล้อง

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ	IOC	แทน	ดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับนิยามศัพท์
	ΣR	แทน	ผลรวมคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด
	N	แทน	จำนวนผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด

พหุ ประถมศึกษา

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การพัฒนาความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ของนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง ผู้วิจัยเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล
ตามลำดับดังต่อไปนี้

1. สัญลักษณ์ที่ใช้ในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล
2. ลำดับขั้นตอนในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล
3. ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์และความหมาย ของสัญลักษณ์ที่ใช้ในการแสดงผลการวิเคราะห์
ข้อมูล ดังนี้

- \bar{X} แทน ค่าเฉลี่ย
S.D. แทน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ลำดับขั้นตอนในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลแต่ละวงจรของการวิจัย โดยแบ่งเป็น 3 วงจรปฏิบัติการ
เพื่อวิเคราะห์ผลความสามารถด้านการฟัง การพูดภาษาอังกฤษ และพฤติกรรมการกล้าแสดงออกโดย
ใช้การจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางให้ผ่านเกณฑ์ ร้อยละ 80

พูน ปรณ ทิโต ชีเว

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลแต่ละวงจรของการวิจัย โดยแบ่งเป็น 3 วงจรปฏิบัติการ มีผลการวิเคราะห์ข้อมูลแต่ละวงจรมีดังนี้

1. วงจรปฏิบัติการที่ 1

ผู้วิจัยเสนอรายละเอียดผลการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

1.1 ชั้นวางแผน (Plan) ผู้วิจัยได้วางแผนพัฒนาความสามารถด้านการฟัง และการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 กลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาต่างประเทศ วิชาภาษาอังกฤษ โดยดำเนินการดังนี้

1.1.1 ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลการประเมินความสามารถกลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาอังกฤษ โดยใช้แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการฟังและความสามารถในการพูดก่อนเรียน ของนักเรียน ดังตาราง 3

ตาราง 3 แสดงคะแนน ค่าเฉลี่ย ร้อยละและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของนักเรียนที่ทำแบบทดสอบวัด ความสามารถในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษซึ่งมี คะแนนด้านละ 20 คะแนน ของ นักเรียน 10 คน ก่อนเรียน

คนที่	คะแนนการฟัง (20)	คะแนนการพูด (20)
1	9	8
2	10	8
3	11	9
4	9	9
5	7	9
6	8	8
7	7	7
8	8	8
9	11	10
10	9	8

ตาราง 3 (ต่อ)

คนที่	คะแนนการฟัง (20)	คะแนนการพูด (20)
รวม	89	84
คะแนนเฉลี่ย	8.9	8.4
ร้อยละ	44.5	42
ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	1.44	0.84

จากตาราง 3 พบว่า นักเรียน 10 คน ได้คะแนนเฉลี่ยจากการทำแบบทดสอบความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษ ก่อนเรียน เท่ากับ 8.9 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.44 จากคะแนนเต็ม 20 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 44.5 และได้คะแนนเฉลี่ยจากการทำแบบทดสอบความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ ก่อนเรียน เท่ากับ 8.4 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.84 จากคะแนนเต็ม 20 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 42

หลังจากที่ผู้วิจัยได้ทำการทดสอบความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ ก่อนเรียนของนักเรียนกลุ่มเป้าหมายแล้ว ผู้วิจัยได้สร้างกิจกรรมการเรียนรู้โดยการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง โดยสร้างเป็นแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้จำนวน 7 แผน 14 ชั่วโมง จัดเป็นวงจรปฏิบัติการ จำนวน 3 วงจร โดยใช้หลักการวิจัยเชิงปฏิบัติการ (Action Research) ผู้วิจัยได้ประยุกต์ใช้หลักการและขั้นตอนการดำเนินงานตามแนวคิดของเดมมิ่ง (Deming) ตามวงจรคุณภาพ PDCA เป็นกระบวนการในการดำเนินการวิจัย ประกอบด้วย 4 ขั้นตอน คือ ขั้นตอนการวางแผน (Plan) ขั้นตอนการปฏิบัติ (DO) ขั้นตอนการตรวจสอบ (Check) และขั้นตอนการดำเนินงานให้เหมาะสม (Act)

1.1.2 ผลการศึกษาแนวคิด ทฤษฎี เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพัฒนาความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ผู้วิจัยได้พัฒนาการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวทางการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง ประกอบด้วย 3 ส่วน คือ

ส่วนที่ 1 นำเข้าสู่บทเรียน

ส่วนที่ 2 ดำเนินกิจกรรม ประกอบด้วย 5 ขั้นตอน ได้แก่

ขั้นที่ 1 ครูเสนอคำศัพท์ใหม่

ขั้นที่ 2 นักเรียนจับคู่พร้อมแสดงท่าทาง

ขั้นที่ 3 ครูบอกประโยค

ขั้นที่ 4 นักเรียนพูดประโยคพร้อมแสดงท่าทาง

ขั้นที่ 5 นักเรียนเลียนประโยคพร้อมแสดงท่าทาง

ส่วนที่ 3 สรุป

1.2 ขั้นปฏิบัติการเรียนการสอน (Do) ผู้วิจัยได้ดำเนินการจัดการเรียนรู้ด้วยกิจกรรมการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ วิชาภาษาอังกฤษ ประกอบด้วย 3 ส่วน จากแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1-2 ดังนี้

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 เรื่อง Rooms in my house 2 ชั่วโมง

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 เรื่อง English for Communication : Listen

2 ชั่วโมง

ส่วนที่ 1 นำเข้าสู่บทเรียน

ก่อนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนในแต่ละแผนการจัดการเรียนรู้ ผู้วิจัยจะกล่าวทักทายนักเรียน แจงจุดประสงค์ของแผนการสอนโดยแนบสื่อประกอบการเรียนรู้ เช่น เพลง เพื่อกระตุ้นความสนใจและเตรียมความพร้อมแก่นักเรียนก่อนจะเริ่มการเรียนการสอน

ส่วนที่ 2 ดำเนินกิจกรรม ประกอบด้วย 5 ขั้นตอน ได้แก่

ขั้นที่ 1 ครูเสนอคำศัพท์ใหม่ ผู้วิจัยสอนคำศัพท์ใหม่ที่เกี่ยวข้องกับเรื่องแผนการจัดการเรียนรู้ โดยมีสื่อประกอบการสอน เช่น ใบคำศัพท์ บัตรภาพ บัตรคำ หรือเพลง เพื่อให้ นักเรียนพร้อมอธิบายความหมายคำศัพท์ โดยให้นักเรียนฟังแล้วออกเสียงตาม เช่น ผู้วิจัยชูบัตรภาพ คำว่า bedroom พร้อมออกเสียงและความหมายอย่างชัดเจน แล้วให้นักเรียนออกเสียงตาม

ขั้นที่ 2 นักเรียนจับคู่พร้อมแสดงท่าทาง ผู้วิจัยให้นักเรียนจับคู่พูดคำศัพท์ในแผนการจัดการเรียนรู้พร้อมแสดงท่าทาง เพื่อให้ นักเรียนเข้าใจความหมายคำศัพท์มากขึ้น

ขั้นที่ 3 ครูบอกประโยค ผู้วิจัยพูดประโยคหรือคำสั่งสั้น ๆ โดยแสดงบัตรภาพหรือบัตรคำ แล้วให้นักเรียนพูดตามจนนักเรียนสามารถพูดประโยคดังกล่าวได้

ขั้นที่ 4 นักเรียนพูดประโยคพร้อมแสดงท่าทาง ผู้วิจัยให้นักเรียนจับกลุ่ม กลุ่มละ 3-4 คน โดยให้แต่ละกลุ่มพูดประโยคหรือคำสั่งสั้น ๆ ที่ผู้วิจัยสอนจากขั้นที่ 3 มาพูดประโยคพร้อมแสดงท่าทาง

ขั้นที่ 5 นักเรียนเลียนประโยคพร้อมแสดงท่าทาง ผู้วิจัยให้นักเรียนจับกลุ่ม กลุ่มละ 3-4 คน โดยนำโครงสร้างประโยคที่ผู้วิจัยสอนมาพูดคุยกัน ซึ่งผู้วิจัยจะคอยสังเกตพฤติกรรมการปฏิบัติจริงของนักเรียนในชั้น ถ้านักเรียนเข้าใจและสามารถปฏิบัติตามคำสั่งได้หรือพูดประโยคถามตอบได้ ผู้วิจัยให้คำชมเชยเป็นภาษาอังกฤษ

ส่วนที่ 3 สรุป

ผู้วิจัยให้นักเรียนช่วยกันข้อสรุปที่ได้จากการทำกิจกรรมกลุ่มออกมา นำเสนอหน้าชั้นเรียน เพื่อเป็นการสรุปร่วมกันของผู้วิจัยและนักเรียนในการทำกิจกรรมอภิปรายถึง ประโยชน์ด้านการพูดและการฟังภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยการสอนแบบทำทางด้วยทำทาง

1.3 ขั้นการตรวจสอบ (Check)

จากผลประเมินความสามารถด้านการฟัง ความสามารถด้านการพูด จากแบบ บันทึกลงหลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ พบว่า ด้วยกิจกรรมการสอนแบบตอบสนองด้วยทำทาง พบว่า นักเรียนบางส่วนไม่เข้าใจในกระบวนการจัดการเรียนรู้การสอนแบบตอบสนองด้วยทำทาง ทำให้ไม่สามารถฟัง พูดคำศัพท์และประโยคตามที่ผู้วิจัยสอนได้ในเวลาที่กำหนด อีกทั้งนักเรียนไม่กล้า แสดงออกเมื่อคำสั่งให้แสดงทำทางประกอบตามคำสั่งและนักเรียนไม่กล้าถามผู้วิจัยเมื่อตนเองไม่ เข้าใจคำสั่ง และพูดคุยกับเพื่อนในกลุ่ม ส่งผลให้การสอนล่าช้าลง ทำให้ไม่สามารถทำงานได้เสร็จตาม เวลา แม้จะมีนักเรียนบางคนที่ไม่เข้าใจแต่ก็ไม่สามารถพูด ฟังคำศัพท์หรือประโยคภาษาอังกฤษ ปรากฏผล ดังตาราง 4 และ 5

ตารางแสดงคะแนนการทำใบงานและแบบทดสอบท้ายแผนการจัดการเรียนรู้ จะแนบไว้ในภาคผนวก ก แผนการจัดการเรียนรู้

ตาราง 4 ผลการประเมินความสามารถด้านการฟัง ของวงจรปฏิบัติการที่ 1 คะแนนความสามารถ ด้านการฟัง 18 คะแนน

คนที่	แผนการเรียนรู้ที่ 1	แผนการเรียนรู้ที่ 2	รวม	ร้อยละ	ผ่าน/ไม่ผ่าน (เกณฑ์ร้อยละ 80)
	(18 คะแนน)	(18 คะแนน)			
	การฟัง	การฟัง	(36 คะแนน)		
1	14	16	30	83.33	ผ่าน
2	14	16	30	83.33	ผ่าน
3	14	12	26	72.22	ไม่ผ่าน
4	16	16	32	88.88	ผ่าน
5	14	14	28	77.77	ไม่ผ่าน
6	14	16	30	83.33	ผ่าน
7	16	16	32	88.88	ผ่าน

ตาราง 4 (ต่อ)

คนที่	แผนการเรียนรู้ที่ 1 (18 คะแนน)	แผนการเรียนรู้ที่ 2 (18 คะแนน)	รวม (36 คะแนน)	ร้อยละ	ผ่าน/ไม่ผ่าน (เกณฑ์ร้อยละ 80)
	การฟัง	การฟัง			
8	16	16	32	88.88	ผ่าน
9	14	16	30	83.33	ผ่าน
10	12	14	26	72.22	ไม่ผ่าน

จากตาราง 4 ผลการประเมินความสามารถด้านการฟัง ของวงจรถูกปฏิบัติที่ 1 พบว่านักเรียนที่ผ่านเกณฑ์ประเมิน โดยได้คะแนน ร้อยละ 80 ขึ้นไป มีจำนวน 7 คน และมีนักเรียนที่ไม่ผ่านเกณฑ์ จำนวน 3 คน

ตาราง 5 ผลการประเมินความสามารถด้านการพูด ของวงจรถูกปฏิบัติที่ 1 คะแนนความสามารถด้านการพูด 24 คะแนน

คนที่	แผนการเรียนรู้ที่ 1 (24 คะแนน)	แผนการเรียนรู้ที่ 2 (24 คะแนน)	รวม (48 คะแนน)	ร้อยละ	ผ่าน/ไม่ผ่าน (เกณฑ์ร้อยละ 80)
	การพูด	การพูด			
1	20	20	40	83.33	ผ่าน
2	18	22	40	83.33	ผ่าน
3	16	20	36	75.00	ไม่ผ่าน
4	16	24	40	83.33	ผ่าน
5	16	18	34	70.83	ไม่ผ่าน
6	20	16	30	83.33	ผ่าน
7	20	22	42	87.50	ผ่าน
8	20	22	42	87.50	ผ่าน
9	20	22	42	87.50	ผ่าน
10	18	16	34	70.83	ไม่ผ่าน

จากตาราง 5 ผลการประเมินความสามารถด้านการพูด ของวงจรปฏิบัติการที่ 1 พบว่านักเรียนที่ผ่านเกณฑ์ประเมิน โดยได้คะแนน ร้อยละ 80 ขึ้นไป มีจำนวน 7 คน และมีนักเรียนที่ไม่ผ่านเกณฑ์ จำนวน 3 คน

1.4 ขั้นการดำเนินงานให้เหมาะสม (Action)

ในบางขั้นตอนจะต้องได้รับการพัฒนา เนื่องจากนักเรียนที่ไม่สามารถทำกิจกรรมได้ลุล่วงสำเร็จเท่าที่ควร จึงทำให้การดำเนินการสอนช้าลง เพราะนักเรียนไม่เข้าใจคำสั่งของแต่ละชั้น ไม่กล้าถามผู้วิจัยเมื่อเกิดมีข้อสงสัย พูดคุยกับเพื่อนในกลุ่ม และขาดความสนใจการสอนของครู อีกทั้งนักเรียนไม่กล้าแสดงออกมีความขลาดอายเวลาทำท่าทางประกอบ ส่งผลให้การดำเนินการสอนล่าช้าลง ดังนั้น ผู้วิจัยจะได้ดำเนินการพัฒนาโดยใช้การดำเนินการจัดการเรียนรู้ด้วยกิจกรรมการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง เพื่อหาแนวทางแก้ไข และนำไปวางแผนใน การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ในวงจรปฏิบัติการที่ 2 ต่อไป

2. วงจรปฏิบัติการที่ 2

ผู้วิจัยเสนอรายละเอียดผลการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

2.1 ขั้นวางแผน (Plan) ผู้วิจัยได้วางแผนพัฒนาความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ วิชาภาษาอังกฤษ โดยปรับแผนการจัดการเรียนรู้และเสริมกิจกรรมที่สร้างความสนใจของผู้เรียนบางคนให้มาสนใจในกิจกรรมที่ครูกำลังสอน ซึ่งดำเนินการดังนี้

2.1.1 วิเคราะห์ผลการประเมินความสามารถด้านการฟัง ความสามารถด้านการพูดของนักเรียน วิเคราะห์ผลการประเมินคะแนนของวงจรปฏิบัติการที่ 1 พบว่า มีนักเรียนจำนวน 3 คน ไม่ผ่านเกณฑ์ ร้อยละ 80 เนื่องจากนักเรียนไม่เข้าใจในกระบวนการจัดการเรียนรู้ เพราะไม่เข้าใจคำสั่งของแต่ละชั้น ไม่กล้าถามผู้วิจัยเมื่อเกิดมีข้อสงสัย และพูดคุยกับเพื่อนในกลุ่ม ไม่สนใจการสอนของผู้วิจัย อีกทั้งนักเรียนไม่กล้าแสดงออกมีความขลาดอายเวลาทำท่าทางประกอบ ส่งผลให้การดำเนินการสอนล่าช้าลง

2.1.2 ผลการศึกษาแนวคิด ทฤษฎี เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพัฒนาความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ผู้วิจัยได้พัฒนาการจัดการเรียนรู้อตามแนวทางการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง ประกอบด้วย 3 ส่วน คือ

ส่วนที่ 1 นำเข้าสู่บทเรียน

ส่วนที่ 2 ดำเนินกิจกรรม ประกอบด้วย 5 ขั้นตอน ได้แก่

ขั้นที่ 1 ครูเสนอคำศัพท์ใหม่

ขั้นที่ 2 นักเรียนจับคู่พร้อมแสดงท่าทาง

ขั้นที่ 3 ครูบอกประโยค

ขั้นที่ 4 นักเรียนพูดประโยคพร้อมแสดงท่าทาง

ขั้นที่ 5 นักเรียนเลียนประโยคพร้อมแสดงท่าทาง

ส่วนที่ 3 สรุป

2.2 ขั้นปฏิบัติการเรียนการสอน (Do) ผู้วิจัยได้ดำเนินการจัดการเรียนรู้ด้วยกิจกรรมการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ วิชาภาษาอังกฤษ ประกอบด้วย 3 ส่วน จากแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3-5 ดังนี้

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 เรื่อง Parts of the Body 2 ชั่วโมง

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4 เรื่อง How to make a sandwich ? 2 ชั่วโมง

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 5 เรื่อง Things in classroom 2 ชั่วโมง

ส่วนที่ 1 นำเข้าสู่บทเรียน

ก่อนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนในแต่ละแผนการจัดการเรียนรู้ ผู้วิจัยจะกล่าวทักทายนักเรียน แจกจุดประสงค์ของแผนการสอนโดยแนบสื่อประกอบการเรียนรู้ เช่น เพลง เพื่อกระตุ้นความสนใจและเตรียมความพร้อมแก่นักเรียนก่อนจะเริ่มการเรียนการสอน

ส่วนที่ 2 ดำเนินกิจกรรม ประกอบด้วย 5 ขั้นตอน ได้แก่

ขั้นที่ 1 ครูเสนอคำศัพท์ใหม่ ผู้วิจัยสอนคำศัพท์ใหม่ที่เกี่ยวข้องกับเรื่องแผนการจัดการเรียนรู้ โดยมีสื่อประกอบการสอน เช่น ใบคำศัพท์ บัตรภาพ บัตรคำ หรือเพลง เพื่อให้นักเรียนพร้อมอธิบายความหมายคำศัพท์ โดยให้นักเรียนฟังแล้วออกเสียงตาม เช่น ผู้วิจัยชูบัตรภาพคำว่า bedroom พร้อมออกเสียงและความหมายอย่างชัดเจน แล้วให้นักเรียนออกเสียงตาม

ขั้นที่ 2 นักเรียนจับคู่พร้อมแสดงท่าทาง ผู้วิจัยให้นักเรียนจับคู่พูดคำศัพท์ในแผนการจัดการเรียนรู้พร้อมแสดงท่าทาง เพื่อให้นักเรียนเข้าใจความหมายคำศัพท์มากขึ้น

ขั้นที่ 3 ครูบอกประโยค ผู้วิจัยพูดประโยคหรือคำสั่งสั้น ๆ โดยแสดงบัตรภาพหรือบัตรคำ แล้วให้นักเรียนพูดตามจนนักเรียนสามารถพูดประโยคดังกล่าวได้

ขั้นที่ 4 นักเรียนพูดประโยคพร้อมแสดงท่าทาง ผู้วิจัยให้นักเรียนจับกลุ่มกลุ่มละ 3-4 คน โดยให้แต่ละกลุ่มพูดประโยคหรือคำสั่งสั้น ๆ ที่ผู้วิจัยสอนจากขั้นที่ 3 มาพูดประโยคพร้อมแสดงท่าทาง

ขั้นที่ 5 นักเรียนเลียนประโยคพร้อมแสดงท่าทาง ผู้วิจัยให้นักเรียนจับกลุ่มกลุ่มละ 3-4 คน โดยนำโครงสร้างประโยคที่ผู้วิจัยสอนมาพูดคุยกันซึ่งผู้วิจัยจะคอยสังเกตพฤติกรรมการปฏิบัติจริงของนักเรียนในชั้น ถ้านักเรียนเข้าใจและสามารถปฏิบัติตามคำสั่งได้หรือพูดประโยคถามตอบได้ ผู้วิจัยให้คำชมเชยเป็นภาษาอังกฤษ

ส่วนที่ 3 สรุป

ผู้วิจัยให้นักเรียนช่วยกันข้อสรุปที่ได้จากการทำกิจกรรมกลุ่มออกมา นำเสนอหน้าชั้นเรียน เพื่อเป็นการสรุปร่วมกันของผู้วิจัยและนักเรียนในการทำกิจกรรมอภิปรายถึง ประโยชน์ด้านการพูดและการฟังภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยการสอนแบบทำทางด้วยทำทาง

2.3 ขั้นการตรวจสอบ (Check)

จากผลประเมินความสามารถด้านการฟัง ความสามารถด้านการพูด

จากแบบบันทึกผลหลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ พบว่า ด้วยกิจกรรมการสอนแบบตอบสนองด้วย ทำทาง พบว่า นักเรียนเริ่มเข้าใจในกระบวนการจัดการเรียนรู้ การสอนแบบตอบสนองด้วยทำทาง นักเรียนสามารถฟัง พูดตามคำศัพท์และประโยคตามที่ผู้วิจัยสอนได้ในเวลาที่กำหนด อีกทั้งนักเรียน บางส่วนไม่กล้าแสดงออกเมื่อคำสั่งให้แสดงทำทางประกอบตามคำสั่งและไม่กล้าถามผู้วิจัยเมื่อตนเอง ไม่เข้าใจคำสั่ง แต่นักเรียนมีความกระตือรือร้นที่จะทำงานให้เสร็จตามเวลา ปรากฏดังตาราง 6 และ 7 ตารางแสดงคะแนนการทำใบงานและแบบทดสอบท้ายแผนการจัดการเรียนรู้ จะแนบไว้ในภาคผนวก ก แผนการจัดการเรียนรู้

ตาราง 6 ผลการประเมินความสามารถด้านการฟัง ของวงจรปฏิบัติการที่ 2 คะแนนความสามารถ ด้านการฟัง 18 คะแนน

คนที่	แผนการเรียนรู้ที่ 3	แผนการเรียนรู้ที่ 4	แผนการเรียนรู้ที่ 5	รวม (54 คะแนน)	ร้อยละ	ผ่าน/ไม่ผ่าน (เกณฑ์ร้อยละ 80)
	(18 คะแนน) การฟัง	(18 คะแนน) การฟัง	(18 คะแนน) การฟัง			
1	14	16	16	46	88.88	ผ่าน
2	16	16	14	46	88.88	ผ่าน
3	14	12	14	40	74.07	ไม่ผ่าน
4	16	14	16	46	94.44	ผ่าน
5	14	16	14	44	81.48	ผ่าน
6	16	14	14	44	88.88	ผ่าน
7	16	14	16	46	94.44	ผ่าน
8	14	14	16	44	94.44	ผ่าน
9	16	16	16	48	88.88	ผ่าน
10	14	14	14	42	77.77	ไม่ผ่าน

จากตาราง 6 ผลการประเมินความสามารถด้านการฟัง ของวงจรปฏิบัติการที่ 2 พบว่า นักเรียนที่ผ่านเกณฑ์ประเมิน โดยได้คะแนน ร้อยละ 80 ขึ้นไป มีจำนวน 8 คน และมีนักเรียนที่ไม่ผ่านเกณฑ์ จำนวน 2 คน

ตาราง 7 ผลการประเมินความสามารถด้านการพูด ของวงจรปฏิบัติการที่ 1 คะแนนความสามารถด้านการพูด 24 คะแนน

คนที่	แผนการเรียนรู้ที่ 3	แผนการเรียนรู้ที่ 4	แผนการเรียนรู้ที่ 5	รวม (72 คะแนน)	ร้อยละ	ผ่าน/ไม่ผ่าน (เกณฑ์ร้อยละ 80)
	(24 คะแนน) การฟัง	(24 คะแนน) การฟัง	(24 คะแนน) การฟัง			
1	20	22	20	62	86.11	ผ่าน
2	20	22	20	62	86.11	ผ่าน
3	18	18	20	56	77.77	ไม่ผ่าน
4	20	22	24	66	91.66	ผ่าน
5	20	24	20	64	88.88	ผ่าน
6	20	20	22	62	86.11	ผ่าน
7	22	22	22	66	91.66	ผ่าน
8	20	24	22	66	91.66	ผ่าน
9	22	22	20	64	88.88	ผ่าน
10	16	18	20	54	75.00	ไม่ผ่าน

จากตาราง 7 ผลการประเมินความสามารถด้านการพูด วงจรปฏิบัติการที่ 2 พบว่า นักเรียนที่ผ่านเกณฑ์ประเมิน โดยได้คะแนน ร้อยละ 80 ขึ้นไป มีจำนวน 8 คน และมีนักเรียนที่ไม่ผ่านเกณฑ์ จำนวน 2 คน

2.4 ขั้นตอนดำเนินงานให้เหมาะสม (Action)

ครูเสนอคำศัพท์ใหม่ พบว่า นักเรียนเข้าใจความหมายของคำศัพท์แต่ยังพูดคำศัพท์ไม่คล่อง จึงทำการทบทวนเนื้อหาเดิม และสร้างความมั่นใจให้นักเรียน พบปัญหานักเรียนบางคนที่ไม่กล้าแสดงออกในการทำท่าทางประกอบ ครูจึงสร้างบรรยากาศที่สนุกสนาน จึงทำให้นักเรียนทุกคนให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรม

3. วงจรปฏิบัติการที่ 3

ผู้วิจัยเสนอรายละเอียดผลการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

3.1 ชั้นวางแผน (Plan) ผู้วิจัยได้วางแผนพัฒนาความสามารถด้านการฟัง และการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 กลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาต่างประเทศ วิชาภาษาอังกฤษ โดยดำเนินการดังนี้ นำข้อบกพร่องที่เกิดขึ้นในวงจรปฏิบัติการที่ 2 มาปรับปรุงแผนการจัดการเรียนรู้ในวงจรปฏิบัติการที่ 3 ครูทบทวนขั้นตอนกระบวนการ และสร้างการมีส่วนร่วมให้เกิดแก่นักเรียน จากนั้นให้นักเรียนลองปฏิบัติตามร่วมกันเป็นคู่ ๆ ซึ่งมีขั้นตอน ดังต่อไปนี้

3.1.1 วิเคราะห์ผลการประเมินความสามารถด้านการฟัง ความสามารถด้านการพูดของนักเรียน ของวงจรปฏิบัติการที่ 2 พบว่า มีนักเรียนจำนวน 2 คน ไม่ผ่านเกณฑ์ ร้อยละ 80 เนื่องจาก นักเรียนเข้าใจความหมายของคำศัพท์แต่ยังพูดคำศัพท์ไม่คล่อง จึงทำการทบทวนเนื้อหาเพิ่มเติม และสร้างความมั่นใจให้นักเรียน พบปัญหานักเรียนบางคนที่ไม่กล้าแสดงออกในการทำทาง ประกอบ ครูจึงสร้างบรรยากาศที่สนุกสนาน จึงทำให้นักเรียนทุกคนให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรม

3.1.2 ผลการศึกษาแนวคิด ทฤษฎี เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพัฒนาความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ผู้วิจัยได้พัฒนาการจัดการจัดการเรียนรู้อตามแนวทางการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง ประกอบด้วย 3 ส่วน คือ

ส่วนที่ 1 นำเข้าสู่บทเรียน

ส่วนที่ 2 ดำเนินกิจกรรม ประกอบด้วย 5 ขั้นตอน ได้แก่

ขั้นที่ 1 ครูเสนอคำศัพท์ใหม่

ขั้นที่ 2 นักเรียนจับคู่พร้อมแสดงท่าทาง

ขั้นที่ 3 ครูบอกประโยค

ขั้นที่ 4 นักเรียนพูดประโยคพร้อมแสดงท่าทาง

ขั้นที่ 5 นักเรียนเลียนประโยคพร้อมแสดงท่าทาง

ส่วนที่ 3 สรุป

3.2 ชั้นปฏิบัติการเรียนการสอน (Do) ผู้วิจัยได้ดำเนินการจัดการเรียนรู้อด้วยกิจกรรมการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 กลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาต่างประเทศ วิชาภาษาอังกฤษ ประกอบด้วย 3 ส่วน จากแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 6-7 ดำเนินตามขั้นตอน สรุปได้ดังนี้

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 6 เรื่อง Animal จำนวน 2 ชั่วโมง

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 7 เรื่อง Greeting จำนวน 2 ชั่วโมง

ส่วนที่ 1 นำเข้าสู่บทเรียน

ก่อนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนในแต่ละแผนการจัดการเรียนรู้ ผู้วิจัยจะกล่าวทักทายนักเรียน แจงจุดประสงค์ของแผนการสอนโดยแนบสื่อประกอบการเรียนรู้ เช่น เพลง เพื่อกระตุ้นความสนใจและเตรียมความพร้อมแก่นักเรียนก่อนจะเริ่มการเรียนการสอน

ส่วนที่ 2 ดำเนินกิจกรรม

ผู้วิจัยจะคอยสังเกตพฤติกรรมกาปฏิบัติจริงของนักเรียนในชั้น เพื่อบันทึกการเรียนรู้ของนักเรียน มุ่งเน้นการปฏิบัติอย่างมีส่วนร่วม ถ้านักเรียนเข้าใจและสามารถ ปฏิบัติตามคำสั่งได้หรือพูดประโยคถาม-ตอบได้ ผู้วิจัยให้คำชมเชยเป็นภาษาอังกฤษ

ส่วนที่ 3 สรุป

ภายหลังกิจกรรม ผู้วิจัยให้นักเรียนช่วยกันข้อสรุปที่ได้จากการทำ กิจกรรมกลุ่มออกมาแนะนำหน้าชั้นเรียน เพื่อเป็นการสรุปร่วมกันของผู้วิจัยและนักเรียนในการทำ กิจกรรมอภิปรายถึงประโยชน์ด้านการพูดและการฟังภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยการสอนแบบ ทำทางด้วยท่าทาง

3.3 ขั้นตอนการตรวจสอบ (Check)

จากผลประเมินความสามารถด้านการฟัง ความสามารถด้านการพูด จากแบบ บันทึกลงหลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู พบว่า ด้วยกิจกรรมการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง พบว่า นักเรียนเริ่มเข้าใจในกระบวนการจัดการเรียนรูการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง นักเรียน สามารถฟัง พูดตามคำศัพท์และประโยคตามที่ผู้วิจัยสอนได้ในเวลาที่กำหนด อีกทั้งนักเรียนบางส่วน ไม่กล้าแสดงออกเมื่อคำสั่งให้แสดงท่าทางประกอบตามคำสั่งและไม่กล้าถามผู้วิจัยเมื่อตนเองไม่เข้าใจ คำสั่ง แต่นักเรียนมีความกระตือรือร้นที่จะทำงานให้เสร็จตามเวลา ปรากฏผลดังตาราง 8 และ 9

ตารางแสดงคะแนนการทำใบงานและแบบทดสอบท้ายแผนการจัดการเรียนรู้ จะแนบไว้ในภาคผนวก ก แผนการจัดการเรียนรู้

พูน ปณุ ทิโต ชีเว

ตาราง 8 ผลการประเมินความสามารถด้านการฟัง ของวงจรปฏิบัติการที่ 3 คะแนนความสามารถด้าน
การฟัง 18 คะแนน

คนที่	แผนการเรียนรู้ที่ 6 (18 คะแนน)	แผนการเรียนรู้ที่ 7 (18 คะแนน)	รวม (36 คะแนน)	ร้อยละ	ผ่าน/ไม่ผ่าน (เกณฑ์ร้อยละ 80)
	การฟัง	การฟัง			
1	16	18	34	94.44	ผ่าน
2	16	16	32	88.88	ผ่าน
3	16	18	34	94.44	ผ่าน
4	18	16	34	94.44	ผ่าน
5	16	18	34	94.44	ผ่าน
6	16	18	34	94.44	ผ่าน
7	16	18	34	94.44	ผ่าน
8	18	16	34	94.44	ผ่าน
9	16	16	32	88.88	ผ่าน
10	14	16	32	88.88	ผ่าน

จากตาราง 8 ผลการประเมินความสามารถด้านการฟัง ของวงจรปฏิบัติการที่ 3 พบว่า
นักเรียนผ่านเกณฑ์ประเมินทุกคน

ตาราง 9 ผลการประเมินความสามารถด้านการพูด ของวงจรปฏิบัติการที่ 3 คะแนนความสามารถด้าน
การฟัง 24 คะแนน

คนที่	แผนการเรียนรู้ที่ 6 (24 คะแนน)	แผนการเรียนรู้ที่ 7 (24 คะแนน)	รวม (48 คะแนน)	ร้อยละ	ผ่าน/ไม่ผ่าน (เกณฑ์ร้อยละ 80)
	การพูด	การพูด			
1	22	20	42	87.50	ผ่าน
2	24	20	44	91.66	ผ่าน
3	20	20	40	83.33	ผ่าน

ตาราง 9 (ต่อ)

คนที่	แผนการเรียนรู้ที่ 6 (24 คะแนน)	แผนการเรียนรู้ที่ 7 (24 คะแนน)	รวม (48 คะแนน)	ร้อยละ	ผ่าน/ไม่ผ่าน (เกณฑ์ร้อยละ 80)
	การพูด	การพูด			
4	18	24	42	87.50	ผ่าน
5	22	20	42	87.50	ผ่าน
6	20	22	42	87.50	ผ่าน
7	20	22	42	87.50	ผ่าน
8	22	22	44	91.66	ผ่าน
9	22	20	42	87.50	ผ่าน
10	20	20	40	83.33	ผ่าน

จากตาราง 9 ผลการประเมินความสามารถด้านการพูดของวงจรปฏิบัติการที่ 3 พบว่านักเรียนผ่านเกณฑ์ประเมินทุกคน

2.4 ขั้นตอนดำเนินงานให้เหมาะสม (Action)

หลังจากที่นักเรียนได้ทำกิจกรรมการจัดการเรียนรู้ ครบทั้งสามวงจรปฏิบัติการแล้ว พบว่า นักเรียนทุกคนสามารถผ่านเกณฑ์ร้อยละ 80 ได้ แต่สิ่งที่ยังพบ คือ นักเรียนบางคนยังขาดรอบคอบในการทำแบบฝึกหัด และแบบทดสอบ ซึ่งเป็นสิ่งที่นักเรียนจะต้องได้รับการพัฒนาและฝึกฝนตนเองเรื่อย ๆ อย่างสม่ำเสมอต่อไป

ผลการประเมินพฤติกรรมมารกล้าแสดงออก

ในระหว่างการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ผู้วิจัยได้สังเกตพฤติกรรมกล้าแสดงออกของนักเรียนในแต่ละวงจรปฏิบัติ โดยใช้แบบสังเกตพฤติกรรมกล้าแสดงออกของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง ซึ่งปรากฏดังตาราง 10

ตาราง 10 พฤติกรรมการกล้าแสดงออกของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 10 คน ที่ได้รับการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง

ข้อที่	พฤติกรรมกล้าแสดงออก	\bar{X}	ระดับความกล้าแสดงออก
	บุคลิกส่วนตัว มั่นใจในตนเอง กล้าพูดกล้าแสดงออก	4.48	การกล้าแสดงออกสูง
1	นำเสนองานอย่างมั่นใจ	4.47	การกล้าแสดงออกสูง
2	แสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล	4.49	การกล้าแสดงออกสูง
3	กล้าแสดงความคิดเห็น	4.38	การกล้าแสดงออกสูง
4	ท้าทายคนรู้จักด้วยใบหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส	4.51	การกล้าแสดงออกสูงมาก
5	แสดงกริยาท่าทางเวลานำเสนองาน	4.56	การกล้าแสดงออกสูงมาก
6	ท้าทายครูทุกท่านเป็นประจำ	4.51	การกล้าแสดงออกสูงมาก
	แสดงออกในการสัมพันธ์กับผู้อื่น	4.48	การกล้าแสดงออกสูง
7	ยอมรับฟังคำวิจารณ์เมื่อผู้อื่นแนะนำ	4.56	การกล้าแสดงออกสูงมาก
8	ชมเชยผู้อื่นเมื่อเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดี	4.33	การกล้าแสดงออกสูง
9	แสดงความเป็นผู้นำในกลุ่มเพื่อน	4.44	การกล้าแสดงออกสูง
10	เวลาคนอื่นให้ยืมสิ่งของจะกล่าวขอบคุณ	4.49	การกล้าแสดงออกสูง
11	ยอมรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น	4.64	การกล้าแสดงออกสูงมาก
12	กล้าวิจารณ์งานและแนะนำคนอื่น	4.47	การกล้าแสดงออกสูง
	โดยรวม	4.48	การกล้าแสดงออกสูง

จากตาราง 10 พบว่า จากแบบประเมินพฤติกรรมการกล้าแสดงออกของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง ซึ่งได้จากการประเมินในระหว่างการกิจกรรมการเรียนรู้ทั้งสามวงจรปฏิบัตินั้น นักเรียนมีพฤติกรรมการกล้าแสดงออกในด้านบุคลิกส่วนตัว มั่นใจในตนเอง กล้าพูดกล้าแสดงออก และ พฤติกรรมแสดงออกในการสัมพันธ์กับผู้อื่น มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 4.48 ซึ่งมีระดับพฤติกรรมการกล้าแสดงออกอยู่ในระดับสูง และมีค่าเฉลี่ยโดยรวมอยู่ที่ 4.48 ซึ่งเป็นพฤติกรรมการกล้าแสดงออกที่อยู่ในระดับสูง

ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลการประเมินความสามารถกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ โดยใช้แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการฟังและความสามารถด้านการพูดหลังเรียนของนักเรียน ปรากฏดังตาราง 11

ตาราง 11 แสดงคะแนน ค่าเฉลี่ย ร้อยละและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของนักเรียนที่ทำแบบทดสอบ วัดความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษซึ่งมี คะแนนด้านละ 20 คะแนน ของ นักเรียน 10 คน หลังเรียน

คนที่	คะแนนการฟัง (20)	คะแนนการพูด (20)
1.	15	16
2.	16	15
3.	17	16
4.	15	16
5.	16	15
6.	17	16
7.	15	16
8.	16	17
9.	17	17
10.	18	17
รวม	162	161
คะแนนเฉลี่ย	16.2	16.1
ร้อยละ	81.0	80.50
ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	1.03	0.73

จากตาราง 10 พบว่า นักเรียน 10 คน ได้คะแนนเฉลี่ยจากการทำแบบทดสอบ ความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษ หลังเรียนเท่ากับ 16.2 จากคะแนนเต็ม 20 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 81 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.03 และได้คะแนนการทำแบบทดสอบ ความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษก่อนเรียน เท่ากับ 16.1 คะแนน จากคะแนนเต็ม 20 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 80.50 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.73

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัย เรื่อง การพัฒนาความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR) ผู้วิจัยได้สรุปผลของการวิจัยหลังจากที่ได้ทำการวิเคราะห์ข้อมูล ตามลำดับดังนี้

1. ความมุ่งหมายของการวิจัย
2. สรุปผล
3. อภิปรายผล
4. ข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษ โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางให้ผ่านเกณฑ์ ร้อยละ 80
2. เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางให้ผ่านเกณฑ์ ร้อยละ 80
3. เพื่อศึกษาพฤติกรรมการกล้าแสดงออกของนักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง

สรุปผล

การพัฒนาความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 สามารถสรุปผลได้ ดังนี้

1. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 10 คน ที่ได้รับการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR) ได้ผลจากการทำแบบประเมินความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษ จำนวน 3 วงจรปฏิบัติการ ผ่านเกณฑ์ประเมิน โดยได้คะแนนร้อยละ 80 ขึ้นไป
2. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 10 คน ที่ได้รับการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR) ได้ผลจากการทำแบบประเมินความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ จำนวน 3 วงจรปฏิบัติการ ผ่านเกณฑ์ประเมิน โดยได้คะแนนร้อยละ 80 ขึ้นไป

3. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 10 คน ที่ได้รับการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR) ได้ผลจากแบบบันทึกผลระหว่างการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยประเมินจากแบบสังเกตพฤติกรรม การกล้าแสดงออกในขณะฟังและพูด จำนวน 3 วงจรปฏิบัติการนักเรียนมีพฤติกรรม การกล้าแสดงออกในด้านบุคลิกส่วนตัว มั่นใจในตนเอง กล้าพูดกล้าแสดงออก และพฤติกรรมแสดงออกในการสัมพันธ์กับผู้อื่น มีค่าเฉลี่ยโดยรวมอยู่ที่ 4.48 ซึ่งเป็นพฤติกรรมการกล้าแสดงออกที่อยู่ในระดับสูง

อภิปรายผล

จากงานวิจัยเรื่อง การพัฒนาความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR) นักเรียนทั้ง 10 คน ผู้วิจัยได้สร้างกิจกรรมการเรียนรู้โดยการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง โดยสร้างเป็นแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้จำนวน 7 แผน 14 ชั่วโมง จัดเป็นวงจรปฏิบัติการ จำนวน 3 วงจร โดยประยุกต์ใช้หลักการและขั้นตอนการดำเนินงานตามแนวคิดของเดมมิ่ง (Deming) ตามวงจรคุณภาพ PDCA เป็นกระบวนการในการดำเนินการวิจัย ประกอบด้วย 4 ขั้นตอน คือ ขั้นตอนการวางแผน (Plan) ขั้นตอนการปฏิบัติ (DO) ขั้นตอนการตรวจสอบ (Check) และขั้นตอนการดำเนินงานให้เหมาะสม (Act) ซึ่งหลังจากนักเรียนได้ทำกิจกรรมครบทั้ง 3 วงจรปฏิบัติการ พบว่า นักเรียนทุกคนสามารถผ่านเกณฑ์ร้อยละ 80 ได้ แต่สิ่งที่ยังพบ คือ นักเรียนบางคนยังขาดรอบคอบในการทำแบบฝึกหัด และแบบทดสอบ ซึ่งเป็นสิ่งที่นักเรียนจะต้องได้รับการพัฒนาและฝึกฝนตนเองอย่างสม่ำเสมอต่อไปซึ่ง สามารถอภิปรายผลได้ ดังนี้

1. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 10 คน ที่ได้รับการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR) ได้ผลจากการทำแบบประเมินความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษ จำนวน 3 วงจรปฏิบัติการ ผ่านเกณฑ์ประเมิน โดยได้คะแนนร้อยละ 80 ขึ้นไป ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนดที่ปรากฏผลเช่นนี้อาจเนื่องมาจาก แผนการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR) ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีการวางแผนการสร้างอย่างมีขั้นตอน เป็นระบบมีวิธีการที่เหมาะสม โดยสามารถสร้างบรรยากาศในห้องเรียนจะสนุกสนาน เหมาะสมกับชั้นเรียนที่ผู้เรียนมีความสามารถต่างกัน ผู้เรียนสามารถจำได้ดี เพราะการเคลื่อนไหวจะช่วยกระตุ้นประสาทรับรู้ของนักเรียน ดังที่พรสวรรค์ สีป้อ (2552) ได้กล่าวไว้ว่า พัฒนาการด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR-S) ในการสนทนาซึ่งทำให้ผู้เรียนสนุกสนาน และผู้เรียนยังสามารถใช้ภาษาในการสนทนาอีกด้วย ผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของพิมพ์ อัมเฟิลบี (2553) ได้วิจัยการพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีการสอนตอบสนองด้วยท่าทางและเล่าเรื่อง

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 พบว่า นักเรียนส่วนมากมีความกระตือรือร้นพูดคำศัพท์ซ้ำๆ จนนักเรียนจำได้ และเข้าใจ นักเรียนได้ฝึกพูด ฟังคำศัพท์ซ้ำๆ ฝึกพูดคำศัพท์ใหม่โดยพูดคำศัพท์จากท่าทางที่เพื่อน แสดงซึ่งเป็นการเรียนซ้ำย้ำทวนจนนักเรียนเข้าใจ และยังสอดคล้องกับสิริวิภา จอกกลบ (2553) ได้วิจัยทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง พบว่า ความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางของนักเรียนจำนวน 43 คน มีคะแนนผ่านเกณฑ์ร้อยละ 70 จำนวน 36 คน คิดเป็นร้อยละ 83.72 ของจำนวนนักเรียนทั้งหมด ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนด

2. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 10 คน ที่ได้รับการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR) ได้ผลจากการทำแบบประเมินความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ ซึ่งจากวงจรปฏิบัติการสุดท้าย จึงทำให้นักเรียนมีการพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ ผ่านเกณฑ์ประเมินทุกคน ที่ปรากฏผลเช่นนี้อาจเนื่องมาจาก ผู้วิจัยได้สร้างแผนการสอนโดยเริ่มจากการเลือกรูปแบบการสอนและเรียบเรียงหน่วยการเรียนรู้ การศึกษาเอกสารหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 คู่มือการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เอกสารต่าง ๆ วิเคราะห์หลักสูตร วิเคราะห์เนื้อหา ผลการเรียนรู้ ศึกษาคำประกอบในการเขียนแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ แล้วจึงลงมือสร้างแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยให้สอดคล้องกับผลการวิจัยของจิมลรัตน์ สุนทรโรจน์ (2551) นำแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่สร้างขึ้น เสนออาจารย์ที่ปรึกษาและผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบและประเมิน จากนั้นนำมาปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะ ทำให้แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้มีคุณภาพมากยิ่งขึ้น ซึ่งเป็นสิ่งที่กระตุ้นให้นักเรียนเกิดความสนใจและกระตือรือร้นในการที่จะหาแนวทางเพื่อแสดงท่าทางประกอบ และสิ่งสำคัญในการเรียน คือ ผู้เรียนจำเป็นต้องช่วยกันศึกษา ค้นคว้าหาเหตุผลมาใช้ในการแก้ปัญหาและหาแนวทางในการแก้ไขปัญหาต่อไป อีกทั้งการจัดการเรียนการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR) ถือเป็นวิธีการสอนที่ช่วยพัฒนาระดับทักษะการพูดให้กับนักเรียนได้เป็นอย่างดี เป็นการสอนที่มีการเรียงลำดับจากง่ายไปยาก ผู้สอนจะเริ่มจากการสอนหน่วยเล็ก ๆ ทางด้านคำศัพท์ก่อน แล้วจึงเพิ่มความยากมากขึ้นทีละน้อยตามความสามารถของนักเรียน เพื่อไม่ให้นักเรียนเกิดแรงต้านในการเรียน ยิ่งไปกว่านั้นการเรียนในรูปแบบนี้ ถือเป็นการเรียนที่นักเรียนจะไม่ถูกบังคับให้สร้างภาษา แต่ทว่านักเรียนจะได้รับการพัฒนาความสามารถทางภาษาขึ้นทีละน้อยจนสามารถใช้ภาษาได้ดีในที่สุด ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของอนงค์กร ศรีเจริญ (2548) ที่ได้ทำการศึกษา การใช้แนวคิดวิถีธรรมชาติเพื่อศึกษาความสามารถในการฟัง พูด ภาษาอังกฤษ และความสามารถในการรู้คำศัพท์ของผู้เรียนในระดับเตรียมความพร้อม ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1/1 โรงเรียนพิงครัตน์ อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ จำนวน 30 คน ผลการทดลองปรากฏว่า 1) นักเรียนมีความสามารถทางด้านการฟัง พูด ภาษาอังกฤษ ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 60 หลังจากการเรียนการสอนโดยใช้แนวคิดวิถีธรรมชาติ เช่นเดียวกับผลวิจัยของสุวรรณา ดีไพบูลย์

(2559) ได้ศึกษาเรื่อง การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่จัดการเรียนรู้โดยใช้แนวคิดวิถีธรรมชาติ พบว่า ระดับทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 หลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้แนวคิดวิถีธรรมชาติ พบว่า ในภาพรวมระดับทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนอยู่ในระดับดี คิดเป็นร้อยละ 75.63

3. พฤติกรรมการกล้าแสดงออกของนักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง พบว่า นักเรียนมีพฤติกรรมการกล้าแสดงออกในด้านบุคลิกส่วนตัว มั่นใจในตนเอง กล้าพูดกล้าแสดงออก และ พฤติกรรมแสดงออกในการสัมพันธ์กับผู้อื่น ซึ่งเป็นพฤติกรรมการกล้าแสดงออกที่อยู่ในระดับสูง นักเรียนกล้าแสดงความคิดเห็น กล้าซักถาม กล้าตอบคำถาม สามารถแสดงสีหน้าท่าทางในการพูดได้เหมาะสม น้ำเสียงสอดคล้องกับความรู้สึก ด้านการทำงานมีการวางแผนเพื่อเตรียมแสดงท่าทางต่าง ๆ ตามที่ครูได้บอกประโยชน์ มีการสนองความต้องการ ความสนใจของเด็ก เด็กต้องการเรียนรู้ ส่งผลให้เด็กมีความตั้งใจเอาใจใส่ที่จะค้นคว้าหาคำตอบ ด้วยความกระตือรือร้น อยากค้นคว้า อยากรู้ อยากแก้ปัญหา มุ่งมั่นในการทำงาน จนสำเร็จตามเป้าหมายที่ปรากฏผลเช่นนี้อาจเนื่องมาจาก การจัดกิจกรรมในแต่ละวันคำนึงถึงความสมดุลระหว่างกิจกรรมที่ส่งเสริมพัฒนาด้านต่าง ๆ การดำเนินงานและความต่อเนื่องของกิจกรรมและเป็นไปอย่างราบเรียบตามธรรมชาติ ไม่เร่งรีบ จัดสิ่งแวดล้อมและบรรยากาศที่อบอุ่น ปลอดภัย ให้กำลังใจเพื่อให้เกิดการเรียนรู้ มีการติดต่อประสานงานกันอย่างใกล้ชิดระหว่างครูและผู้ปกครอง ปรับตัวเข้ากับสิ่งแวดล้อม มีการให้แรงเสริม ยอมรับเด็กตามศักยภาพของเด็ก จัดกิจกรรมที่มีการฝึกให้นักเรียนแบ่งงานกันทำ ผลัดเปลี่ยนหมุนเวียนกัน ตลอดจนการมีบทบาทที่เหมาะสมในการเป็นสมาชิกของกลุ่ม จึงทำให้นักเรียนเกิดการกระตุ้นที่จะลงมือปฏิบัติกิจกรรม สามารถพัฒนาตนเองได้อย่างเต็มศักยภาพ และมีคุณภาพสูงขึ้น ผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของนริพร ชูอารักษ์ (2552) ได้ทำวิจัยเรื่องการเสริมสร้างพฤติกรรมกล้าแสดงออกของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านเชิงดอย (ดอยสะเก็ดศึกษา) จังหวัดเชียงใหม่ โดยใช้กระบวนการกลุ่มจำนวน 30 คน ในรายวิชาการงานอาชีพและเทคโนโลยี หลังการทดลอง พบว่า บุคลิกภาพของนักเรียนเปลี่ยนแปลงจากพฤติกรรมไม่กล้าแสดงออกเป็นผู้ที่มีบุคลิกภาพกล้าแสดงออกมากขึ้น และยังสอดคล้องกับมิสวาสนา จิตรมณี (2552) การพัฒนาความกล้าแสดงออกของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/6 ด้วยนาฏยประดิษฐ์ ผลการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้ทำการสังเกตและเก็บรวบรวมข้อมูลจากแบบสังเกต ความกล้าแสดงออกของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/6 จำนวน 15 คน โรงเรียนอัสสัมชัญ ธนบุรี ปีการศึกษา 2552 พบว่า นักเรียนมีพฤติกรรมกล้าแสดงออกที่ดีขึ้น

สรุปได้ว่า การพัฒนาความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR) ส่งผลให้นักเรียนมี

พฤติกรรมกล้าแสดงออกมากขึ้น มีทักษะการฟังและการพูดสูงขึ้น เพราะมีการจัดสิ่งแวดล้อมที่มุ่งส่งเสริมการเรียนรู้และปฏิบัติจริง เปิดโอกาสให้นักเรียนได้ปฏิบัติ มีความท้าทายความสามารถของนักเรียนกระตุ้นให้เด็กได้ลงมือปฏิบัติกิจกรรมที่หลากหลาย เพื่อค้นหาวิธีการสื่อสารที่มาจากความสนใจและความต้องการของนักเรียน นักเรียนมีการวางแผนการทำงานร่วมกัน ส่งเสริมพฤติกรรมกล้าแสดงออก ทักษะการฟังและการพูดของนักเรียนให้สามารถพัฒนาตนเองให้สูงขึ้น

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1.1 ผู้สอนควรคำนึงถึงกิจกรรมการเรียนการสอนและหน่วยการเรียนรู้ที่เกี่ยวข้อง เพื่อจัดทำกิจกรรมการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับหน่วยการเรียนรู้ และเพื่อให้เกิดการเสริมสร้างพฤติกรรมกล้าแสดงออกทางด้านต่าง ๆ ซึ่งผู้เรียนสามารถนำมาประยุกต์ใช้ได้ในชีวิตประจำวัน

1.2 ผู้สอนควรมีการศึกษาข้อมูลพฤติกรรมกล้าแสดงออกของผู้เรียนตั้งแต่เริ่มเรียนในแต่ละรายวิชาเพื่อจะได้พัฒนาให้ผู้เรียนมีความกล้าแสดงออกอย่างต่อเนื่อง

1.3 การจัดการเรียนการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR) ควรมีเวลาเพียงพอในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ กิจกรรมควรมีลักษณะแตกต่างจากตัวอย่างที่สอนเพื่อไม่ให้นักเรียนเกิดการท่องจำ

1.4 ผู้สอนควรอธิบายในแต่ละขั้นตอนอย่างละเอียด เพื่อไม่ให้ผู้เรียนเกิดความสับสนและยกตัวอย่างประโยคภาษาอังกฤษ เพื่อให้เกิดความเข้าใจในสิ่งที่ครูต้องการให้เกิดตามจุดประสงค์การเรียนรู้

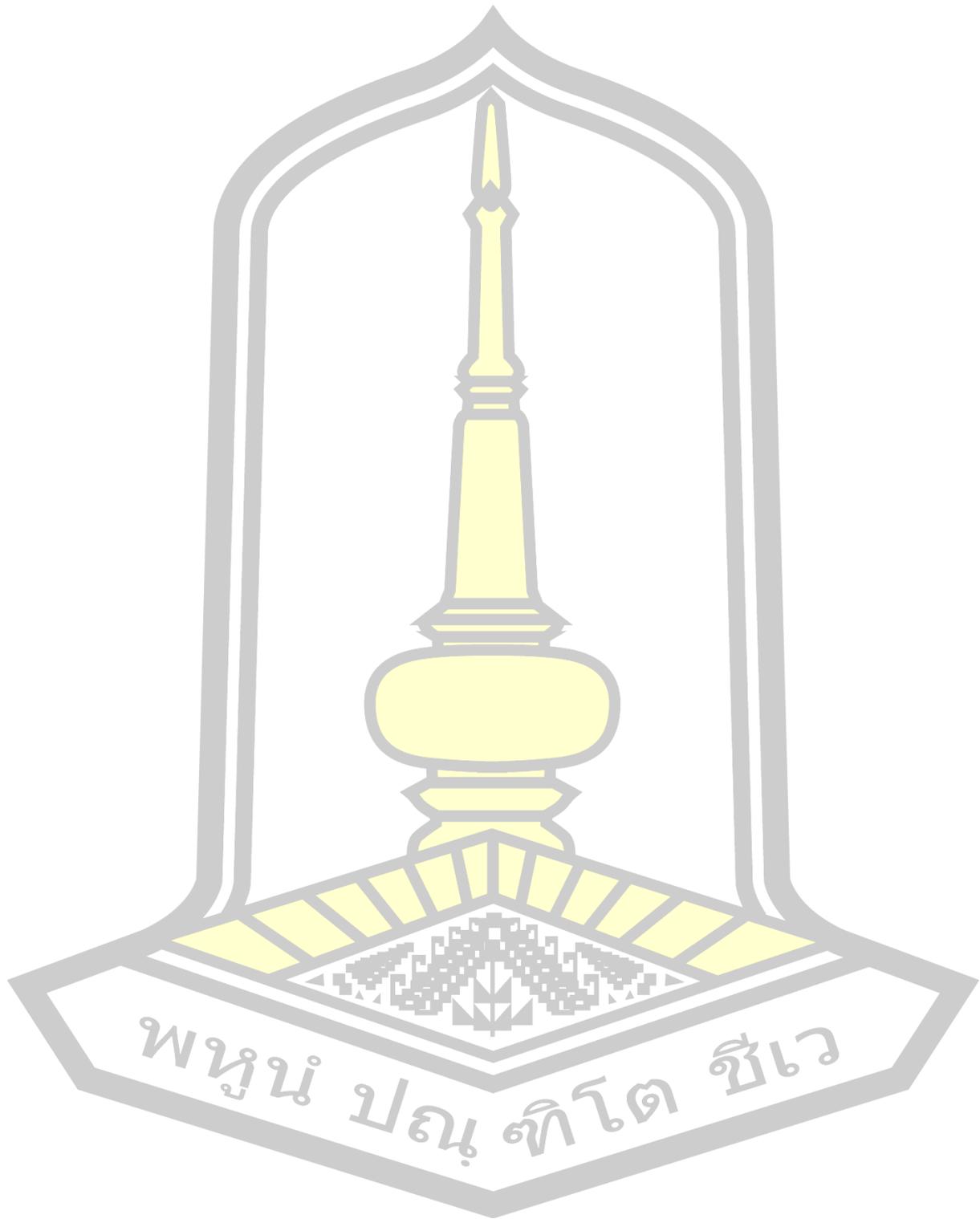
2. ข้อเสนอแนะในการศึกษาค้นคว้าต่อไป

2.1 ควรใช้กิจกรรมที่หลากหลายเช่น เกม เพลง สื่อจริงในการสอน เพื่อเป็นการพัฒนาทักษะการฟังและการพูดพร้อมแสดงท่าทางประกอบ

2.2 ควรนำวิธีสอนนี้ไปใช้เปรียบเทียบกับวิธีการสอนแบบอื่น ๆ เพื่อให้นักเรียนสามารถจดจำคำศัพท์และประโยคในบทเรียนได้ดีและยังสร้างบรรยากาศในห้องเรียนให้สนุกสนานมากยิ่งขึ้น

2.3 ควรมีการศึกษาผลของการใช้วิธีสอนโดยการเล่าเรื่องแบบตอบสนองด้วยท่าทางในการเรียนการสอนที่มีต่อตัวแปรอื่น ๆ เช่น ความคงทนในการฟังและพูดภาษาอังกฤษ หรือความกล้าแสดงออกของผู้เรียน เป็นต้น

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). *ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง กลุ่มสาระการเรียนรู้
ภาษาต่างประเทศ ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551.*
กรุงเทพฯ : ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2558). *หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551.*
กรุงเทพฯ : ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย จำกัด.
- กัลยาณี คำมุลนา. (2553). *การพัฒนาทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นอนุบาล 2
โรงเรียนอนุบาลพิมานเด็ก จังหวัดขอนแก่นที่ได้รับการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง.*
วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน
มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- กาญจนา ปราบพล. (2550). *การทดสอบและประเมินผลการเรียนการสอนภาษา.* กรุงเทพฯ :
สถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- กิตติพร ปัญญาภิญโญผล. (2540). *รายงานการวิจัยประเมินผลและวิจัยการศึกษา รูปแบบของวิธีการ
วิจัยเชิงปฏิบัติการในชั้นเรียน: กรณีศึกษาสำหรับครูประถมศึกษา.* เชียงใหม่ :
มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- จรรย์ญา กานุสนธิ์. (2557). *การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน การคิดวิเคราะห์ และเจตคติต่อ
วิทยาศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ด้วยกลวิธีเมตาคอก
นิชัน และการจัดการเรียนรู้แบบสืบเสาะหาความรู้ 7 ชั้น.* วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษา
มหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาสารคาม :
มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ชนิกานต์ เขียรสุตร. (2562). *วงจรคุณภาพการบริหารแบบ PDCA.* [ออนไลน์]. ได้จาก :
<http://eduserv.ku.ac.th/km/index.php?> [สืบค้นเมื่อ วันที่ 4 กันยายน 2562].
- ชูศรี วงศ์รัตน์. (2544). *การวิจัยเพื่อการเรียนรู้.* กรุงเทพฯ : ทิพย์ลิเคชั่น.
- ดวงเดือน แสงชัย. (2543). *การสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา.* กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.
- นงลักษณ์ วิรัชชัย. (2545). *กระบวนการปฏิรูปเพื่อพัฒนาคุณภาพการเรียนรู้ : การประเมิน
และการประกัน.* กรุงเทพฯ : วีทีซีคอมมิวนิเคชั่น.
- นริพร ชู่อาลัย. (2552). *รายงานการวิจัยการเสริมสร้างพฤติกรรมกล้าแสดงออกของนักเรียนชั้น
ประถมศึกษาปีที่ 5 ก โรงเรียนบ้านเชิงดอย (ดอยสะเก็ดศึกษา) จังหวัดเชียงใหม่
โดยใช้กระบวนการกลุ่ม.* เชียงใหม่ : โรงเรียนบ้านเชิงดอย (ดอยสะเก็ดศึกษา).
- บุญชม ศรีสะอาด. (2535). *หลักการวิจัยเบื้องต้น.* พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น.

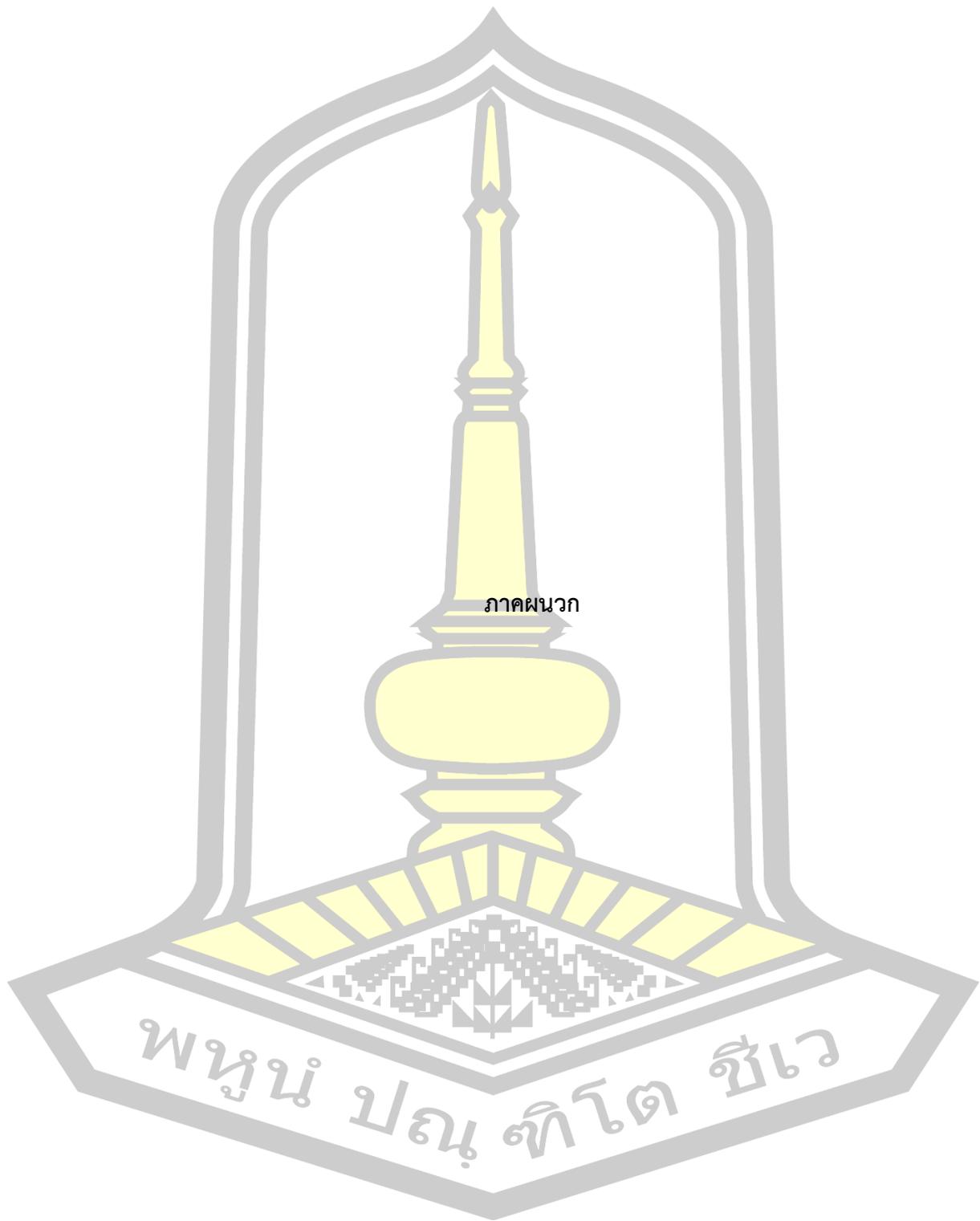
- บุญชม ศรีสะอาด. (2545). *การวิจัยเบื้องต้น*. พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาสน.
- บุญล้อม พันธนาค. (2560). *ผลการจัดการเรียนรู้แบบการตอบสนองด้วยท่าทางกับแบบตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสาร ที่มีต่อทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของชั้นประถมศึกษาปีที่ 5*. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี.
- ปทิตตา ดิวงค์. (2557). *การพัฒนาความสามารถด้านการฟัง-พูด ภาษาอังกฤษโดยวิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6*. วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษา มหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยทักษิณ.
- ประวิต เอราวรรณ์. (2542). *การวิจัยในชั้นเรียน*. กรุงเทพฯ : ยูแพค.
- ผ่องพรรณ ตรียมงคลกุล. (2544). *การวิจัยเชิงปฏิบัติการและการวิจัยในชั้นเรียน หน่วยที่ 1-9*. กรุงเทพฯ : นวกนก.
- พรสวรรค์ สีป้อ. (2552). *สุดยอดวิธีสอนภาษาอังกฤษนำไปสู่การจัดการเรียนรู้ของครูยุคใหม่*. กรุงเทพฯ : ไทยร่มเกล้า.
- พิมพ์วิภา ภาสกุล. (2550). *การใช้กิจกรรมตามทฤษฎีเผชิญความจริงเพื่อเสริมสร้างพฤติกรรมกล้าแสดงออกของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2*. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- พิมพ์พันธ์ เดชะคุปต์. (2545). *การเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ*. กรุงเทพฯ : สถาบันพัฒนาคุณภาพวิชาการ.
- พิมพ์ อัมเพิลปี. (2553). *การพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้วิธีการสอนตอบสนองด้วยท่าทางและเล่าเรื่อง*. วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- มิสวาสนา จิตรมณี. (2552). *รายงานการวิจัยการพัฒนาพฤติกรรมกล้าแสดงออกของนักเรียนระดับชั้นวิธีการ แสดงบทบาทสมมติของนักเรียนระดับชั้น ปวช.1/14 ผนังชยการ*. กรุงเทพฯ : โรงเรียนสันติราษฎร์บริหารธุรกิจในพระอุปถัมภ์ฯ.
- มูลนิธิการศึกษาทางไกลผ่านดาวเทียม. (2558). *กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) ป.4-6 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2558*. กรุงเทพฯ : อมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง.

- ลม่อม ศรีเจริญ. (2544). *การพัฒนาบทเรียนภาษาอังกฤษเทคโนโลยีการเกษตร 1 โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.*
- ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. (2543). *เทคนิคการวิจัยทางการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น.*
- วิมลรัตน์ สุนทรโรจน์. (2551). *นวัตกรรมตามแนวคิดแบบ Back ward Design. มหาสารคาม : ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.*
- วีรวิชัย เลิศไทยตระกูล. (2562). *ปรัชญา วงจร PDCA. [ออนไลน์].* ได้จาก : http://business.east.spu.ac.th/admin/waaa_file/A37322PDCA.pdf. [สืบค้นเมื่อ วันที่ 1 มีนาคม 2562].
- ศุภรัตน์ ภัทรานนท์. (2532). *แนวทางการสร้างข้อสอบภาษา. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. สถาบันภาษาอังกฤษ. (2559). คู่มือการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษแนวใหม่. กรุงเทพฯ : องค์การสงเคราะห์ทหารผ่านศึก.*
- สมนึก ภัททิยธนี. (2553). *การวัดผลการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 7. กทม. : ประสานการพิมพ์.*
- สมบัติ ท้ายเรือคำ. (2551). *ระเบียบวิธีวิจัยสำหรับมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์. กทม. : ประสานการพิมพ์.*
- สมพร สุทัศน์ย์. (2551). *จิตวิทยาการปกครองชั้นเรียน. กรุงเทพฯ : คอทฟอร์ม.*
- สมโภชน์ เอี่ยมสุภชาติ. (2551). *การปรับพฤติกรรม. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ : ภาควิชาจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.*
- สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษานครราชสีมา. (2560). *สภาพและปัญหาการบริหารกิจการนักเรียนของสถานศึกษาสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษานครราชสีมา นครราชสีมา : สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษานครราชสีมา.*
- สิริวิภา จอกกลบ. (2553). *ทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น.*
- สุทัศน์ สังคะพันธ์. (2557). *นวัตกรรมการเตรียมความพร้อมสู่ประชาคมอาเซียนและทักษะในศตวรรษที่ 21 ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ. กรุงเทพฯ : องค์การสงเคราะห์ทหารผ่านศึก.*
- สุภัทรา อักษรานันนุเคราะห์. (2532). *การสอนทักษะทางภาษาและวัฒนธรรม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.*

- สุมิตรา อังวัฒนกุล. (2550). *วิธีสอนภาษาอังกฤษ*. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุวรรณ ตีไพบูลย์. (2559). การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่จัดการเรียนรู้โดยใช้แนวคิดวิถีธรรมชาติ. *วารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม*, 10(1), 84-108, มกราคม-มิถุนายน.
- สุวิมล ว่องวานิช. (2544). *แนวทางการประกันคุณภาพภายในสถานศึกษา*. กรุงเทพฯ : สถาบันส่งเสริมการประเมินคุณภาพและมาตรฐานการศึกษาแห่งชาติ.
- สุวิมล ว่องวานิช. (2547). *การวิจัยปฏิบัติการในชั้นเรียน*. พิมพ์ครั้งที่ 6. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- หลุย จำปาเทศ. (2548). *จิตวิทยาการจูงใจ*. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพฯ : สามัคคีสาสน์.
- อนงค์กร ศรีเจริญ. (2548). *การใช้แนวคิดวิถีธรรมชาติเพื่อพัฒนาความสามารถในการฟัง พูด ภาษาอังกฤษและความสามารถในการรู้ค่าศัพท์ของผู้เรียนในระดับเตรียมความพร้อม*. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- อรุณี วิริยะจิตรา. (2555). *การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร*. กรุงเทพฯ : อักษรเจริญทัศน์.
- อัจฉรา วงศ์โสธร. (2538). *การทดสอบและประเมิน ผลการเรียนรู้การสอนภาษาอังกฤษ*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- Alberti, R.E. and M.L. Emmons. (1986). *Your Perfect Right*. 2d ed. California : San Luis Obispo.
- Asher, J. (1982). *Learning Another Language Through Actions : The Complete Teacher's Guide Book*. California : Sky Oaks Publication.
- Bower, S.A. and G.H. Bower. (1976). *Journal Asserting Yourself*. Philippines : Addison-Wesley.
- Busby and R.E. Majors. (1987). *Majors. Basic Speech Communication Principle and Practice*. New York : Harper and Row.
- Byrne, D. (1990). *Teaching Oral English*. Singapore : Longman.
- Carroll, B.J. (1980). *Testing and Communicative Performance*. Oxford : Pergamar Press.
- Chen Li. (2010). *Application of total physical response in children's ESL education*. M.Ed. Thesis, University of Wisconsin-Platteville.

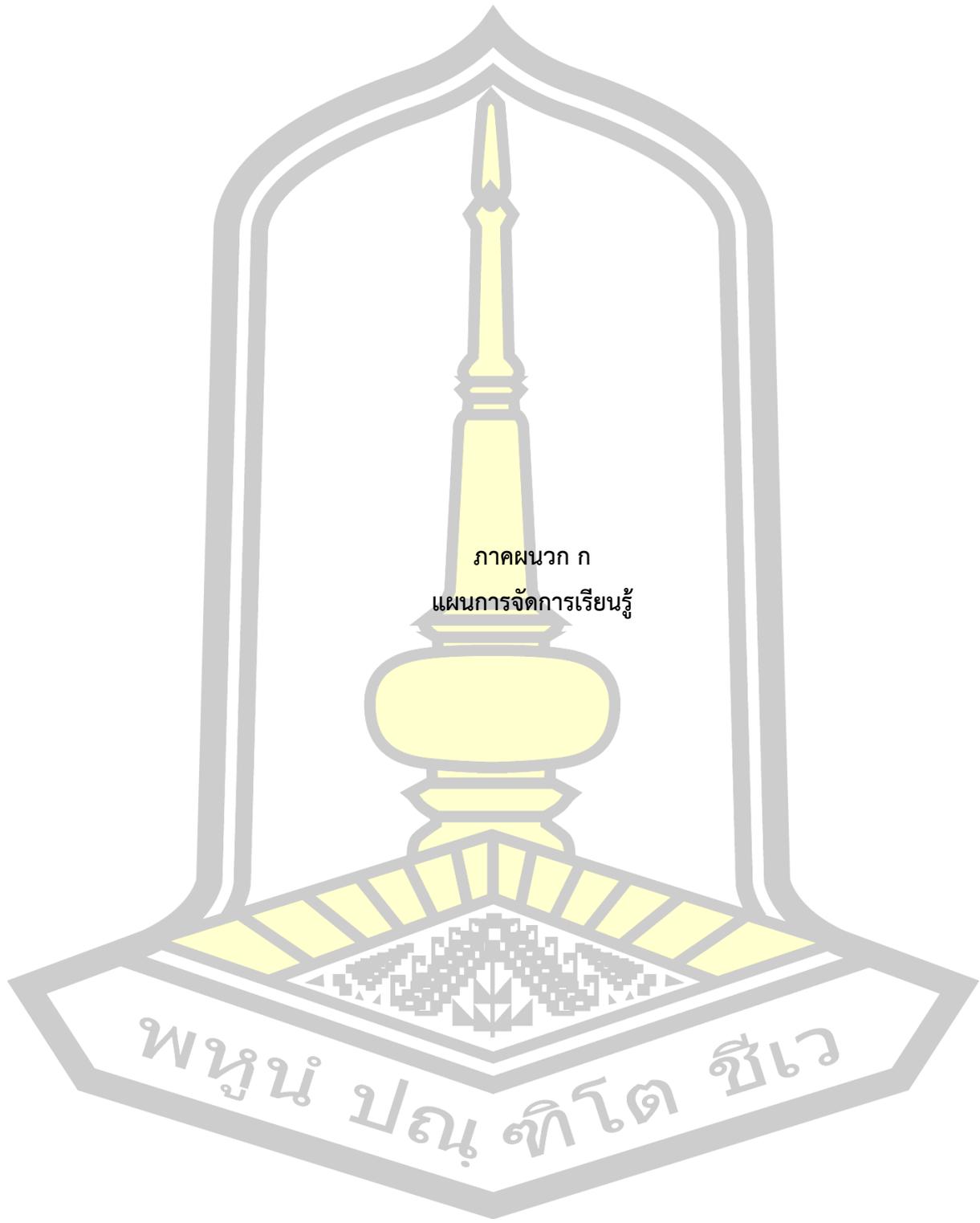
- Clark, H.L. and I.S. Starr. (1976). *Secondary School Teaching Methods*. 3rd ed. New York : The Macmillan.
- Cook, V. (1991). *Second Language Learning and Language Teaching*. London : Hodder and Stoughton.
- Cross, D.R. (1979). Developmental and instructional analyses of children's metacognition and reading comprehension. *Journal of Educational Psychology*, 80(2), 131-142.
- Finocchiaro, M. and M. Bonomo. (1973). *The Foreign Language Learner: A Guide for Teachers*. New York : Regents.
- Francisco, D. (2011). *Teaching English Vocabulary to Third Graders Through the Application on the total Physical Response Method*. Master's Thesis , Universidad Tecnologica De Pereira.
- Harris, D.P. (1996). *Testing English as a Second Language*. New York : McGraw-Hill.
- Heaton, J.B. (1990). *Classroom Testing*. New York : Longman.
- Horner, D. (1993). Classroom Idea: Songs and Music. *Modern English Teacher*, 2(3), 33-39.
- Johnson, K. and K. Morrow. (1981). *Communication in the Classroom : Application and Methods for a Communicative Approach*. London : Longman.
- Kathleen, S.A. (1986). *Communication at Work : Listening, Speaking, Writing and Reading*. New Jersey : Prentice-Hall.
- Ke-Cheng Tsai. (2010). *The Effects of Total Physical Response on English Words Learning for Moderatory Mentally Challenged Students in Elementary School*. n.p. : n.p.
- Kennedy, E.C. (1981). *Methods in Teaching Developmental Reading*. Illinois : F.E. Peacock.
- Krashen, S.D. (1982). *Principle and Practice in Second Language Acquisition*. Oxford : Pergamon.
- Lange, A.J. and P. Jakubowski. (1976). *Responsible Assertive Behavior: Cognitive/Behavioral Procedures for Trainers*. New York : Macmillan.
- Marsh, V. (2005). *Total Physical Response Storytelling*. [online]. available from : <http://www.tprstorytelling.com/htm>. [accessed 8 June 2018].

- Morley, J. (2001). *Aural Comprehension Instruction : Principles and Practices*.in M.Celce-Murcia (Ed), *Teaching English as a Second or Foreign Language*. 3rd ed. Boston : Heinle and Heinle.
- Mulholland, J. (1991). *The Language of Negotiation*. London : T.J. Press (Padstow).
- Nunan, D. (1995). *Designing Tasks for the Communicative Classroom*. New York : Cambridge University Press.
- Oller, J.W. (1979). *Language Tests at School : A Pragmatic Approach*. London : Longman.
- Oxford, R.L. (1993). Research Update on Teaching L2 Listening. *System*, 21(2), 205-211.
- Raptine. (2004). *TPR in Primary Classroom Second Language Acquisition and Second Language Learning*. New York : Pergamon Press.
- Richards, J.C. (1987). *Listening Comprehension*. Singapore : Harper and Row.
- Rivers, W.M. and M.S. Temperley. (1982). Hearing and Comprehending. *English Teaching Forum*, 8, 16-19.
- Rixon, S. (1986). *Developing Listening Skill*. London : Macmillan.
- Rost, M. (1991). *Listening in Action*. New Jersey : Prentice Hall.
- Scott, R. (1981). *Speaking in Communication in the Classroom*. London : Longman.
- Searie, J.R. (1978). *Speech Acts*. Cambridge : Cambridge University Press.
- Stubbs, M. (1984). *Discourse Analysis*. Oxford : Basil Blackwell.
- Underwood, M. (1993). *Teaching Listening*. New York : London Longman.
- Valette, M. and S. Disick. (1972). *Modern Language Performance Objectives and Individualization*. Boston : Harcourt Brace Jovanovich.
- Valette, R.M. (1977). *Modern Language Testing*. New York : Harcourt Brace Jovanovich.
- Widdowson, H. (1983). *Teaching Language as Communication*. Oxford : Oxford University Press.
- Wolpe. J. (1982). *The Practice of Behavior Therapy*. New York : Perquimans.
- Yagang, F. (1993). Listening : Problems and Solutions. *English Teaching Forum*, 31(2), 16-19.

ภาคผนวก

พหุบัณฑิตยาลัย

ภาคผนวก ก
แผนการจัดการเรียนรู้

พหุณฺ์ ปณฺุ ทิโต ชีเว

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1

วิชาภาษาอังกฤษ

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

โรงเรียนบ้านฝาผนัง

เรื่อง Rooms in my house

เวลา 2 ชั่วโมง

1. สาระสำคัญ

บ้าน คือ ที่อยู่อาศัยของคนในครอบครัว ซึ่งภายในบ้านจะมีห้องต่าง ๆ สำหรับใช้ทำกิจกรรมที่แตกต่างกันออกไป เช่น ห้องครัว ห้องนอน ห้องน้ำ ห้องรับแขก เป็นต้น

2. มาตรฐานการเรียนรู้

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐาน ต 1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่างๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล

มาตรฐาน ต 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารแสดงความรู้สึกและความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

มาตรฐาน ต 1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่างๆ โดยการพูดและการเขียน

3. จุดประสงค์การเรียนรู้

3.1 นักเรียนเข้าใจคำศัพท์และบอกความหมายได้ (K)

3.2 นักเรียนสามารถฟังและพูดได้ตอบด้วยประโยค Where are you? I'm in the...ได้ (P)

3.3 นักเรียนสามารถฟังและระบุภาพได้ถูกต้อง (P)

3.4 นักเรียนมีทักษะการทำงานกลุ่ม (A)

4. สาระการเรียนรู้

Word Time

In the house: bedroom, bathroom, living room, dining room, kitchen

Use the words

Where are you?

I'm in the..... .

Spell it, please.

5. กระบวนการจัดการเรียนรู้

ส่วนที่ 1. นำเข้าสู่บทเรียน

1. ครูและนักเรียนทักทายกันด้วยประโยค How are you?
2. ครูถามนักเรียนว่าในบ้านของนักเรียนมีห้องอะไรบ้าง ให้นักเรียนช่วยกันตอบ เช่น ห้องนอน ห้องน้ำ ห้องครัว เป็นต้น
3. ครูแจ้งจุดประสงค์การเรียนรู้ให้นักเรียนทราบ

ส่วนที่ 2 ดำเนินกิจกรรม

ขั้นที่ 1 ครูเสนอคำศัพท์ใหม่

1. ครูแสดงรูปบ้านด้วยโปรแกรม Microsoft Power point พร้อมกับพูดว่า It's a house. (ครูพูดซ้ำ 3 รอบ) Spell it, please. "h-o-u-s-e" (3 รอบ) พร้อมใช้มือทำท่าเขียนอักษรไปด้วย
2. ครูแสดงภาพห้องนอน พร้อมพูดว่า It's a bedroom. (ครูพูดซ้ำ 3 รอบ) Spell it, please. "b-e-d-r-o-o-m" (3 รอบ) พร้อมใช้มือทำท่าเขียนอักษร
3. ครูสอนคำศัพท์ห้องต่าง ๆ ภายในบ้านจนครบทุกคำ โดยแสดงทีละภาพ ด้วยโปรแกรม Microsoft Power point - It's a bathroom. (ครูพูดซ้ำ 3 รอบ) Spell it, please. "b-a-t-h-r-o-o-m" (3 รอบ) พร้อมใช้มือทำท่าเขียนอักษร
 - It's a living room. (ครูพูดซ้ำ 3 รอบ) Spell it, please. "l-i-v-i-n-g-r-o-o-m" (3 รอบ) พร้อมใช้มือทำท่าเขียนอักษร
 - It's a dining room. (ครูพูดซ้ำ 3 รอบ) Spell it, please. "d-i-n-i-n-g-r-o-o-m" (3 รอบ) พร้อมใช้มือทำท่าเขียนอักษร
 - It's a kitchen. (ครูพูดซ้ำ 3 รอบ) Spell it, please. "k-i-t-c-h-e-n" (3 รอบ) พร้อมใช้มือทำท่าเขียนอักษร

ขั้นที่ 2 นักเรียนจับคู่พร้อมแสดงท่าทาง

ครูให้นักเรียนจับคู่พูดคำศัพท์ห้องต่าง ๆ ทีละห้องพร้อมทำท่าทางประกอบ พร้อมกัน 2-3 รอบ อาจจะให้พูดทีละคู่ จนแน่ใจว่านักเรียนทุกคนสามารถพูดได้

ขั้นที่ 3 ครูบอกประโยค

1. ครูพูดประโยค Teacher: Where are you? (กำลังมองหาใครอยู่)
Student: I'm in the (ชี้ที่รูปภาพ)
2. ครูให้นักเรียนฝึกการถาม/ตอบด้วย Where are you?

ขั้นที่ 4 นักเรียนพูดประโยคพร้อมแสดงท่าทาง

1. ครูให้นักเรียนพูดประโยคคำถาม/ตอบ กับเพื่อนที่จะถามว่า **คุณอยู่ที่ไหน** เราสามารถตั้งคำถามด้วยโครงสร้าง ดังนี้

Where are you ?

และในการตอบคำถาม เราสามารถใช้รูปประโยค ดังนี้

I am in the.....

2. ครูเสริมนักเรียนเพิ่มเติมว่า แต่หากต้องการถามว่าใครอยู่ที่ไหน ให้ถามว่า Where is ? เช่น Where is father? หรือ Where is he ?

ขั้นที่ 5 นักเรียนเลียนประโยคพร้อมแสดงท่าทาง

นักเรียนจับกลุ่ม กลุ่มละ 3-4 คน และนำโครงสร้างประโยคที่ครูสอนมาพูดคุยกันซึ่งครูคอยสังเกตพฤติกรรมการปฏิบัติจริงของนักเรียนในชั้น ถ้านักเรียนเข้าใจและสามารถปฏิบัติตามคำสั่งได้หรือพูดประโยคถามตอบได้ ครูให้คำชมเชยเป็นภาษาอังกฤษ

ส่วนที่ 3 สรุป

นักเรียนนำข้อสรุปที่ได้จากการทำกิจกรรมออกมานำเสนอหน้าชั้นเรียน เพื่อเป็นการสรุปร่วมกันของครูและนักเรียนในการทำกิจกรรม เรื่อง Rooms in my house

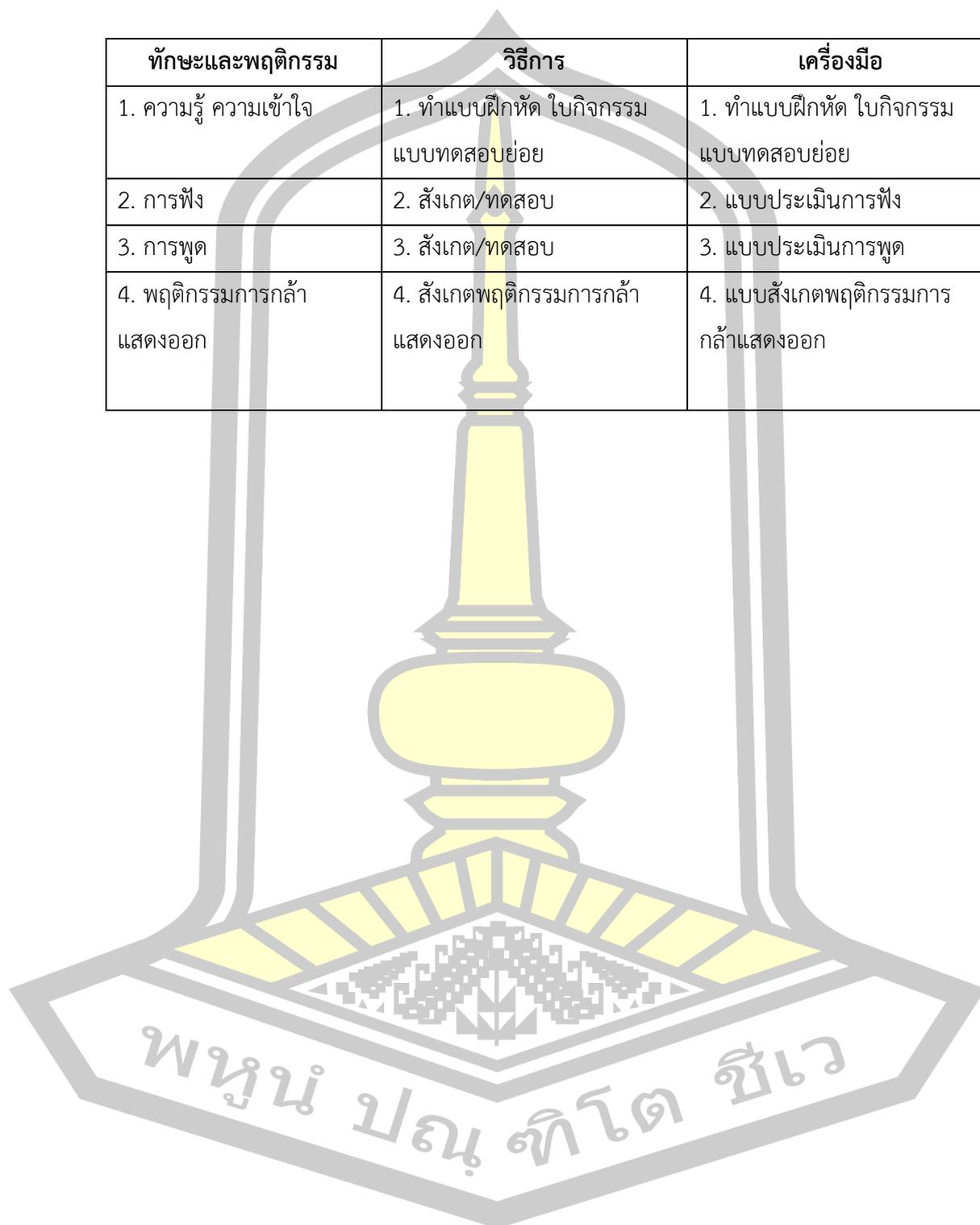
6. สื่อและแหล่งการเรียนรู้

1. บัตรภาพ บัตรคำ
2. ชุดสื่อภาพและคำศัพท์ด้วยโปรแกรม Microsoft Power point
3. แบบฝึกหัด/ชองกิจกรรม
4. การแสดงท่าทาง

พูน ปณุ ทิโต ชีเว

7. การวัดผลและประเมินผล

ทักษะและพฤติกรรม	วิธีการ	เครื่องมือ
1. ความรู้ ความเข้าใจ	1. ทำแบบฝึกหัด ใบกิจกรรม แบบทดสอบย่อย	1. ทำแบบฝึกหัด ใบกิจกรรม แบบทดสอบย่อย
2. การฟัง	2. สังเกต/ทดสอบ	2. แบบประเมินการฟัง
3. การพูด	3. สังเกต/ทดสอบ	3. แบบประเมินการพูด
4. พฤติกรรมการกล้า แสดงออก	4. สังเกตพฤติกรรมการกล้า แสดงออก	4. แบบสังเกตพฤติกรรมการ กล้าแสดงออก

แบบประเมินการฟัง

เลข ที่	ประเด็น/คะแนน ชื่อ - สกุล	ความเข้าใจ			การ ตัดสินใจ			ความ กระตือรือร้น			รวมคะแนน
		6			6			6			
		3	2	1	3	2	1	3	2	1	
1											
2											
3											
4											
5											
6											
7											
8											
9											
10											

ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน

(นางปานัน วรณสุข)

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.

เกณฑ์การให้คะแนนการฟัง

ระดับคะแนน ประเด็น การประเมิน	เกณฑ์การให้คะแนน			น้ำหนัก/ ความสำคัญ	คะแนน รวม
	3	2	1		
รู้ความหมายคำศัพท์	รู้ความหมาย ทุกคำและ ชัดเจน	รู้ความหมาย บางคำและ ชัดเจน	รู้ความหมาย บางคำ แต่ไม่ ชัดเจน	2	6
สามารถปฏิบัติตาม คำสั่งได้	ปฏิบัติตาม ถูกต้องและ คล่องแคล่ว	ปฏิบัติตาม ถูกต้อง แต่ช้า	ปฏิบัติตามอย่าง ไม่มั่นใจ	2	6
กระตือรือร้นที่จะ ปฏิบัติ	ปฏิบัติตาม คำสั่งทันทีได้ ทุกคำสั่ง	ปฏิบัติตาม คำสั่งได้ แต่ ค่อนข้างช้า	ไม่สนใจปฏิบัติ ตามคำสั่ง	2	6
รวม				6	18

เกณฑ์การตัดสินระดับคุณภาพ

คะแนน	ระดับคุณภาพ
2-8	1 (ควรปรับปรุง)
9-14	2 (พอใช้)
15-18	3 (ดี)

พหุ ประถมศึกษา

แบบประเมินการพูด

เลข ที่	ประเด็น/ คะแนน	ความถูกต้องด้าน เนื้อหา				ความคล่องแคล่ว				การแสดงท่าทาง น้ำเสียง ประกอบการพูด				รวม คะแนน
		8				8				8				
	ชื่อ - สกุล	4	3	2	1	4	3	2	1	4	3	2	1	24
1.														
2.														
3.														
4.														
5.														
6.														
7.														
8.														
9.														
10.														

ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน

(นางปาหนัน วรรณสุข)

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.

พูน ปณ ทิโต ชีเว

เกณฑ์การให้คะแนนการพูด

ระดับคะแนน ประเด็น การประเมิน	เกณฑ์การให้คะแนน				น้ำหนัก/ ความสำคัญ	คะแนน รวม
	4	3	2	1		
การออกเสียง	ออกเสียงถูกต้อง พุดได้	ออกเสียงผิดเป็นครั้งคราว	ออกเสียงผิดๆและเข้าใจยาก	ยังพุดไม่ได้และตอบไม่ได้	2	8
คำศัพท์	ใช้คำศัพท์ได้เหมาะสมทุกสถานการณ์	สื่อความหมายได้เป็นส่วนใหญ่ ใช้คำศัพท์ได้เหมาะสม	ใช้คำศัพท์ผิดบ่อยๆแต่ใช้ศัพท์ในสถานการณ์ได้	ใช้คำศัพท์ผิดและโต้ตอบไม่ได้	2	8
ความคล่องแคล่ว	บทสนทนาเป็นธรรมชาติหยุดบ้างเช่นเดียวกับเจ้าของภาษา	บทสนทนาเป็นธรรมชาติและต่อเนื่อง บางครั้งยังติดตะกุกตะกัก	พุดๆ แล้วพุดต่อไม่ได้ พยายามพุดต่อไปโดยเริ่มต้นใหม่	พุดแล้วหยุดนาน พุดไม่จบประโยคหรือโต้ตอบไม่ได้	2	8
รวม					8	24

เกณฑ์การตัดสินระดับคุณภาพ

คะแนน	ระดับคุณภาพ
2-11	1 (ควรปรับปรุง)
12-19	2 (พอใช้)
20-24	3 (ดี)

แบบบันทึกสังเกตพฤติกรรมกล้าแสดงออก

ชื่อ.....ชั้น.....เลขที่.....ครั้งที่.....ประจำภาคเรียนที่.....
ปีการศึกษา.....วันที่.....เดือน.....พ.ศ.

คำชี้แจง เขียนเครื่องหมาย / ในช่องที่ตรงกับพฤติกรรมของนักเรียนมากที่สุด

ข้อ	พฤติกรรมที่สังเกต	ระดับความกล้าแสดงออก				
		สูง มาก	สูง	ปาน กลาง	ต่ำ	ต่ำ มาก
บุคลิกส่วนตัว มั่นใจในตนเอง กล้าพูดกล้าแสดงออก						
1	นำเสนองานอย่างมั่นใจ.....					
2	แสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล.....					
3	กล้าแสดงความคิดเห็น.....					
4	ท้าทายคนรู้จักด้วยใบหน้าที่ยิ้มแย้มแจ่มใส					
5	แสดงกริยาท่าทางเวลานำเสนองาน.....					
6	ท้าทายครูทุกท่านเป็นประจำ.....					
แสดงออกในการสัมพันธ์กับผู้อื่น						
7	ยอมรับฟังคำวิจารณ์เมื่อผู้อื่นแนะนำ.....					
8	ชมเชยผู้อื่นเมื่อเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดี.....					
9	แสดงความเป็นผู้นำในกลุ่มเพื่อน.....					
10	เวลาคนอื่นให้ยืมสิ่งของจะกล่าวขอบคุณ.....					
11	ยอมรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น.....					
12	กล้าวิจารณ์งานและแนะนำคนอื่น.....					

ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน

(นางปาหนัน วรรณสุข)

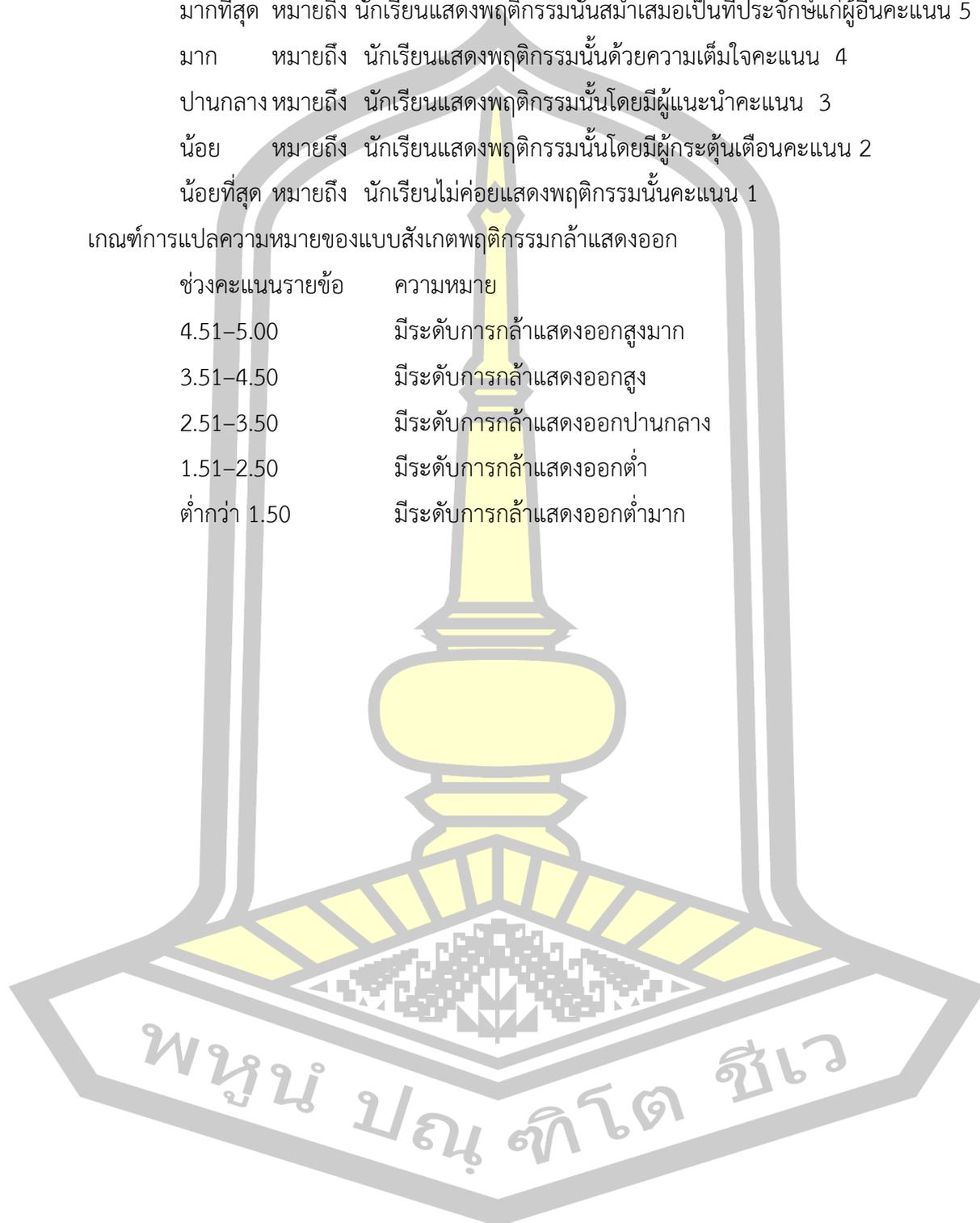
วันที่.....เดือน.....พ.ศ.

เกณฑ์ระดับคุณภาพเกณฑ์การให้คะแนนแบบสังเกตพฤติกรรมกล้าแสดงออก

- มากที่สุด หมายถึง นักเรียนแสดงพฤติกรรมนั้นสม่ำเสมอเป็นที่ประจักษ์แก่ผู้อื่นคะแนน 5
 มาก หมายถึง นักเรียนแสดงพฤติกรรมนั้นด้วยความเต็มใจคะแนน 4
 ปานกลาง หมายถึง นักเรียนแสดงพฤติกรรมนั้นโดยมีผู้แนะนำคะแนน 3
 น้อย หมายถึง นักเรียนแสดงพฤติกรรมนั้นโดยมีผู้กระตุ้นเตือนคะแนน 2
 น้อยที่สุด หมายถึง นักเรียนไม่ค่อยแสดงพฤติกรรมนั้นคะแนน 1

เกณฑ์การแปลความหมายของแบบสังเกตพฤติกรรมกล้าแสดงออก

ช่วงคะแนนรายชื่อ	ความหมาย
4.51–5.00	มีระดับการกล้าแสดงออกสูงมาก
3.51–4.50	มีระดับการกล้าแสดงออกสูง
2.51–3.50	มีระดับการกล้าแสดงออกปานกลาง
1.51–2.50	มีระดับการกล้าแสดงออกต่ำ
ต่ำกว่า 1.50	มีระดับการกล้าแสดงออกต่ำมาก

8. บันทึกผลหลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

ผลการสอน

.....

.....

.....

.....

.....

ปัญหา/อุปสรรค

.....

.....

.....

.....

.....

ข้อเสนอแนะ

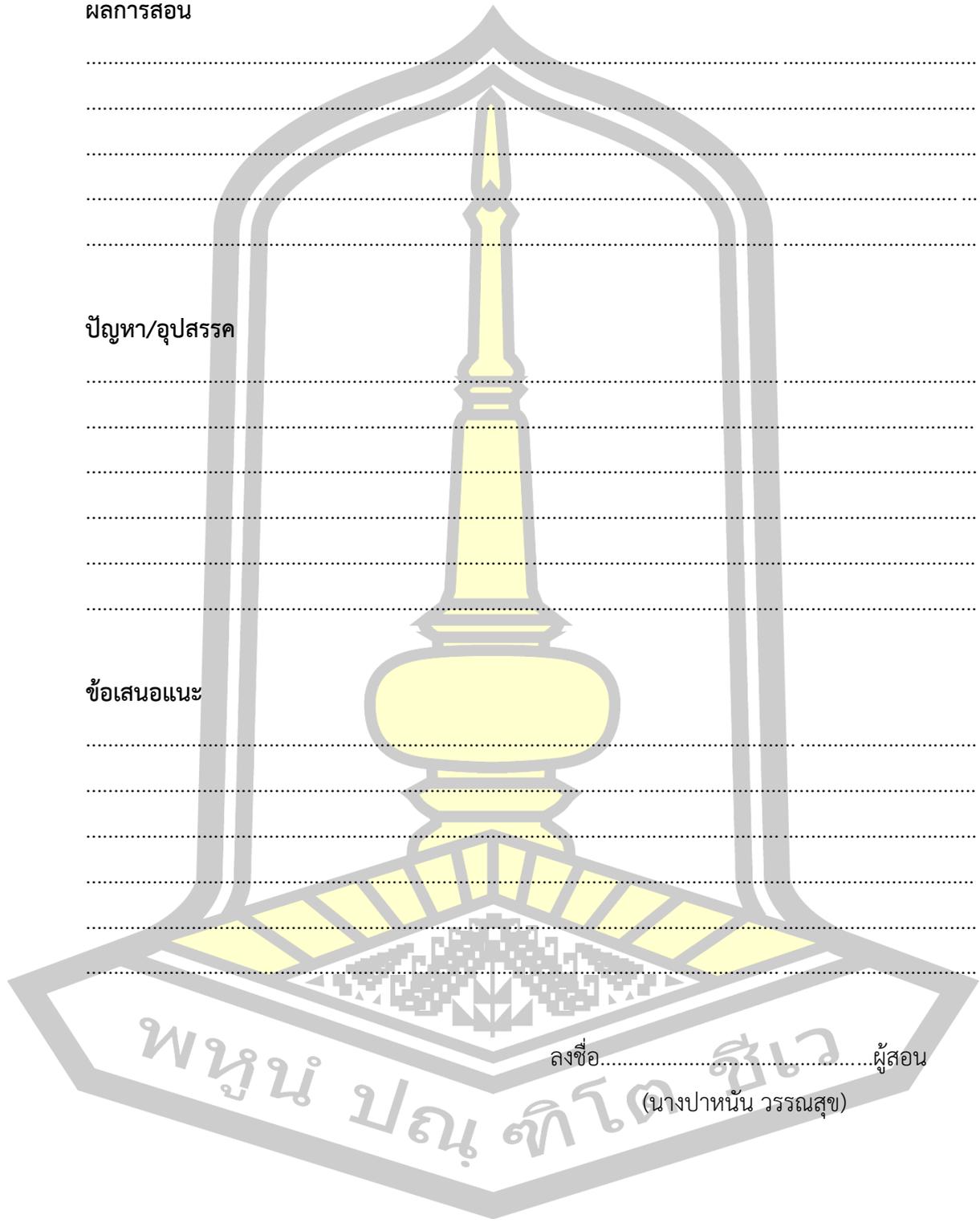
.....

.....

.....

.....

.....

พูนัน ปณ ทิโต ชิว

ลงชื่อ.....ผู้สอน
(นางปานัน วรรณสุข)

แบบฝึกหัด

คำสั่ง ให้นักเรียนจับคู่สนทนา ตาม- ตอบ เกี่ยวกับห้องต่าง ๆ ภายในบ้าน 10 ประโยค 10 คะแนน

เช่น

A : Where are you ?

B : I am in the bedroom.

ROOMS IN A HOUSE

A freely photocopiable EnglishClub poster © www.englishclub.com

Name 1

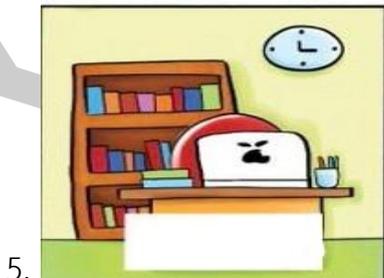
2

พจนานุกรมศัพท์โตชีวะ

แบบทดสอบ

Name.....
number.....

คำสั่ง ให้นักเรียนออกเสียงคำศัพท์ให้ถูกต้อง (10 คะแนน)

คำสั่ง ให้นักเรียนฟังคำศัพท์จากครู และเขียนเครื่องหมาย X ทับตัวอักษรหน้าคำตอบที่ถูกต้องที่สุด (10 คะแนน)

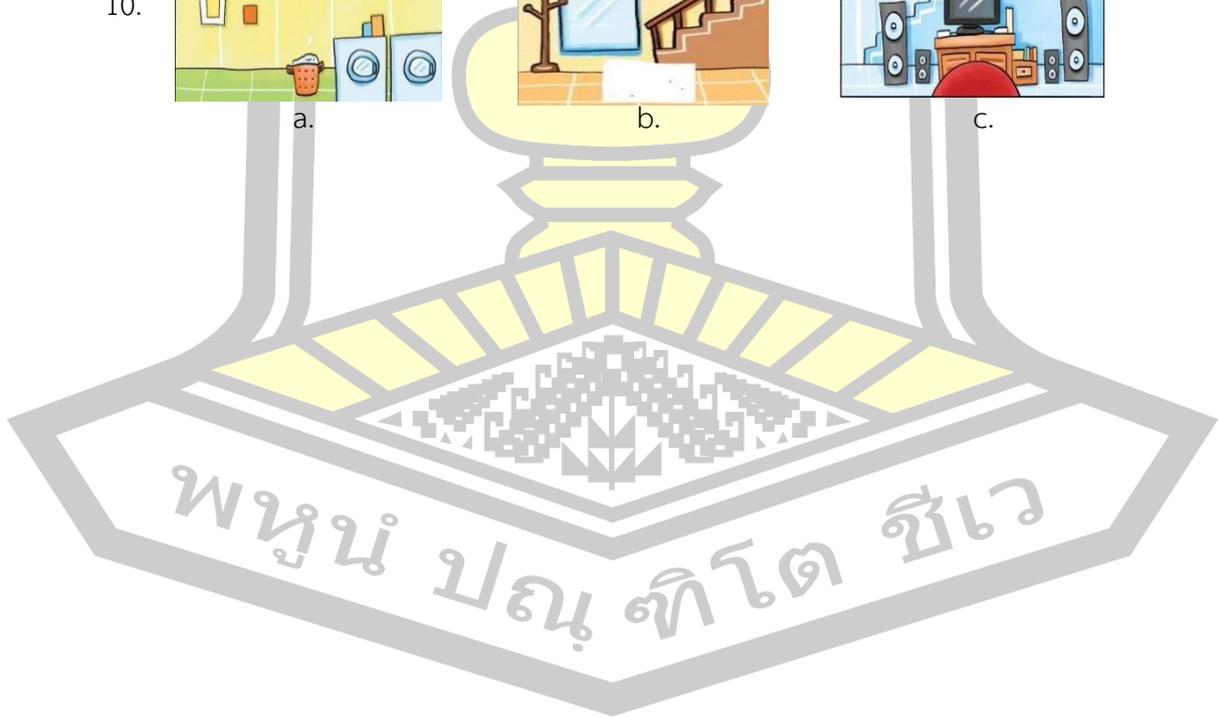
1.			
	a.	b.	c.
2.			
	a.	b.	c.
3.			
	a.	b.	c.
4.			
	a.	b.	c.
5.			
	a.	b.	c.
6.			
	a.	b.	c.

7. a. b. c.

8. a. b. c.

9. a. b. c.

10. a. b. c.

ผลการประเมินคะแนนการทำใบงานของวงจรปฏิบัติการที่ 1

A1: คะแนนใบงานเดี่ยว 10 คะแนน

A2: คะแนนใบงานกลุ่ม 10 คะแนน

A3: คะแนนแบบวัดทักษะย่อย 10 คะแนน

คนที่	แผนการเรียนรู้ที่ 1 (30 คะแนน)			แผนการเรียนรู้ที่ 2 (30 คะแนน)			รวม (60 คะแนน)	ร้อยละ	ผ่าน/ไม่ผ่าน (เกณฑ์ร้อยละ 80)
	A1	A2	A3	A1	A2	A3			
1	8	9	7	9	10	8	51	85.00	ผ่าน
2	7	10	8	8	8	7	48	80.00	ผ่าน
3	5	9	9	5	9	8	45	75.00	ไม่ผ่าน
4	9	9	10	9	10	7	54	90.00	ผ่าน
5	5	8	7	8	8	8	44	73.33	ไม่ผ่าน
6	10	9	8	9	10	7	53	88.33	ผ่าน
7	8	10	8	5	8	6	45	75.00	ไม่ผ่าน
8	8	8	10	9	9	8	52	86.67	ผ่าน
9	9	10	8	8	8	7	50	83.33	ผ่าน
10	5	8	7	9	8	5	42	70.00	ไม่ผ่าน

พูน ปณ ทิโต ชีเว

ผลการประเมินคะแนนของวงจรปฏิบัติการที่ 2

A1: คะแนนใบงานเดี่ยว 10 คะแนน

A2: คะแนนใบงานกลุ่ม 10 คะแนน

A3: คะแนนแบบวัดทักษะย่อย 10 คะแนน

คนที่	แผนการเรียนรู้ ที่ 3 (30 คะแนน)			แผนการเรียนรู้ ที่ 4 (30 คะแนน)			แผนการเรียนรู้ ที่ 5 (30 คะแนน)			รวม (90 คะแนน)	ร้อยละ	ผ่าน/ไม่ผ่าน (เกณฑ์ ร้อยละ 80)
	A1	A2	A3	A1	A2	A3	A1	A2	A3			
1	8	9	10	10	10	10	8	10	7	82	91.11	ผ่าน
2	6	10	8	10	10	10	9	10	8	81	90.00	ผ่าน
3	6	9	6	10	10	6	8	9	6	70	77.78	ไม่ผ่าน
4	9	9	10	10	10	10	6	10	9	83	92.22	ผ่าน
5	7	8	7	8	10	7	7	9	8	71	78.89	ไม่ผ่าน
6	10	9	8	10	10	8	7	9	7	78	86.67	ผ่าน
7	8	10	10	10	10	10	9	9	8	84	93.33	ผ่าน
8	10	8	8	10	10	8	10	10	9	83	92.22	ผ่าน
9	7	10	7	10	10	8	8	10	8	78	86.67	ผ่าน
10	8	8	8	10	10	6	5	10	5	70	77.78	ไม่ผ่าน

พหุ ประถมศึกษา

ผลการประเมินคะแนนของวงจรปฏิบัติการที่ 3

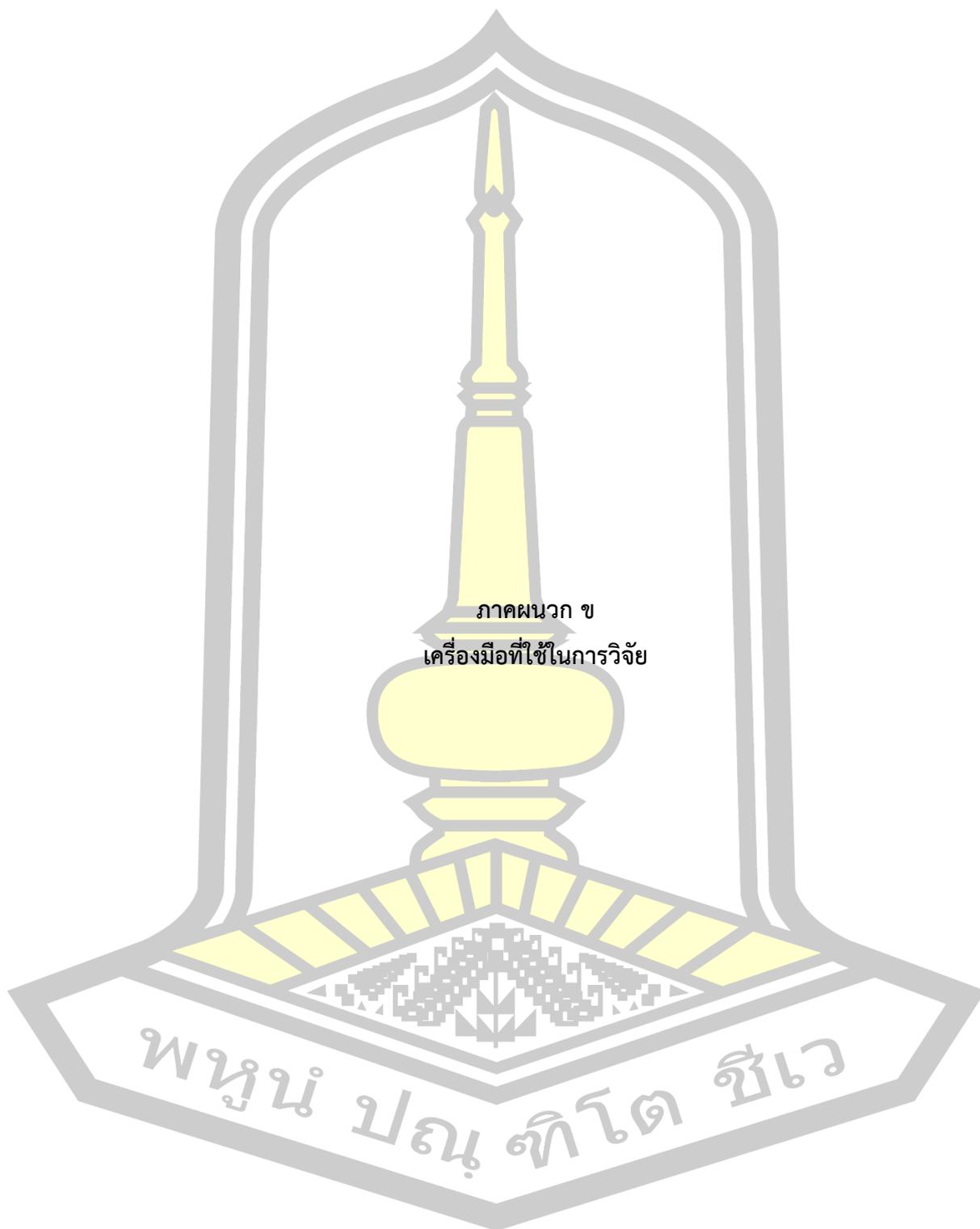
A1: คะแนนใบงานเดี่ยว 10 คะแนน

A2: คะแนนใบงานกลุ่ม 10 คะแนน

A3: คะแนนแบบวัดทักษะย่อย 10 คะแนน

คนที่	แผนการเรียนรู้ที่ 6 (30 คะแนน)			แผนการเรียนรู้ที่ 7 (30 คะแนน)			รวม (60 คะแนน)	ร้อยละ	ผ่าน/ไม่ผ่าน (เกณฑ์ ร้อยละ 80)
	A1	A2	A3	A1	A2	A3			
1	10	10	7	8	10	10	55	91.67	ผ่าน
2	9	10	8	9	9	10	55	91.67	ผ่าน
3	8	10	7	7	8	9	49	81.67	ผ่าน
4	8	10	10	9	10	10	57	95.00	ผ่าน
5	8	10	7	7	9	8	49	81.67	ผ่าน
6	9	10	8	8	10	7	52	86.67	ผ่าน
7	10	10	8	7	8	9	52	86.67	ผ่าน
8	9	10	10	10	9	9	57	95.00	ผ่าน
9	9	10	8	10	9	10	56	93.33	ผ่าน
10	8	10	7	8	7	8	48	80.00	ผ่าน

พูน ปณ ทิโต ชีเว

ภาคผนวก ข
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

พหุบัน ปณฺ ทิโต ชีเว

แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
 ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5
 (ก่อนเรียน-หลังเรียน)

คำชี้แจง

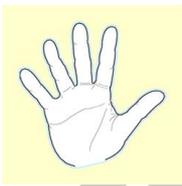
แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
 ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มี 2 ส่วน จำนวน 20 ข้อ รวม 20 คะแนน ใช้เวลาในการทำ 40
 นาที

ส่วนที่ 1 คำศัพท์

ให้นักเรียนฟังคำศัพท์ต่อไปนี้คำละ 2 ครั้ง แล้วเลือกภาพตามให้ตรงตามที่นักเรียนได้ยิน
 ตอบถูก ได้ 1 คะแนน
 ตอบผิด ได้ 0 คะแนน

ข้อที่	รูปภาพ			
1.				
2.				

ข้อที่	รูปภาพ			
3.				
4.				
5.				
6.				
7.				
8.				

ข้อที่	รูปภาพ			
9.				
10.				

ส่วนที่ 2 การแสดงท่าทางตามคำสั่ง

คำชี้แจง ให้นักเรียนฟังคำสั่งต่อไปนี้คำละ 2 ครั้ง แล้วแสดงท่าทางให้ถูกต้อง

ทำถูกต้อง 1 คะแนน

ทำผิดได้ 0 คะแนน

11. Jump
12. singing
13. show me your left hand
14. Laugh
15. Touch your head
16. Touch your eyes
17. Go to the door
18. Point to the window
19. Sit down
20. Walk

พนม บณุกิจโต ชีเว

แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
 ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5
 (ก่อนเรียน-หลังเรียน)

คำชี้แจง

แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้น
 ประถมศึกษาปีที่ 5 มี 2 ส่วน จำนวน 20 ข้อ รวม 20 คะแนน ใช้เวลาในการทำ 40 นาที

ส่วนที่ 1

คำชี้แจง ให้นักเรียนดูรูปภาพต่อไปนี้แล้วพูดออกเสียงให้ถูกต้องตามท่าทางในรูปภาพ
 ตอบถูก ได้ 1 คะแนน
 ตอบผิด ได้ 0 คะแนน

ส่วนที่ 2

คำชี้แจง ให้นักเรียนพูดตามสถานการณ์ที่ครูกำหนด (พูดปากเปล่า) ตอบถูก ได้ 1 คะแนน
ตอบผิด ได้ 0 คะแนน

11. เมื่อนักเรียนต้องการถามเพื่อนว่า “เธออยู่ที่ไหน” นักเรียนจะพูดเป็นภาษาอังกฤษว่าอย่างไร
12. เมื่อนักเรียนต้องการจะบอกเพื่อนว่า “ฉันอยากเป็นตำรวจ” นักเรียนจะพูดเป็นภาษาอังกฤษว่าอย่างไร
13. เมื่อนักเรียนต้องการบอกเพื่อนว่า “ฉันอยู่ในห้องน้ำ” นักเรียนจะพูดเป็นภาษาอังกฤษว่าอย่างไร
14. เมื่อนักเรียนต้องการบอกเพื่อนว่า “หยิบสมุดขึ้นมา” นักเรียนจะพูดเป็นภาษาอังกฤษว่าอย่างไร
15. เมื่อนักเรียนต้องการบอกเพื่อนว่า “เตะที่जूมูก” นักเรียนจะพูดเป็นภาษาอังกฤษว่าอย่างไร
16. เมื่อนักเรียนต้องการบอกเพื่อนว่า “เดินไปที่ ประตู” นักเรียนจะพูดเป็นภาษาอังกฤษว่าอย่างไร
17. เมื่อนักเรียนต้องการบอกเพื่อนว่า “กรุณานั่งลง” นักเรียนจะพูดเป็นภาษาอังกฤษว่าอย่างไร
18. เมื่อเพื่อนถามนักเรียนว่า “How old are you?” นักเรียนจะตอบว่าอย่างไร
19. เมื่อเพื่อนถามนักเรียนว่า “What is this?” แล้วชี้ไปที่ กระดานดำ นักเรียนจะตอบว่าอย่างไร
20. เมื่อคุณปวดท้อง แล้วเพื่อนถามนักเรียนว่า “What the matter?” นักเรียนจะตอบว่าอย่างไร

พูน ปณ กิโต ชีเว

แนวทางการตอบ

แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการฟัง

ส่วนที่ 1 คำศัพท์

คำชี้แจง ให้นักเรียนฟังคำศัพท์ต่อไปนี้คำละ 2 ครั้งแล้วเลือกภาพตามให้ตรงตามที่นักเรียนได้ยิน

ตอบถูก ได้ 1 คะแนน

ตอบผิด ได้ 0 คะแนน

ข้อที่	ตอบ
1	Swimming
2	Umbrella
3	Bee
4	Tomato
5	Bicycle
6	Farmer
7	Living room
8	Headache
9	Ear
10	Chair

พหุ ประถมศึกษา

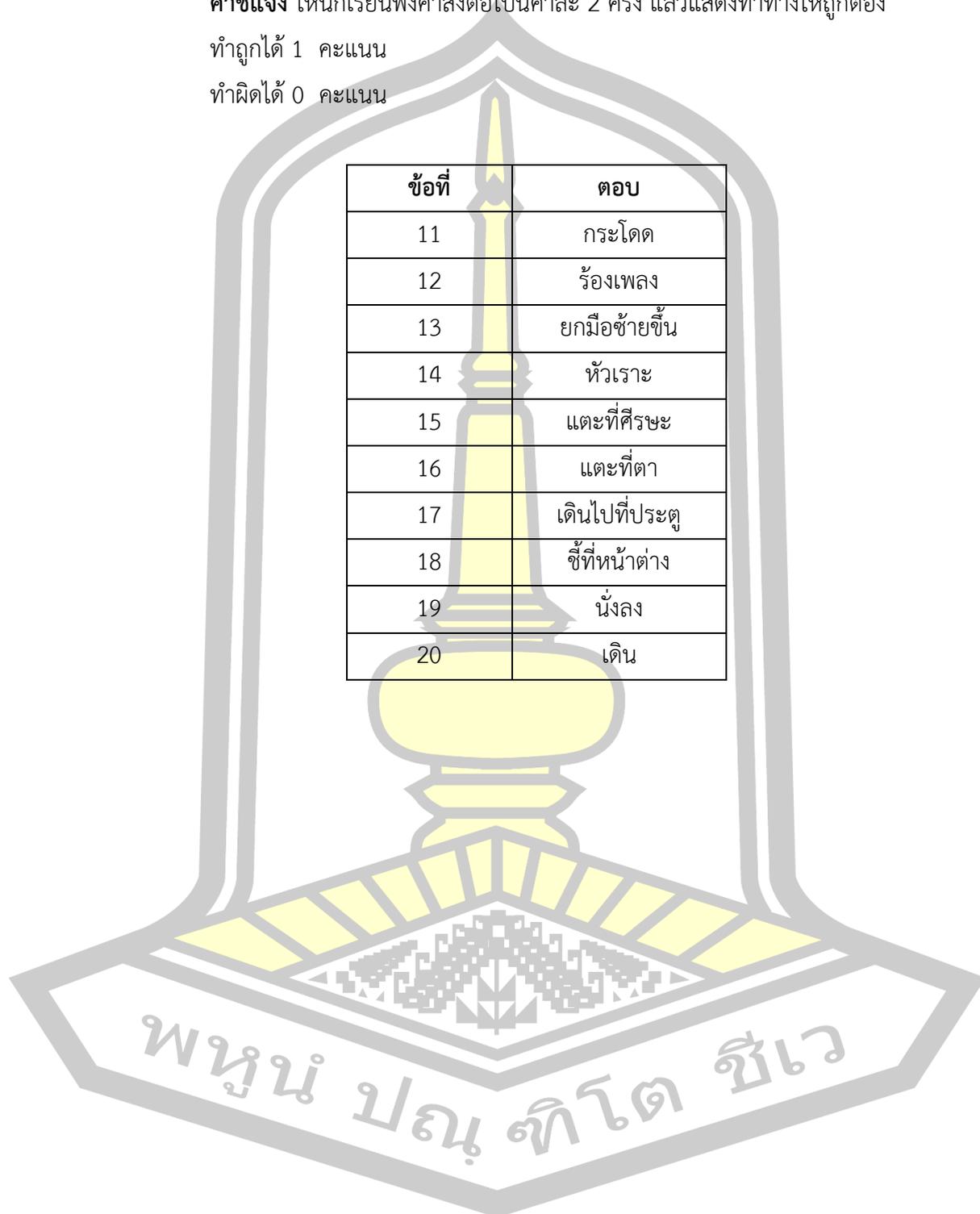
ส่วนที่ 2 การแสดงท่าทางตามคำสั่ง

คำชี้แจง ให้นักเรียนฟังคำสั่งต่อไปนี้คำสั่งละ 2 ครั้ง แล้วแสดงท่าทางให้ถูกต้อง

ทำถูกต้อง 1 คะแนน

ทำผิดได้ 0 คะแนน

ข้อที่	ตอบ
11	กระโดด
12	ร้องเพลง
13	ยกมือซ้ายขึ้น
14	หัวเราะ
15	แตะที่ศีรษะ
16	แตะที่ตา
17	เดินไปที่ประตู
18	ชี้ที่หน้าต่าง
19	นั่งลง
20	เดิน

แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูด

ส่วนที่ 1

คำชี้แจง ให้นักเรียนดูรูปภาพต่อไปนี้แล้วพูดออกเสียงให้ถูกต้องตามท่าทางในรูปภาพ

ตอบถูก ได้ 1 คะแนน

ตอบผิด ได้ 0 คะแนน

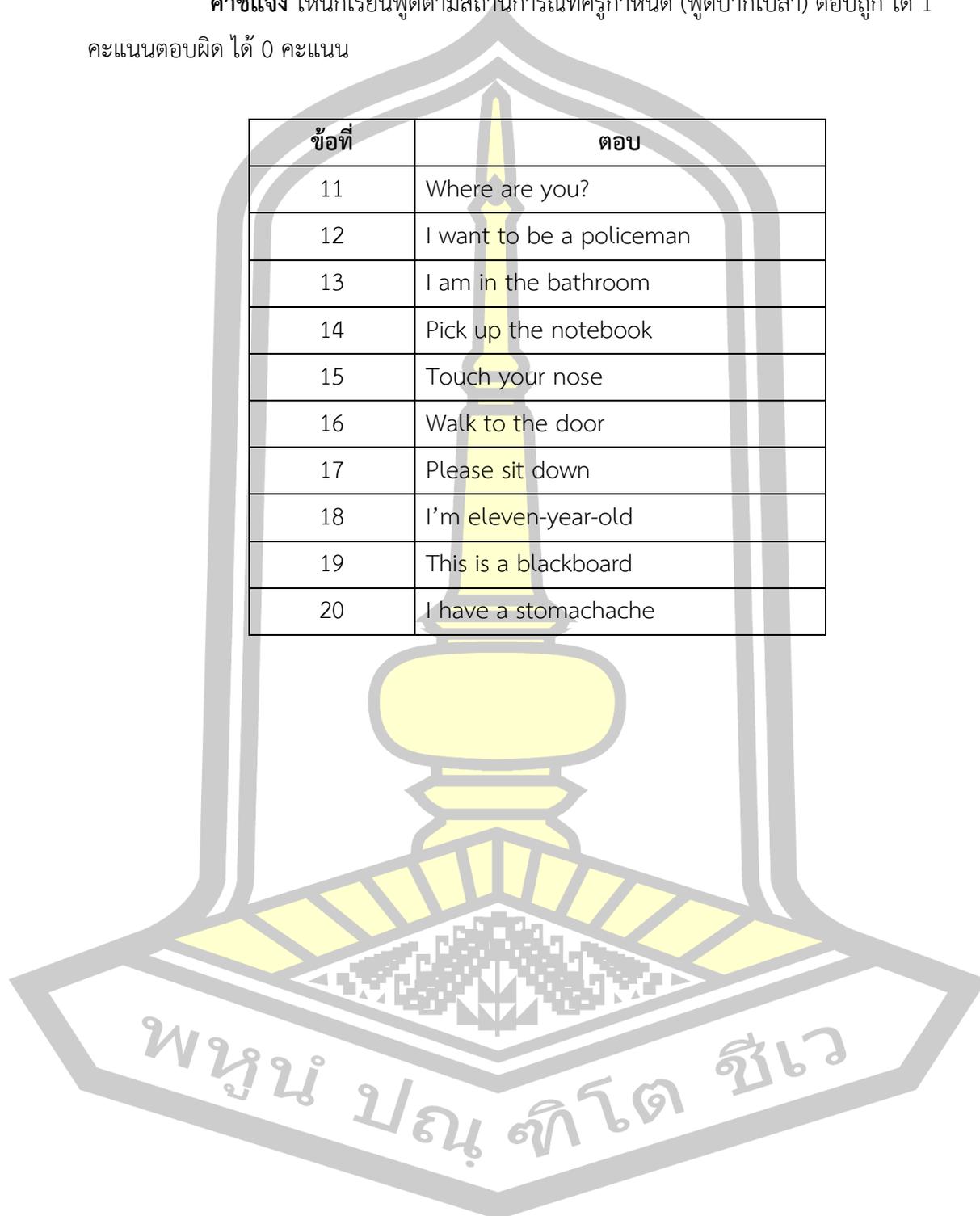
ข้อที่	ตอบ
1	Cry
2	Clap
3	Headache
4	Get up
5	Run
6	Sing song
7	Swimming
8	Sleep
9	Jump
10	Eat

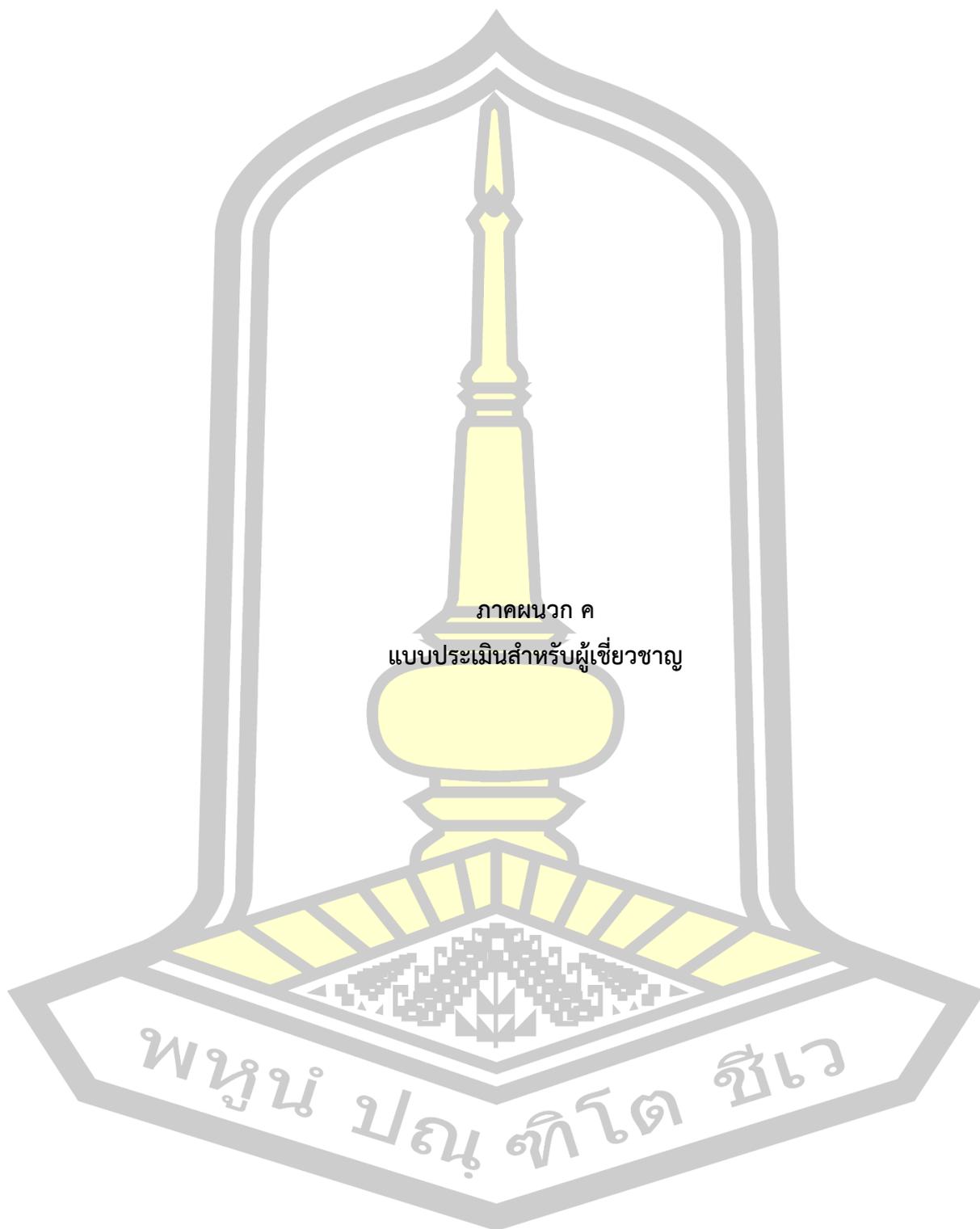
พหุ ประถมศึกษา

ส่วนที่ 2

คำชี้แจง ให้นักเรียนพูดตามสถานการณ์ที่ครูกำหนด (พูดปากเปล่า) ตอบถูก ได้ 1 คะแนนตอบผิด ได้ 0 คะแนน

ข้อที่	ตอบ
11	Where are you?
12	I want to be a policeman
13	I am in the bathroom
14	Pick up the notebook
15	Touch your nose
16	Walk to the door
17	Please sit down
18	I'm eleven-year-old
19	This is a blackboard
20	I have a stomachache

ภาคผนวก ค
แบบประเมินสำหรับผู้เชี่ยวชาญ

พหุมนุ ปรณุ ทิโต ชีเว

รายการประเมิน	ระดับความคิดเห็น					ข้อเสนอแนะ
	5	4	3	2	1	
3.3 น่าสนใจเป็นประโยชน์ต่อนักเรียน
3.4 เหมาะสมกับระดับชั้นของผู้เรียน
4. ด้านการจัด กิจกรรมการเรียนรู้						
4.1 สอดคล้องกับมาตรฐานตัวชี้วัด
4.2 สอดคล้องกับสาระการเรียนรู้
4.3 เรียงลำดับขั้นตอนการจัดกิจกรรมได้เหมาะสม
4.4 เหมาะสมกับเวลาที่จัดกิจกรรมการเรียนรู้
4.5 เน้นนักเรียนเป็นสำคัญ
4.6 มีการแลกเปลี่ยนประสบการณ์ในการเรียน
5. ด้านสื่อและแหล่งเรียนรู้						
5.1 สอดคล้องกับมาตรฐานตัวชี้วัด
5.2 สอดคล้องกับสาระการเรียนรู้
5.3 สนองตอบมาตรฐานตัวชี้วัด
5.4 นักเรียนมีส่วนร่วมในการใช้สื่อ
6. ด้านการวัดและประเมินผล						
6.1 สอดคล้องกับมาตรฐานตัวชี้วัด
6.2 สอดคล้องกับสาระการเรียนรู้
6.3 ใช้เครื่องมือวัดผลประเมินผลได้อย่างเหมาะสม
รวม						

ข้อเสนอแนะ

.....

.....

ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน

(.....)

แบบประเมินแบบทดสอบความสามารถทางการฟัง

(สำหรับผู้เชี่ยวชาญ)

คำชี้แจง โปรดพิจารณาข้อสอบต่อไปนี้ว่ามีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้หรือไม่

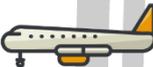
โดยกาเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง “ความสอดคล้อง” ตามความเห็นของท่าน

ดังนี้ +1 ถ้าแน่ใจว่าข้อสอบนั้นมีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้

0 ถ้าไม่แน่ใจว่าข้อสอบนั้นมีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้

-1 ถ้าแน่ใจว่าข้อสอบนั้นมีความไม่สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้

ข้อสอบ	ผลการพิจารณา			ข้อเสนอแนะ	
	+1	0	-1		
ตอนที่ 1 แบบทดสอบความสามารถทางการฟัง คำชี้แจง ให้นักเรียนฟังคำสั่งต่อไปนี้คำละ 2 ครั้ง แล้วเลือกภาพตามให้ตรงตามที่นักเรียนได้ยิน					
1					
2					
3					
4					

	ข้อสอบ				ผลการพิจารณา			ข้อ เสนอแนะ
					+1	0	-1	
5								
6								
7								
8								
9								
10								
11								

ข้อสอบ					ผลการพิจารณา			ข้อ เสนอแนะ
					+1	0	-1	
12								
13								
14								
<p>ตอนที่ 2 แบบทดสอบวัดความสามารถทางการฟัง คำชี้แจง ให้นักเรียนแสดงท่าทางตามคำสั่งหรือประโยคที่ได้ยิน จากครู</p> <p>15. listen 16. Jump 17. singing 18. show me your left hand 19. Laugh 20. Touch your head 21. Touch your eyes 22. Go to the door 23. Point to the window 24. Sit down 25. Walk</p>								

ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน

แบบประเมินแบบทดสอบวัดความสามารถทางการพูด

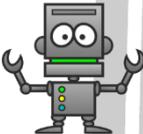
(สำหรับผู้เชี่ยวชาญ)

คำชี้แจง โปรดพิจารณาข้อสอบต่อไปนี้ว่ามีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้หรือไม่
โดยกาเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง “ความสอดคล้อง” ตามความเห็นของท่านดังนี้

+1 ถ้าแน่ใจว่าข้อสอบนั้นมีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้

0 ถ้าไม่แน่ใจว่าข้อสอบนั้นมีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้

-1 ถ้าแน่ใจว่าข้อสอบนั้นมีความไม่สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้

ข้อสอบ	ผลการพิจารณา			ข้อเสนอแนะ
	+1	0	-1	
<p>ตอนที่ 1 แบบทดสอบวัดความสามารถการพูด</p> <p>คำชี้แจง ให้นักเรียนดูรูปภาพต่อไปนี้แล้วพูดออกเสียงให้ถูกต้องตามท่าทางในรูปภาพ</p> <p>1. </p> <p>2. </p> <p>3. </p> <p>4. </p> <p>5. </p>				

ข้อสอบ	ผลการพิจารณา			ข้อเสนอแนะ
	+1	0	-1	
6. 				
7. 				
8. 				
9. 				
10. 				
11. 				
12. 				
13. 				

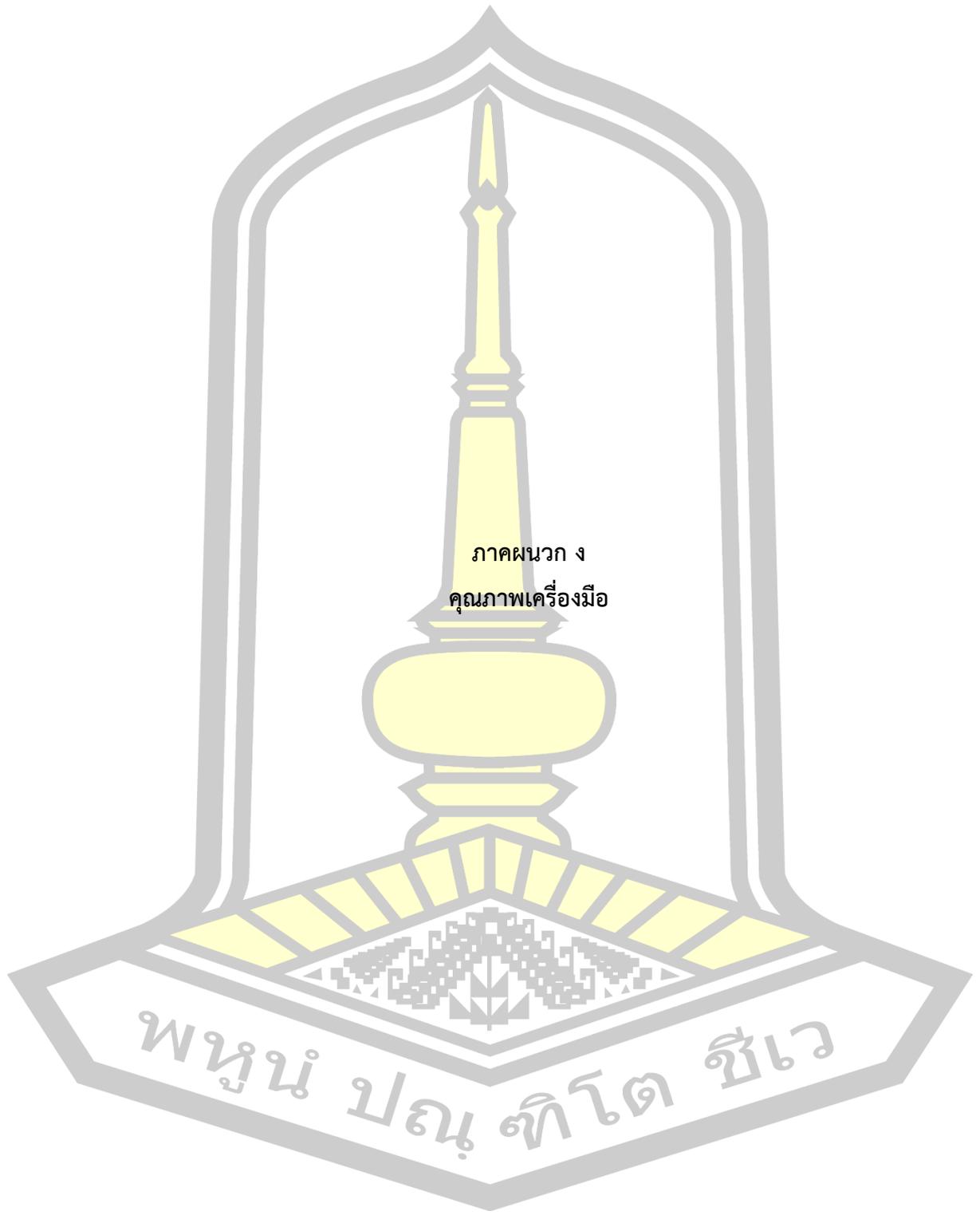
ศูนย์ ปณฺ ทั โด ชีเว

ข้อสอบ	ผลการพิจารณา			ข้อเสนอแนะ
	+1	0	-1	
 <p>14.</p> <p>ตอนที่ 2 แบบทดสอบวัดความสามารถทางการพูด คำชี้แจง ให้นักเรียนพูดตามสถานการณ์ที่ครูกำหนด</p> <p>15. เมื่อนักเรียนต้องการถามเพื่อนว่า “เธออยู่ที่ไหน” นักเรียนจะพูดเป็นภาษาอังกฤษอย่างไร</p> <p>16. เมื่อนักเรียนต้องการจะบอกเพื่อนว่า “ฉันอยากเป็นตำรวจ” นักเรียนจะพูดเป็นภาษาอังกฤษอย่างไร</p> <p>17. เมื่อนักเรียนต้องการบอกเพื่อนว่า “ฉันอยู่ในห้องนี้” นักเรียนจะพูดเป็นภาษาอังกฤษอย่างไร</p> <p>18. เมื่อนักเรียนต้องการจะบอกเพื่อนให้ “ยิ้มและนั่งลง” นักเรียนจะพูดเป็นภาษาอังกฤษอย่างไร</p> <p>19. เมื่อนักเรียนต้องการบอกเพื่อนว่า “หยิบสมุดขึ้นมา” นักเรียนจะพูดเป็นภาษาอังกฤษอย่างไร</p> <p>20. เมื่อนักเรียนต้องการบอกเพื่อนว่า “แตะที่จมูก” นักเรียนจะพูดเป็นภาษาอังกฤษอย่างไร</p> <p>21. เมื่อนักเรียนต้องการบอกเพื่อนว่า “เดินไปที่ ประตู” นักเรียนจะพูดเป็นภาษาอังกฤษอย่างไร</p> <p>22. เมื่อนักเรียนต้องการบอกเพื่อนว่า “กรุณานั่งลง” นักเรียนจะพูดเป็นภาษาอังกฤษอย่างไร</p> <p>23. เมื่อเพื่อนถามนักเรียนว่า “How old are you?” นักเรียนจะตอบอย่างไร</p> <p>24. เมื่อเพื่อนถามนักเรียนว่า “What is this?” แล้วชี้ไปที่ กระดานดำ นักเรียนจะตอบอย่างไร</p> <p>25. เมื่อคุณปวดท้อง แล้วเพื่อนถามนักเรียนว่า “What the matter?” นักเรียนจะตอบอย่างไร</p>				

ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน

(.....)

วันที่.....

ภาคผนวก ง
คุณภาพเครื่องมือ

พหุ ประทีป ชัยเว

ตาราง 12 ผลการประเมินแผนการจัดการเรียนรู้โดยการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางของนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

รายการประเมิน	ผลการประเมินโดย ผู้เชี่ยวชาญ					รวม (15)	\bar{X}	S.D.	ระดับ
	1	2	3	4	5				
1.ด้านสาระสำคัญ									
1.1 สอดคล้องกับมาตรฐาน ตัวชี้วัด	4	5	5	5	5	24	4.80	0.45	เหมาะสมมากที่สุด
1.2 มีความชัดเจน เข้าใจง่าย	5	5	5	4	4	23	4.60	0.55	เหมาะสมมากที่สุด
1.3 เหมาะสมกับวัย ของผู้เรียน	4	5	5	5	4	23	4.60	0.55	เหมาะสมมากที่สุด
2. ด้านมาตรฐานตัวชี้วัด									
2.1 สอดคล้องกับเนื้อหาสาระการ เรียนรู้	4	5	5	5	5	24	4.80	0.45	เหมาะสมมากที่สุด
2.2 ภาษาที่ใช้มีความชัดเจน เข้าใจง่าย	5	5	5	5	4	24	4.80	0.45	เหมาะสมมากที่สุด
2.3 ระบุพฤติกรรมที่ต้องการวัด ได้อย่างชัดเจน	4	4	5	4	3	20	4.00	0.71	เหมาะสมมาก
3. ด้านเนื้อหาสาระ									
3.1 สอดคล้องกับสาระการ เรียนรู้	4	5	5	5	4	23	4.60	0.55	เหมาะสมมากที่สุด
3.2 เหมาะสมกับเวลาที่ใช้สอน	4	5	5	5	5	24	4.80	0.45	เหมาะสมมากที่สุด
3.3 น่าสนใจเป็นประโยชน์ต่อ นักเรียน	5	5	5	5	5	25	5.00	0.00	เหมาะสมมากที่สุด
3.4 เหมาะสมกับระดับชั้นของ ผู้เรียน	5	5	5	5	5	25	5.00	0.00	เหมาะสมมากที่สุด
4. ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้									
4.1 สอดคล้องกับมาตรฐาน ตัวชี้วัด	5	5	5	5	4	24	4.80	0.45	เหมาะสมมากที่สุด

ตาราง 12 (ต่อ)

รายการประเมิน	ผลการประเมินโดย ผู้เชี่ยวชาญ					รวม (15)	\bar{X}	S.D.	ระดับ
	1	2	3	4	5				
4.2 สอดคล้องกับสาระการเรียนรู้	4	5	5	5	5	24	4.80	0.45	เหมาะสมมากที่สุด
4.3 เรียงลำดับขั้นตอนการจัด กิจกรรมได้เหมาะสม	5	5	5	5	5	25	5.00	0.00	เหมาะสมมากที่สุด
4.4 เหมาะสมกับเวลาที่จัด กิจกรรมการเรียนรู้	5	5	5	5	4	24	4.80	0.45	เหมาะสมมากที่สุด
4.5 เน้นนักเรียนเป็นสำคัญ	5	5	5	4	5	24	4.80	0.45	เหมาะสมมากที่สุด
4.6 มีการแลกเปลี่ยน ประสบการณ์ในการเรียน	5	5	5	5	5	25	5.00	0.00	เหมาะสมมากที่สุด
5. ด้านสื่อและแหล่งเรียนรู้									
5.1 สอดคล้องกับมาตรฐาน ตัวชี้วัด	5	5	5	5	5	25	5.00	0.00	เหมาะสมมากที่สุด
5.2 สอดคล้องกับสาระการ เรียนรู้	4	5	5	5	5	24	4.80	0.45	เหมาะสมมากที่สุด
5.3 สอดคล้องกับมาตรฐานตัวชี้วัด	5	5	5	4	4	23	4.60	0.55	เหมาะสมมากที่สุด
5.4 นักเรียนมีส่วนร่วมในการใช้ สื่อ	4	5	5	5	4	23	4.60	0.55	เหมาะสมมากที่สุด
6. ด้านการวัดและประเมินผล									
6.1 สอดคล้องกับมาตรฐาน ตัวชี้วัด	5	5	5	4	5	24	4.80	0.45	เหมาะสมมากที่สุด
6.2 สอดคล้องกับสาระการเรียนรู้	4	5	5	4	5	23	4.60	0.55	เหมาะสมมากที่สุด
6.3 ใช้เครื่องมือวัดผลประเมินผล ได้อย่างเหมาะสม	5	5	5	5	4	24	4.80	0.45	เหมาะสมมากที่สุด
โดยรวม							4.76	0.45	เหมาะสมมากที่สุด

ตาราง 13 ผลการวิเคราะห์สอดคล้องระหว่างข้อความ (IOC) ของแบบทดสอบวัดความสามารถการฟัง

ข้อ	การประเมินของผู้เชี่ยวชาญ					รวม	IOC	แปลผล
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5			
1	1	1	1	1	0	4	0.80	ผ่าน
2	-1	1	1	1	1	3	0.60	ผ่าน
3	1	1	1	1	1	5	1.00	ผ่าน
4	-1	1	1	1	0	2	0.40	ไม่ผ่าน
5	0	1	1	1	0	3	0.60	ผ่าน
6	1	1	1	1	1	5	1.00	ผ่าน
7	1	1	1	1	1	5	1.00	ผ่าน
8	1	0	1	1	1	4	0.80	ผ่าน
9	0	1	1	1	1	4	0.80	ผ่าน
10	-1	1	1	1	1	3	0.60	ผ่าน
11	0	1	1	1	1	4	0.80	ผ่าน
12	1	1	1	1	1	5	1.00	ผ่าน
13	1	1	1	1	1	5	1.00	ผ่าน
14	1	1	1	1	0	4	0.80	ผ่าน
15	1	1	1	1	1	5	1.00	ผ่าน
16	1	1	1	1	0	4	0.80	ผ่าน
17	-1	1	1	1	1	3	0.60	ผ่าน
18	1	1	1	1	1	5	1.00	ผ่าน
19	1	0	1	1	1	4	0.80	ผ่าน
20	0	1	1	1	1	4	0.80	ผ่าน
21	-1	1	1	1	1	3	0.60	ผ่าน
22	0	1	1	1	1	4	0.80	ผ่าน
23	1	1	1	1	1	5	1.00	ผ่าน
24	1	1	1	1	1	5	1.00	ผ่าน
25	1	1	1	1	0	4	0.80	ผ่าน

ตาราง 14 ผลการวิเคราะห์หาความยาก (p) ค่าอำนาจจำแนก (B) และหาค่าความเชื่อมั่นฉบับ (r_{cc})
ของแบบทดสอบวัดความสามารถทางการฟัง

ข้อที่	ความยาก	แปลผล	อำนาจจำแนก	แปลผล	แปลผลคุณภาพ ของข้อสอบ	ตัดข้อที่มีคุณภาพ
1	0.09	ทิ้ง	0.04	ทิ้ง	คัดออก	คัดออก
2	0.39	ใช้ได้	0.78	ใช้ได้	ใช้ได้	นำมาใช้
3	0.78	ใช้ได้	0.48	ใช้ได้	ใช้ได้	นำมาใช้
4	0.61	ใช้ได้	0.44	ใช้ได้	ใช้ได้	นำมาใช้
5	0.22	ใช้ได้	0.26	ทิ้ง	คัดออก	คัดออก
6	0.13	ทิ้ง	0.03	ทิ้ง	คัดออก	คัดออก
7	0.52	ใช้ได้	0.47	ใช้ได้	ใช้ได้	นำมาใช้
8	0.74	ใช้ได้	0.56	ใช้ได้	ใช้ได้	นำมาใช้
9	0.65	ใช้ได้	0.67	ใช้ได้	ใช้ได้	นำมาใช้
10	0.52	ใช้ได้	0.47	ใช้ได้	ใช้ได้	นำมาใช้
11	0.57	ใช้ได้	0.49	ใช้ได้	ใช้ได้	นำมาใช้
12	0.70	ใช้ได้	0.48	ใช้ได้	ใช้ได้	นำมาใช้
13	0.48	ใช้ได้	0.74	ใช้ได้	ใช้ได้	นำมาใช้
14	0.26	ใช้ได้	0.45	ใช้ได้	ใช้ได้	นำมาใช้
15	0.48	ใช้ได้	0.15	ทิ้ง	คัดออก	คัดออก
16	0.57	ใช้ได้	0.49	ใช้ได้	ใช้ได้	นำมาใช้
17	0.70	ใช้ได้	0.48	ใช้ได้	ใช้ได้	นำมาใช้
18	0.48	ใช้ได้	0.74	ใช้ได้	ใช้ได้	นำมาใช้
19	0.26	ใช้ได้	0.45	ใช้ได้	ใช้ได้	นำมาใช้
20	0.52	ใช้ได้	0.47	ใช้ได้	ใช้ได้	นำมาใช้
21	0.74	ใช้ได้	0.56	ใช้ได้	ใช้ได้	นำมาใช้
22	0.65	ใช้ได้	0.67	ใช้ได้	ใช้ได้	นำมาใช้
23	0.39	ใช้ได้	0.78	ใช้ได้	ใช้ได้	นำมาใช้
24	0.78	ใช้ได้	0.48	ใช้ได้	ใช้ได้	นำมาใช้

ค่าความยาก (p) ตั้งแต่ 0.57-0.78

ค่าอำนาจจำแนก (B) ตั้งแต่ 0.56-0.78

ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับ r_{cc} เท่ากับ 0.85

ตาราง 15 ผลการวิเคราะห์สอดคล้องระหว่างข้อความ (IOC) ของแบบทดสอบวัดความสามารถ
ทางการพูด

ข้อ	การประเมินของผู้เชี่ยวชาญ					รวม	IOC	แปลผล
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5			
1	1	1	1	1	1	5	1.00	ผ่าน
2	1	1	-1	1	1	3	0.60	ผ่าน
10	-1	0	1	0	1	1	0.20	ไม่ผ่าน
4	1	1	1	0	1	4	0.80	ผ่าน
5	1	1	1	1	1	5	1.00	ผ่าน
6	1	1	1	1	1	5	1.00	ผ่าน
7	-1	1	1	1	1	3	0.60	ผ่าน
8	1	1	1	1	0	4	0.80	ผ่าน
9	1	1	1	1	1	5	1.00	ผ่าน
10	1	1	-1	1	1	3	0.60	ผ่าน
11	1	1	1	0	1	4	0.80	ผ่าน
12	1	0	1	1	0	3	0.60	ผ่าน
13	1	1	1	1	1	5	1.00	ผ่าน
14	-1	1	1	1	1	3	0.60	ผ่าน
15	1	1	1	1	1	5	1.00	ผ่าน
16	1	1	1	1	1	5	1.00	ผ่าน
17	1	1	-1	1	1	3	0.60	ผ่าน
18	0	1	1	1	1	4	0.80	ผ่าน
19	-1	1	1	0	1	4	0.80	ผ่าน
20	1	1	1	1	1	5	1.00	ผ่าน
21	1	1	1	1	1	5	1.00	ผ่าน
22	1	1	1	1	1	5	1.00	ผ่าน
23	-1	1	1	1	1	3	0.60	ผ่าน
24	1	1	1	1	1	5	1.00	ผ่าน
25	1	1	1	1	1	5	1.00	ผ่าน

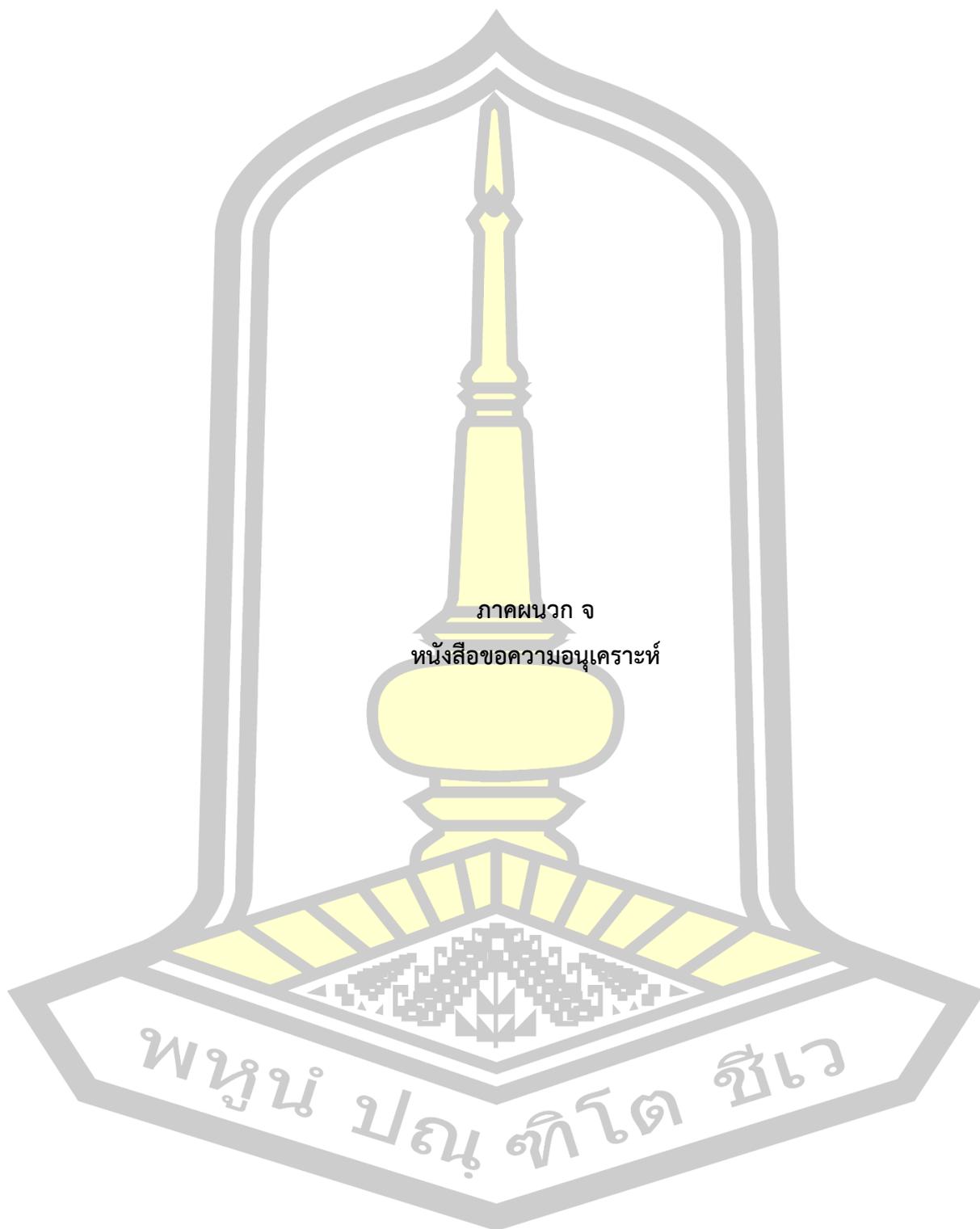
ตาราง 16 ผลการวิเคราะห์หาความยาก (p) ค่าอำนาจจำแนก (B) และหาค่าความเชื่อมั่นฉบับ (r_{cc})
ของแบบทดสอบวัดความสามารถทางการพูด

ข้อที่	ความยาก	แปลผล	อำนาจจำแนก	แปลผล	แปลผลคุณภาพ ของข้อสอบ	ตัดข้อที่มีคุณภาพ
1	0.22	ใช้ได้	0.04	ทิ้ง	คัดออก	คัดออก
2	0.70	ใช้ได้	0.48	ใช้ได้	ใช้ได้	นำมาใช้
3	0.39	ใช้ได้	0.33	ทิ้ง	คัดออก	คัดออก
4	0.61	ใช้ได้	0.44	ใช้ได้	ใช้ได้	นำมาใช้
5	0.78	ใช้ได้	0.48	ใช้ได้	ใช้ได้	นำมาใช้
6	0.13	ทิ้ง	0.03	ทิ้ง	คัดออก	คัดออก
7	0.22	ใช้ได้	0.26	ทิ้ง	คัดออก	คัดออก
8	0.74	ใช้ได้	0.56	ใช้ได้	ใช้ได้	นำมาใช้
9	0.65	ใช้ได้	0.60	ใช้ได้	ใช้ได้	นำมาใช้
10	0.52	ใช้ได้	0.67	ใช้ได้	ใช้ได้	นำมาใช้
11	0.48	ใช้ได้	0.50	ใช้ได้	ใช้ได้	นำมาใช้
12	0.57	ใช้ได้	0.49	ใช้ได้	ใช้ได้	นำมาใช้
13	0.65	ใช้ได้	0.67	ใช้ได้	ใช้ได้	นำมาใช้
14	0.61	ใช้ได้	0.44	ใช้ได้	ใช้ได้	นำมาใช้
15	0.65	ใช้ได้	0.67	ใช้ได้	ใช้ได้	นำมาใช้
16	0.74	ใช้ได้	0.56	ใช้ได้	ใช้ได้	นำมาใช้
17	0.65	ใช้ได้	0.60	ใช้ได้	ใช้ได้	นำมาใช้
18	0.52	ใช้ได้	0.67	ใช้ได้	ใช้ได้	นำมาใช้
19	0.61	ใช้ได้	0.44	ใช้ได้	ใช้ได้	นำมาใช้
20	0.78	ใช้ได้	0.48	ใช้ได้	ใช้ได้	นำมาใช้
21	0.57	ใช้ได้	0.49	ใช้ได้	ใช้ได้	นำมาใช้
22	0.65	ใช้ได้	0.67	ใช้ได้	ใช้ได้	นำมาใช้
23	0.61	ใช้ได้	0.44	ใช้ได้	ใช้ได้	นำมาใช้
24	0.65	ใช้ได้	0.67	ใช้ได้	ใช้ได้	นำมาใช้

ค่าความยาก (p) ตั้งแต่ 0.22-0.78

ค่าอำนาจจำแนก (B) ตั้งแต่ 0.56-0.67

ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับ r_{cc} เท่ากับ 0.82

ภาคผนวก จ
หนังสือขอความอนุเคราะห์

พหุบัณฑิตวิทยาลัย

ที่ อว 0605.5(2) / ว1404

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม 44000

2 สิงหาคม 2562

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เรียน อาจารย์เสกฐิติกลยา เผ่าเผือกงาม

ด้วย นางปาหนัน วรรณสุข นิสิตปริญญาโท สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนาความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5” ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร (กศ.ม.) หลักสูตรและการสอน โดยมี ผศ.ดร. จิระพร ชะโน เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก ในครั้งนี้

เพื่อให้การจัดทำวิทยานิพนธ์เป็นไปด้วยความเรียบร้อย และบรรลุตามวัตถุประสงค์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรอบรู้ ความสามารถ และมีประสบการณ์ ในเรื่องนี้เป็นอย่างดี จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เพื่อนิสิตจะนำข้อมูลที่ได้ไปดำเนินการในขั้นตอนต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม หวังเป็นอย่างยิ่งว่า คงได้รับความกรุณาจากท่านด้วย และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.รังสรรค์ โฉมยา)
รองคณบดี ปฏิบัติราชการแทน
คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

งานวิชาการและบัณฑิตศึกษา คณะศึกษาศาสตร์
โทรศัพท์, โทรสาร 0-4371-3174
เบอร์โทรนิสิต 0934685599

พูน ปณ ทิโต ชีเว

ที่ อว 0605.5(2) / ว1404

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม 44000

2 สิงหาคม 2562

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เรียน อาจารย์สุชาวัลย์ จันทร์เรือง

ด้วย นางปาทัน วรณสุข นิสิตปริญญาโท สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนาความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5” ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร (กศ.ม.) หลักสูตรและการสอน โดยมี ผศ.ดร. จิระพร ชะโน เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก ในครั้งนี้

เพื่อให้การจัดทำวิทยานิพนธ์เป็นไปด้วยความเรียบร้อย และบรรลุตามวัตถุประสงค์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรอบรู้ ความสามารถ และมีประสบการณ์ ในเรื่องนี้เป็นอย่างดี จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เพื่อนิสิตจะนำข้อมูลที่ได้ไปดำเนินการในขั้นตอนต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม หวังเป็นอย่างยิ่งว่า คงได้รับความกรุณาจากท่านด้วย และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.รุ่งสรรค์ โฉมยา)
รองคณบดี ปฏิบัติราชการแทน
คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

งานวิชาการและบัณฑิตศึกษา คณะศึกษาศาสตร์
โทรศัพท์, โทรสาร 0-4371-3174
เบอร์โทรนิสิต 0934685599

พูน ปณ ทัโต ชีเว

ที่ อว 0605.5(2) / ว1404

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม 44000

2 สิงหาคม 2562

เรื่อง ขออนุญาตเคราะห้เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เรียน อาจารย์มยุรี วรรณสุข

ด้วย นางปานัน วรรณสุข นิสิตปริญญาโท สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนาความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5” ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร (กศ.ม.) หลักสูตรและการสอน โดยมี ผศ.ดร. จิระพร ชะโน เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก ในครั้งนี้

เพื่อให้การจัดทำวิทยานิพนธ์เป็นไปด้วยความเรียบร้อย และบรรลุตามวัตถุประสงค์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรอบรู้ ความสามารถ และมีประสบการณ์ ในเรื่องนี้เป็นอย่างดี จึงใคร่ขออนุญาตเคราะห้จากท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เพื่อมิลิตจะนำข้อมูลที่ได้ไปดำเนินการในขั้นตอนต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม หวังเป็นอย่างยิ่งว่า คงได้รับความกรุณาจากท่านด้วย และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.รังสรรค์ โฉมยา)

รองคณบดี ปฏิบัติราชการแทน

คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

งานวิชาการและบัณฑิตศึกษา คณะศึกษาศาสตร์

โทรศัพท์, โทรสาร 0-4371-3174

เบอร์โทรนิสิต 0934685599

พูน พูน ทิโต ชีเว

ที่ อว 0605.5(2) / ว1404

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม 44000

2 สิงหาคม 2562

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เรียน อาจารย์จุไรรัตน์ ประพาสพงษ์

ด้วย นางปาหนัน วรรณสุข นิสิตปริญญาโท สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนาความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5” ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาดำเนินการตามหลักสูตร (กศ.ม.) หลักสูตรและการสอน โดยมี ผศ.ดร. จิระพร ชะโน เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก ในครั้งนี้

เพื่อให้การจัดทำวิทยานิพนธ์เป็นไปด้วยความเรียบร้อย และบรรลุตามวัตถุประสงค์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรอบรู้ ความสามารถ และมีประสบการณ์ ในเรื่องนี้เป็นอย่างดี จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เพื่อนิสิตจะนำข้อมูลที่ได้ไปดำเนินการในขั้นตอนต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม หวังเป็นอย่างยิ่งว่า คงได้รับความกรุณาจากท่านด้วย และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.จรัสรงค์ โยมยา)
รองคณบดี ปฏิบัติราชการแทน
คณบดีคณะศึกษาศาสตร์งานวิชาการและบัณฑิตศึกษา คณะศึกษาศาสตร์
โทรศัพท์, โทรสาร 0-4371-3174
เบอร์โทรนิสิต 0934685599

พูน พูน ทิโต ชีเว

ที่ อว 0605.5(2) / ว1404

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม 44000

2 สิงหาคม 2562

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เรียน อาจารย์ ณัฐทิศา ภูเลี่ยมคำ

ด้วย นางปาหนัน วรรณสุข นิสิตปริญญาโท สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนาความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5” ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร (กศ.ม.) หลักสูตรและการสอน โดยมี ผศ.ดร. จิระพร ชะโน เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก ในครั้งนี้

เพื่อให้การจัดทำวิทยานิพนธ์เป็นไปด้วยความเรียบร้อย และบรรลุตามวัตถุประสงค์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรอบรู้ ความสามารถ และมีประสบการณ์ ในเรื่องนี้เป็นอย่างดี จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เพื่อนิสิตจะนำข้อมูลที่ได้ไปดำเนินการในขั้นตอนต่อไป

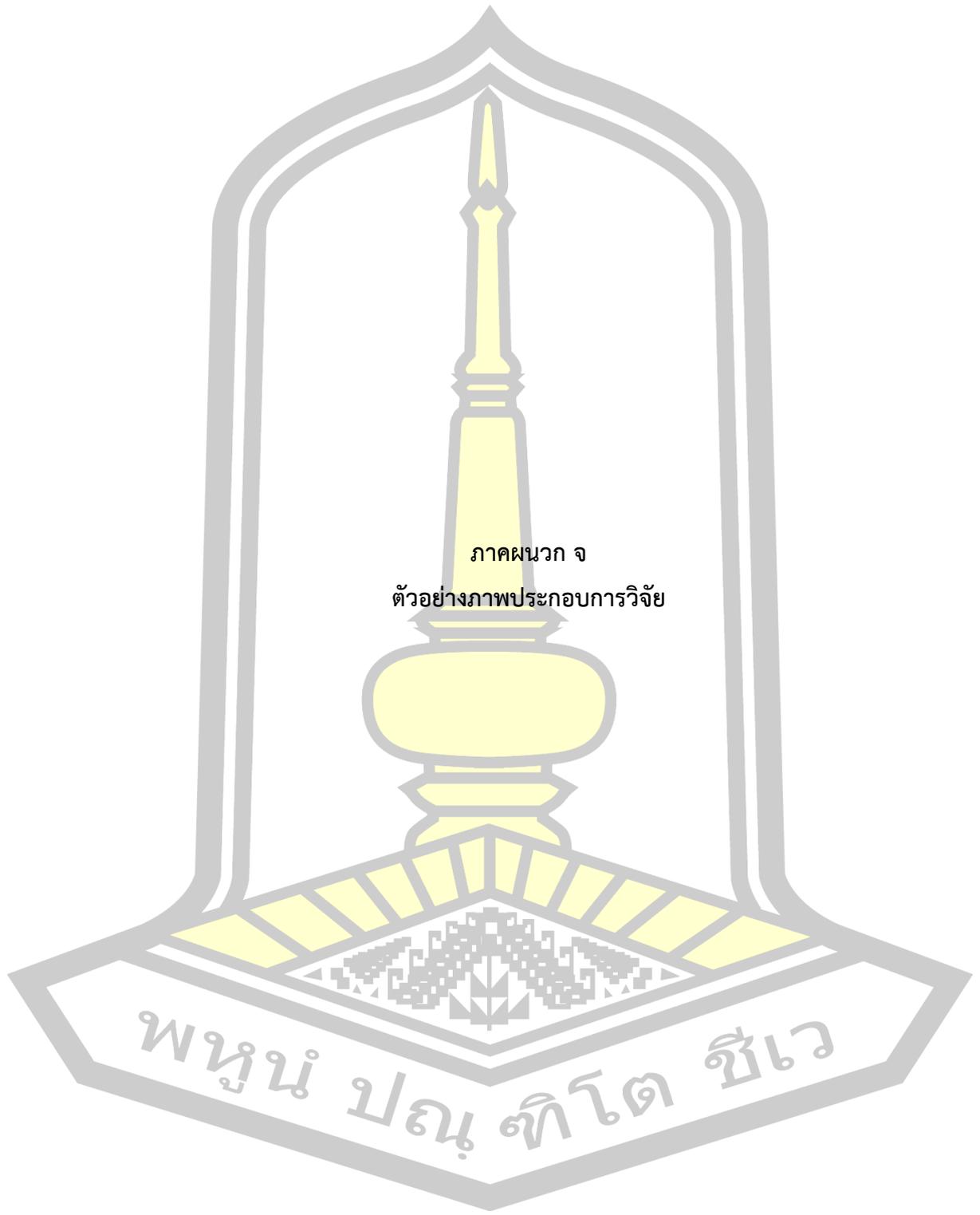
จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม หวังเป็นอย่างยิ่งว่า คงได้รับความกรุณาจากท่านด้วย และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.รังสรรค์ โฉมยา)
รองคณบดี ปฏิบัติราชการแทน
คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

งานวิชาการและบัณฑิตศึกษา คณะศึกษาศาสตร์
โทรศัพท์, โทรสาร 0-4371-3174
เบอร์โทรนิสิต 0934685599

พูน ปณ ทิโต ชีเว

ภาคผนวก จ
ตัวอย่างภาพประกอบการวิจัย

พหุมนั ปณุ ทิโต ชีเว

ครูนำเสนอศัพท์ใหม่ โดยออกเสียงเป็นจังหวะพร้อมชี้ไปส่วนต่างๆ ของร่างกายที่เป็นรูปภาพแล้วออกเสียงทีละคำ พร้อมกับให้นักเรียนพูดตาม เช่น nose, head, hair, mouth, ear, eye, neck, hand, foot, leg, arm, shoulder, knee, toe

นักเรียนทดลองแสดงความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษ
ความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ พฤติกรรมการกล้าแสดงออก

นักเรียนจับคู่พูดคำศัพท์ห้องต่าง ๆ ทีละห้องพร้อมทำท่าทางประกอบ
พร้อมกัน 2-3 รอบ อาจจะทำให้พูดทีละคู่ จนแน่ใจว่านักเรียนทุกคนสามารถพูดได้

เป็นการทำแบบทดสอบก่อนเรียน เพื่อวัดความสามารถในการฟัง พูดภาษาอังกฤษหลังจากดำเนินการ
ตามแผนการจัดการเรียนรู้แล้วทำการทดสอบหลังเรียนโดยใช้ข้อสอบชุดเดิม ตรวจสอบให้คะแนน

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ	นางปาหนัน วรรณสุข
วันเกิด	วันที่ 2 เมษายน พ.ศ. 2527
สถานที่เกิด	อำเภอประทาย จังหวัดนครราชสีมา
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	บ้านเลขที่ 88 ถนนเจนจบทิศ ตำบลตลาดไทร อำเภอประทาย จังหวัดนครราชสีมา รหัสไปรษณีย์ 30180
ตำแหน่งหน้าที่การงาน	ครู
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	โรงเรียนบ้านฝามนัง ตำบลทุ่งสว่าง อำเภอประทาย จังหวัดนครราชสีมา รหัสไปรษณีย์ 3180 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษานครราชสีมา เขต 7
ประวัติการศึกษา	พ.ศ. 2540 ประถมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนบ้านตลาดไทร จังหวัดนครราชสีมา พ.ศ. 2545 มัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนประทาย จังหวัดนครราชสีมา พ.ศ. 2552 ปริญญาครุศาสตรบัณฑิต (ค.บ. 5 ปี) สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา พ.ศ. 2563 ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต (กศ.ม.) สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

พ.นุ น. ป.น. ท. โท. ช. เว